

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Day-dreamer

SUSIE TATE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hayalperest

Susie Tate

Telif hakkı © 2024 Susie Tate Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturulmuştur

İçindekiler

1. [Genel saçmalıklar](#)
2. [Kulağa... eğlenceli geliyor](#)
3. [Bunu bir zırh olarak düşünün](#)
4. [En kötü asistan](#)
5. [Hop-a-long](#)
6. ["Lucy Mayweather?"](#)
7. [Aferin](#)
8. ["O mız"](#)
9. [Parti insanı değil](#)
10. ["Tostumu yedin"](#)
11. [Git buradan, Felix](#)
12. [Romantik romandaki acınası kahraman](#)
13. ["Neden kendi kıyafetlerimi almayayım ki?"](#)
14. ["Çillerin nerede?"](#)
15. [Davey Turnbull](#)
16. [Bunu hatırlıyorsun, değil mi?](#)
17. [Bir canavar yarattım](#)
18. [Park etmek seksi mi?](#)
19. [Ekselansları](#)
20. [Köpek köpeği yer](#)
21. [Anlaştık](#)
22. [Güvenimi boşa çıkardın](#)
23. [Güvenli olmayan çalışma ortamı](#)
24. ["LP Mayweather?"](#)
25. [Hikayemi yazdın](#)
26. [İkinizin de biraz iteklenmeye ihtiyacı vardı](#)
27. ["Acı çekiyor muydu?"](#)
28. [Onu tekrar bulmalısın](#)
29. [Bu hakkı kaybettiğimi kabul ediyorum](#)
30. [Senin patronun hiç olmadım](#)

31. [Senin asistanın olacağım](#)
32. [En kötü asistan](#)
33. [Acıdan umuda](#)
34. [Eski tarih](#)
35. ["Çık dışarı."](#)
36. [Yakışıklı iş adamları](#)
37. [Yavaş gitmeye hayır](#)
38. [Biraz abartılı olduğunu](#)

[biliyorum](#) Epilog

[Altın Avcısı](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Tüm hayalperestlere.
Sizin yanınızdayım, dostlarım.*

Bölüm 1

Genel saçmalıklar

LUCY

"Lucy, beni dinliyor musun?" Felix sertçe sordu ve ben sandalyede irkildim. Dürüst cevap hayırdı. Bunun yerine, onun güzel, kalın, koyu saçlarının gömleğinin yakasına değişine odaklanıyordum.

Başımı sallamaya başladım, ama dikkatim onun sert ifadesine kayınca, başımı sallamayı bıraktım. Felix içini çekerek, Moretti ailesinin iki nesildir İngiltere'de yaşamasına rağmen hala koruduğu o ifade dolu İtalyan tavrıyla ellerini havaya kaldırdı.

"Ben de *tam* olarak bundan bahsediyorum. Bu sürekli hayal kurma hali tamamen kabul edilemez. Will *yine* senden şikayet etti."

Lanet olası Will. O iğrenç piç kurusu defolup gidebilirdi. Dudaklarımı ısırđım ve bakışlarım kucağıma düştü. Felix'e çok uzun süre bakmak güneşe bakmak gibiydi – o kadar göz kamaştırıcı derecede yakışıklıydı. Derin bronzlaşmış teni, neredeyse siyah olacak kadar koyu kahverengi gözleri, kısa kesilmiş, mükemmel şekillendirilmiş sakallarıyla güçlü çene hattı, geniş omuzları, hobbit gibi boyumu gölgede bırakacak kadar uzun boyu, kaslı vücuduna tam olarak uyan tasarımcı takım elbisesinin çizgileri. O, gerçek hayatta tanıştığım en çekici insandı. Çocukken bile, bizim gibi solgun tenli, daha beceriksiz İngilizlerin hayranlıkla bakabileceğı İtalyanların gevşek uzuvlu zarafetine sahipti. Boğazımı temizledim, böylece oluşan yumruyu aşır gerçek kelimeler çıkabilsin.

"Hayal kurmak *istemiyorum*," dedim küçük bir sesle. "Sadece zihnim dalıp gidiyor ve ben de... zaman kaybediyorum."

Korkak bir insan olarak, ona gerçeğı söylemeye çekiniyordum: bu işin çok *sıkıcı* olduğunu. Yönetici asistanları arasında, muhtemelen bu şirketin gördüğü en kötüsü olduğumun farkındaydım, ama toplantılar, teslim tarihleri, e-postalar ve verilen görevler gerçekten bana göre *değildi*.

Will – ya da benim ona hitap etmemi tercih ettiği şekliyle Bay Brent – acımasız bir pislik olması da durumu daha da zorlaştırıyordu.

Bu ofisteki her şey bir kafes gibi geliyordu. Dekor bile hapishane hücrelerini andırıyordu. Evet, Felix ve üst düzey yöneticiler Londra'nın manzarasını tavandan tabana izleyebiliyorlardı, ama ofisin geri kalanı, ağır meşe kapılarının ötesinde, neredeyse hiç doğal ışık almıyordu. Masama getirdiğim bitki birkaç gün içinde solmuştu. Her şey gri ve beyazdı. Renkli kalemlemlerim ve defterim bile o kadar hoş karşılanmıyordu ki, çoğu gün onları çantamda saklamak zorunda kalıyordum. Ama bu yerin estetiğinden daha kötüsü atmosferiydi. Ortaklar tanrılar gibi korkuluyor ve saygı görüyordu. Bana tamamen yabancı olan, acımasız bir dinamizm vurgulanıyordu.

Ancak şimdi, Londra'ya gelmenin büyük bir hata olduğu gerçeği kafama dank ediyordu. Evde kalmalıydım. En azından Little Buckingham'da, her gün genel beceriksizliğim yüzünden azarlanmazdım.

Felix masanın etrafında dolaşıp tam önüme geldiğinde başımı kaldırdım. Geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve masanın sağlam ahşap kısmına yaslandı. Takım elbisesinin ceketini kol kaslarının hacmi gerdi ve onun yakınlığı yüzünden ağzım kurudu. Felix'e olan bu hayranlığım tamamen uygunsuzdu. Onunla ve masasıyla ilgili ateşli rüyalarımı bilseydi, *tamamen* dehşete kapılırdı. Bunu düşünmek bile yanaklarıma utanç verici bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

"Annenle bir söz verdim, Lucy," dedi ciddi bir tonla. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama sen durumu imkansız hale getiriyorsun. İnsanlar bu iş için sıraya giriyor. Biz sana bu işi gümüş tepside sunduk, ama sen bu fırsatı heba ediyorsun."

Sandalyeye yaslanıp başımı eğerek ona doğrudan bakmak zorunda kaldım. Bu, onun yanında her zamankinden daha küçük hissetmeme neden oldu. Annemi hayal kırıklığına uğrattığım ve bu işi hiç düşünmeden kabul edecek, şüphesiz en iyi şekilde değerlendirecek insanları hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesi suçluluk duygusunu içimde büyüttü. Onları, GQ dergisinden çıkmış gibi görünüp binanın önünde sıraya girmiş olarak hayal ettim: sert ifadeler, modaya uygun gözlükler, çekici kalem etekli kadınlar, Clark Kent'e benzeyen erkekler, beni ezip geçmeye hazır evrak çantaları.

"Daha çok çabalayacağım," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkarken, ellerimi kucağımda çevirip, süveterimin kollarını aşağı çekerek

parmaklarımı örtmek için süveterimin kollarını aşağı çekip, sık kullanımdan dolayı oluşan deliklerden başparmaklarımı geçirdim. Felix'in gözleri ellerime kaydı ve gözleri kısıldı.

"Ve *bu* da başka bir sorun," diye tersledi. "Giydiğin bu eski yünlü kazaklar *gerçekten* delik deşik. Ofisteki diğerlerinin nasıl giyindiğini fark etmedin mi, Lucy? Bu dağınık küçük kıyafetlerinle böyle devam edemezsin. Burada ciddi bir iş yürütüyorum. Güçlü giyinmen gerektiğini söylemiyorum, ama en azından güve yemiş kıyafetleri ve modası geçmiş Ugg botları bir kenara bırakabilirsin - o modası geçmiş günler, insanların Ugg bot *giydiği* doksanlı yıllardı."

Dudaklarımı ısırarak ayaklarıma baktım. Ayaklarım Felix'inkilerle neredeyse aynı hizadaydı ve aradaki kontrast daha belirgin olamazdı. Onun parlak İtalyan derisi ayakkabıları ile benim yıpranmış, solmuş, kabarık botlarım. Ofisteki diğer çalışanların kıyafetlerini düşündüğümde yüzümü buruşturdum. Kadınların hiçbirisi 10 cm'den daha düşük topuklu ayakkabı giymiyordu.

"Saçında kırtasiye malzemeleriyle dolaşmaya da devam edemezsin," dedi ve sonra, beni şok ederek, üzerime eğildi, elini başımın arkasına getirip saçlarıma dokundu (Tanrım, adam *saçlarıma dokundu*) ve dağınık topuzuma sıkıştırdığım dört renkli kalemı çıkardı. Yutkundum, bu temastan kaynaklanan devasa adrenalin dalgasından hala kurtulamamıştım. Kaşlarını çattı ve başını yana eğdi, sonra saçımın derinliklerinden dört kalem daha (iki altın Sharpies, bir tükenmez kalem ve bir dolma kalem) çıkardı. Tüm kalemlerimi masanın üzerine koydu ve bana döndü. Kalbim göğsümün dışında atıyor gibiydi. "Ofiste saçında çeşitli eşyalar taşıyan başka kadınlar görüyor musun?"

Ofisi dolduran tüm şık sarışınları ve parlak esmerleri düşündüm ve onlardan herhangi birinin mükemmel saçlarına kalem soktuğunu hayal etmeye çalıştım. Omuz silktim ve kendimi Felix ile tekrar göz teması kurmaya zorladım. Ama onun karanlık bakışlarının tüm yoğunluğunun bana yönelmesi çok korkutucuydu, bu yüzden cesaretim kırıldı ve onun omzuna odaklandım.

"Ben... şey, bazen kaleme ihtiyacım oluyor," diye mırıldandım, onun ceketine bakarak. "Ve kalemleri elimde tutmakta pek iyi değilim, bu yüzden saçım en mantıklı yer."

"Saçında her zaman *beş* kalem olması mı gerekiyor?" diye kuru bir tonla sordu.

Yine omuz silktim ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, evet, saçımda beş kaleme ihtiyacım vardı. Bir olay örgüsü fikri veya karakter

geliştirme stratejisi aklıma gelirse, hemen yazmam gerekiyordu. Yıllarca acı verici bir şekilde hatırlamaya çalışmanın ardından, her zaman kalem ve defterimin yanımda olması gerektiğini öğrenmiştim. Ama Felix'e bu bilgiyi söylemem mümkün değildi.

Tam o sırada arkamdan bir vuruş sesi geldi. Felix ve ben ofis kapısı açılırken arkamıza baktık ve Felix'in yönetici asistanı Tabitha odaya girdi.

"Böldüğüm için özür dilerim, Bay Moretti," dedi, ama hiç de üzgün görünmüyordu. Kapıdan gelen hava akımı, koltuğumda titrememe neden oldu. Bu lanet ofisin bir başka özelliği de buydı: *çok soğuktu*. Tabitha bana kısa ve küçümseyen bir bakış attıktan sonra patronuna odaklandı. "Ama Bay York'tan yarınki toplantıyı yeniden düzenlemek istediğine dair bir mesaj aldım. Anlaşılan, karısı doğum öncesi ultrason randevusu almış."

Onun eleştirel bakışlarından uzaklaşıp Felix'e odaklandım. Yüzünde bir anlık sinirlenme belirdi, ama hemen gizledi. Adam o kadar işkolikti ki, muhtemelen "dışarıya yaptırılabilir" işler dışında, kimsenin ofis dışında bir yere gitmesi gerektiği fikrini kafasına sığdıramıyordu. Muhtemelen, bebeği kendin taşııyorsan, ultrason odasında bulunmanın tamamen gereksiz olduğunu düşünüyordu. Geçen hafta Harry York ve eşi Verity ofise geldiklerinde onları gözetlemiştim, bu yüzden adamın işinden daha çok eşini ve doğacak çocuğunu önemsemesine şaşırmadım. Birlikte çok tatlıydılar – Felix, sanki birkaç masadan değil de mayın tarlasında yürür gibi, elini Verity'nin beline koyarak onu ofis alanında yönlendirdi; sonra Felix'in ofisi önünde beklerken elini tuttu.

"Tamam, neyse," dedi Felix, sesinde rahatsızlık vardı. "Teşekkürler, Tabitha. Haftaya randevu ayarlayabilir misin, yoksa o hafta dolu muyum?"

"Senin ajandan her zaman dolu, ama hallederim," dedi, her zamanki gibi verimli bir şekilde. "Hemen hallederim." Mükemmel, kırmızı tabanlı, 10 cm topuklu ayakkabılarıyla döndü ve pahalı parfümünün kokusunu arkasında bırakarak kapıdan çıktı.

Tabitha gibi kadınlarla benim aramdaki fark hiç bu kadar büyük görünmemişti. Tertemiz beyaz ipek gömleği, dizinin hemen üstünde biten dar bir kalem etekle eşleştirilmişti. Kıyafetin tamamı neredeyse ürkütücü derecede kırışıksızdı. Böyle bir gömleği saatlerce ütülesem bile, yine de giyilmeye uygun olmayacağını biliyordum. Ama ütölemek hiç benim uzmanlık alanım olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, pek çok pratik şey benim uzmanlık alanım değildi.

Omuzlarım düştü ve iç geçirdim. Bu tamamen anlamsızdı. Ben kayıp bir davaydım ve her zaman öyle olacaktım. Bu iş meselesi teoride iyi bir fikirdi, ama Felix için çalışmaya gelmenin, düşündüğüm gibi ufkumu genişletmek için bir basamak olmadığı çok açıktı. Hatta durumu daha da kötüleştiriyor olabilirdi. Londra'ya taşınıp, birlikte vakit geçirebileceğim kız arkadaşlar edineceğim hayali *çok* naifti. Çok korkutucu olmayan tek bir kişi bile tanışmamıştım. Hayal ettiğim gibi içki içmeye çıkıp kafelerde buluşmak yerine, her gece boş daireme gidiyor, yalnız başıma yemek sipariş ediyor ve hayal dünyama dalıyordum – Little Buckingham'da son on yılımı inşa ettiğim aynı hayal dünyasına. Hiçbir şey değişmemişti. Buraya gelmek anlamsızdı. Gerçekten de evde kalmalıydım. En azından orada annem, Emily ve Mike vardı.

Acı verici utangaçlık ve biraz tuhaflık benim sorunlarımdı. Yarattığım kurgusal dünyada kendime güveniyordum, ama gerçek dünyada... pek değil. Bu yüzden Little Buckingham'dan hiç ayrılmamıştım, ailemin evinden hiç taşınmamıştım, hiç erkek arkadaşım olmamıştı – liste uzayıp gidiyordu. Ama büyük şehirde bir iş bulmanın özgüvenimi artıracığı umudu yavaş yavaş sönüyordu. Köyümün baloncuğunun dışında yeni arkadaşlar edinme umudum da öyle. Tabitha gibi bir kadınla arkadaş olmak fikri tamamen gülünçtü. Bana açıkça hor görmediğinde, çoğunlukla beni görmezden geliyordu. Sonra kimseye itiraf etmediğim başka bir gizli umudum vardı: Felix'in sonunda beni en iyi arkadaşının biraz tuhaf küçük kız kardeşi olarak değil, başka bir şey olarak fark etmesi umudu. Eh, bu da en uçuk fikirlerden biriydi.

Bölüm 2

Kulağa... eğlenceli geliyor

LUCY

"Belki de bırakmalıyım," dedim, ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak ellerimi yanlara sokup ısıtmaya ve bir titremeyi daha bastırmaya çalıştım. Bu ortamda devam etmenin boşuna olduğu artık acı verici bir şekilde açıktı. Little Buckingham'da durgunluk içinde kalmak daha iyiydi; en azından orada birkaç arkadaşım vardı. Şimdi Felix'in kravatına bakıyordum. Kravatı nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde takmayı başardın? Bu adamın her şeyi kusursuzdu. Her geçen dakika kendimi daha da önemsiz ve dağınık hissediyordum.

"Öylece bırakamazsın!" Felix'in kırılgan sesi beni şok etti ve tekrar gözlerine baktım. Masadan kalkıp üzerime doğru eğilmişti. Felix eğilip bakmakta çok iyiydi. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Bu ne biçim bir tavır?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bunu ima ettiğini sanıyordum? Dinle, benim beceriksizliğim konusunda aynı fikirdeyiz. Beceriksizliğimle ilgili geçmişim var. Açıkçası, beni daha önce kovmadığın için şaşıyorum."

"Seni kovmuyorum Luce," diye karşılık verdi, yüzünde panik bir ifadeyle. "Annene seni kovduğumu söyleme. Öyle bir şey yok."

Annem, Felix'in çocukluğu boyunca dadısı olmuştu. Aynı köyde büyüdük. Yani, aynı köy sayılır: ailem Little Buckingham'ın merkezindeki pub'ın hemen yanındaki küçük bir kulübede yaşıyordu; Felix'in ailesi ise köyün dışındaki geniş arazili büyük bir malikanede yaşıyordu. Kardeşim Mike ve ben köy okuluna giderken, Felix kilometrelerce uzaktaki lüks bir yatılı hazırlık okuluna gönderilmişti. Ama evdeyken ona bakan annemdi. Küçük kulübemizde çok zaman geçirirdi ve annemi ve kardeşimi çok severdi. Mike ve Felix benden altı yaş büyüktü ve hayatları artık

farklı yönlerle gitmiş olsalar da (kardeşim marangoz, Felix ise iş adamıydı), kendilerini hala en iyi arkadaşlar olarak görüyorlardı. Üçlü grubun diğer üyesi Ollie'nin ailesi de Felix'in komşusuydu.

Küçük kulübemizi manyetik enerjisiyle dolduran bu güzel, gürültücü, ifade gücü yüksek, çekici çocuk beni her zaman büyülemiştir. O zamanlar, kardeşim bana defolup gitmemi söyleyene kadar, onu, Mike'ı ve Ollie'yi köpek yavrusu gibi köyde takip ederdim. Ama Felix benim için savunurdu. Her zaman benim de onlara katılmama izin verirdi. Gerçekten çok sinir bozucu olmalıyım, ama o bana hiç kızmazdı. Sonsuz hikayelerim ve tuhaflıklarım nadir bir çocuk olduğumu inkar edemem, ama Felix her zaman bana katlanırdı. Her zaman nazikti.

Gine domuzum öldüğünde, resmi bir cenaze töreni yapılmasını istedim. Kardeşim bu isteğimi tamamen görmezden geldi, ama on beş yaşındaki Felix, üzerine tam oturan, tasarımcı yapımı siyah bir takım elbise giymiş, ciddi ve uygun bir şekilde hüzünlü bir şekilde törene katıldı. Hatta Coco için kısa bir anma konuşması bile yaptı, Coco'nun Mike'ın ayakkabısına nasıl kaka yaptığını, okşamak için çok yumuşak bir kafası olduğunu ve Felix'in parmağını sadece bir kez ısırıldığını (muhtemelen hak etmişti, çünkü o sırada onu Mike'ın ayakkabısına koymuştu, böylece oraya tekrar kaka yapması için) anlattı.

"Tanrım, onu cesaretlendirme dostum," diye homurdandı Mike. "O bir kutu kurbağa kadar deli."

"Onu dinleme, Shakespeare," demişti Felix, saçlarını karıştırarak. "Olmak isteyeceğin son şey normal olmaktır."

İç geçirdim. Yetişkin Felix'in benim tuhaflıklarımı eskisi gibi takdir etmediği açıktı. Ama dürüst olmak gerekirse, o artık benim tanıdığım çocuktan oldukça farklıydı. Bugünün Felix'inin saatlerce benim çılgın hikayelerimi dinleyip bana Shakespeare diye seslenerek mutlu olduğunu hayal edemiyordum. Bu Felix keskin kenarlıydı; sertleşmişti. Sadece çok önemli kişilerle çok önemli şeyler yapıyordu. Sadece süper modellerle veya ünlü aktrislerle çıkıyordu. İşinde acımasızdı, hatta gaddardı. Ofisteki herkes ondan korkuyordu, hiç gülümsemedi – burada çalıştığım bir ay boyunca bir kez bile gamzesini görmemiştim. Bu Felix, ofisini rahatsız eden ve ortamı bozan, tuhaf giyinen bir geçmişin hayaleti istemiyordu.

Ancak, artık bir milyarder olmasına, kendi çok uluslu emlak geliştirme imparatorluğunu yönetmesine ve ülkenin en zengin iki

yüz zengin kişiden biri olmasına rağmen, *hala* dadısını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu yüzden benimle uğraşmak zorundaydı.

"Şey... peki, o zaman ne oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla. Son yarım saatte, beni kovmak için hazırlık yaptığı belliydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. "Eğer endişelendiğin buysa, anneme seni kovduğunu söylemeyeceğim."

"Seni kovmuyorum," diye dişlerini sıkarak tekrar söyledi.

Omuz silktim. "Sen öyle diyorsan."

"Lucy, bu işe *ihtiyacı* olan biri için, işini kaybetmeyi çok sakın karşılıyor gibisin."

İç geçirdim. "Felix, bu işte berbatım. Bundan kaçış yok. Ve buraya hiç uymuyorum." Bir sonraki cümleye geçmeden önce dudağımı ısırdım, gözlerimin yanmasını engellemeye çalıştım. Bu adamın önünde ağlamayacaktım. "İşe yaramıyor. Londra'ya gelmek bir hata olabilir."

Felix kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana baktı. Onun yoğun bakışlarına rağmen sakın kalmaya çalıştım. Tanrım, çok yakışıklıydı.

"Sadece biraz daha özgüvene ihtiyacın var. Öncelikle, uygun kıyafetler giyersen kendini daha iyi hissedersin. Bekle."

Döndü ve sanki kibirli bir CEO'nun oynadığı kötü bir filmdeymişiz gibi interkomu bastı. Bu çok klişe olmalıydı, ama bu yakışıklı piç kurusu bunu işe yarar hale getirdi.

"Tabitha, buraya gelir misin lütfen?" diye sordu.

"Tabii ki, efendim," dedi Tabitha, her zamanki gibi süper verimli, korkutucu ses tonuyla. Topuklarının birkaç tıklaması sonra ofise geri döndü. Yine Felix ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, muhtemelen neden eşyalarımı toplayıp binayı terk etmediğimi merak ediyordu.

"Lucy'nin yardıma ihtiyacı var," dedi Felix ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ofise uygun kıyafetlere ihtiyacı var. Tamamen yenilenmesi gerekiyor. Ve kendi başına bu kadar büyük bir dönüşümü başarabileceğinden emin değilim."

Tabitha beni delici bir bakışla süzdü, gözleri dağınık topuzumdan Ugg botlarıma ve tekrar geriye doğru kaydı. Duygularını gizleme konusunda uzmandı. Kızgın olduğunu anlamamın tek yolu sol gözünün köşesindeki seğirmeydi. Yüzümün kızardığını hissettim. Her zaman korkunç bir kızarma alışkanlığım vardı. En ufak bir utanç bile domates kırmızısına dönmeden yaşayamazdım ve hayatımda hiç bu kadar utanmış olduğumdan emin değildim. Ben, giyinme konusunda açıkça

kendi kıyafetimi seçerken güvenilir birisiydim. Tabitha cevap vermediğinde, Felix boğazını temizledi.

"Şirketin kredi kartını alabilirsin. Harcama limiti yok."

"Tamam," dedi, dikkatini benden Felix'e çevirip, sosyal açıdan geri kalmış ve moda konusunda beceriksiz bir ezikle alışverişe çıkmanın hiç de sorun değilmiş gibi gülümsedi. "Ne zaman gitmemizi istersiniz?"

"İkiniz de şimdi gidebilirsiniz," dedi, elini havada sallayarak.

"Ama Anderson Corp ile toplantı var, benim de orada olmam gerekmiyor mu?" "Merak etme, Nick Anderson'la ben hallederim. John da senin yerini doldurabilir."

yerine geçebilir."

"Tamam." Gülümsemesi artık sabitlenmişti ve yüzünü gerçekten acıtıyor gibi görünüyordu. Gözü deli gibi seğiriyordu. Kadın çok kızgındı.

"Şey, bu... çok fazla," dedim. Sesim, Tabitha'nın az önce kollarıma attığı ve ağzımın üstüne kadar gelen giysi yığını tarafından boğulmuştu. "Hayatımda hiç bu kadar çok giysi denediğimi sanmıyorum." "Belli ki," diye tersledi, bana ve genel kıyafetime işaret ederek,

dudakları hafifçe kıvrıldı. "Acele edebilir miyiz lütfen? *Sen* işini umursamıyor olabilirsin, ama *ben* Anderson anlaşmasının ayrılmaz bir parçasıydım ve lanet olası John tüm övgüyü alabilsin diye seni alışverişe çıkarmak için ofisten atılmaktan hoşlanmıyorum."

"Oh hayır," dedim, midem düğümlenirken. "Çok üzgünüm. Felix gerçekten çok adilik yapmış. Ben... ben kendi başıma halledebilirim. Şimdi acele edersen toplantıya yetişebilirsin."

Giysi yığınının arkasından görünen kısıma gözlerini kısarak baktı. "*Gerçekten* bu kadar aptal mısınız?" Yutkundum. Boğazım düğümlenmişti ve ağlayacakmışım gibi korkunç bir hisse kapıldım. Tabitha artık benden nefret ediyordu ve onu suçlayamazdım. Ofise katıldığımdan beri çok fazla iletişim kurduğum tek kişi oydu (Will hariç, ama o sayılmazdı) ve arkadaşlık kurmaya açık olmadığı belliydi. Gözyaşlarımı geri çekmek umuduyla hızla gözlerimi kıptım. Tabitha yine iç geçirdi. Yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı.

"Bak, şimdi geri dönersem, toplantıya geç kalacağım. Bu, hiç gitmemekten daha kötü." Bana doğru geldi, her iki elini omuzlarıma koydu ve beni soyunma odasına doğru çevirdi, sonra

biraz ileri itti. "Ama iş gününün geri kalanını kaçırmak istemem, bu yüzden acele edersen çok sevinirim."

"Evet, tabii, elbette," dedim, öne doğru koşarak, artık ona sırtımı dönmüş olduğum için mutluydum ve yanağımdan bir gözyaşı damlasının akması önemli değildi.

Ardından, acımasız bir verimlilikle geçen yorucu bir saat izledi. Her türlü kıyafeti denemek için dürtüldüm, itildim ve zorlandım. Tabitha'nın benim için seçtiği topuklu ayakkabılarla neredeyse kış üstü düşecektim, o da bir iki santim daha alçak bir numara almam gerektiğini kabul etti.

"Ama çok alçaltamazsın," diye uyardı beni. "Sen kısasın."

Ona göz kırptım – tamam, 1,57 metre boyumla süper model boyunda sayılmam, ama tamamen cüce de değildim.

"Ve üç inçten daha düşük bir numara uygunsuz görünür."

Haklıydı. Ama kadınlar artık özgürleşmiş olmamalı mıydı? Neden hala bu aletlere zorlanıyorduk, yürüyüşü denge ve dayanıklılık egzersizi haline getiriyorduk?

Ödeme zamanı geldiğinde, Tabitha şirketin kredi kartını çıkardı, ama alışılmadık bir şekilde kendimi göstererek, onu geri koymasını sağladım, her şeyi kendim ödemekte ısrar ettim ve sonra fiyatı görünce yüzümü buruşturdum. Ama Felix'in benim berbat gardırobumu yenilemenin mali yükünü üstlenmesine izin vermem mümkün değildi. Aslında o berbat gardırobun yenilenmesini istememiş olsam bile.

Felix'in arabasıyla ofise dönerken, gerginliğimi bastırıp buz gibi sessizliği bozmaya çalıştım.

"Peki, şey... Moretti Harding'de çalışmaktan hoşlanıyor musun?" Kendimi zorlayarak küçük bir sesle sordum. Tabitha pencereden dışarı bakmaktan vazgeçip bana döndü ve küçümseyen bir bakışla bana baktı.

"Sevmek mi?" diye inanmaz bir tonla sordu.

Boğazımı temizledim ve dudağımı ısırdım. Aklıma gelen en zararsız soru buydu, ama yine de açık bir küçümsemeyle karşılandı.

"Sen benim gibi bir işi *sevmezsin*," dedi Tabitha, sanki geri zekalı bir beş yaşındaki çocuğa dünyanın nasıl işlediğini açıklıyormuş gibi yavaşça. "Kıçını yırtarsın, boktan işlerin içinden geçersin, şirket merdiveninde yukarı çıkmak için her türlü saçmalığa katlanırsın."

"Oh, şey... doğru. Kulağa... eğlenceli geliyor."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Eğlenceli mi? Delirdin mi? Tabii ki eğlenceli değil. Doğal gün ışığı almadan çalışıyorum; tüm ofis personeli

panik atak geçirmenin eşiğinde. Korkunç erkekler kulübü kültürüyle sürekli mücadele etmek zorundayım. Eğlenceyle alakası yok."

"Belki bazı değişiklikler önerebilirsin? Mekanı biraz aydınlatmak gibi? Şirketin bir iç tasarım ekibi yok mu? Belki biraz ışık getirmek için bir yol vardır..."

"Lucy," dedi Tabitha kuru bir sesle, sözümü keserek. "Boşluğa bakmaya devam et ve biri sana basit bir soru sorduğunda küçük bir fare gibi ciyaklamaya devam et, tamam mı? İş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tamam," diye fısıldadım, kendimi yine küçük ve aptal hissederek. Eski süveterimin artık birçok alışveriş çantasından birinde saklandığını unutarak, ellerimi örtmek için kolları aşağı çekmeye ve başparmaklarımı küçük deliklerden geçirmeye çalıştım. Ama bunun yerine giydiğim ipek gömleğin manşetleriyle karşılaştım ve ellerimi sıcak tutmak için araba yolculuğunun geri kalanında ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldım.

Titredim. Bu giyim deneyi çok güzeldi, ama hipotermi nedeniyle ölürsem, hepsi büyük bir zaman kaybı olacaktı. Felix'in, ben yavaş yavaş morarırken, verimsizliğim ve hırs eksikliğim nedeniyle beni azarlarken, cesedimin üzerinde durduğunu hayal ettim. Bastırdığım kahkaha, Tabitha'nın buz gibi bakışıyla karşılandı, bu yüzden onu daha fazla kızdırmamak için koltuğuma daha da geri çekildim.

Bu plana hiç katılmamış olmayı dilediğim ilk kez değildi. Ama annem Felix için çalışmam konusunda kesinlikle ısrarcıydı.

"Ne sevimli bir çocuk," demişti bana.

Hetty Mayweather, Felix'i sevimli bir çocuk olarak nitelendiren İngiltere'deki son insan olabilir. Londra'nın en acımasız ve korkutucu adamlarından biri olan Felix, *sevimli* ya da *çocuktan* çok uzaktı.

"Londra'da sana göz kulak olacak," diye beni ikna etmişti annem. Tabii, haklıydı. Birine göz kulak olmak, onun birçok eksikliğini her gün eleştirip, onu rahatsız ve soğuk giysiler giymeye zorlamaksa, o zaman annem haklıydı.

Bölüm 3

Bunu bir zırh olarak düşün

FELIX

"Tamam, o zaman halloldu. Giysiler daha iyi oldu," dedim canlı bir şekilde. "Çok daha profesyonel."

Lucy bana zayıf bir gülümsemeyle omuz silkti. "Sanırım."

Boğazımı temizledim ve enseme ovuşturdum. Lucy'yi buraya çağırmak bir hataydı. Lucy'nin ofiste çalışmasına izin vermek daha da büyük bir hataydı. Ama Hetty bana sorduğunda, bundan nasıl kurtulacağımı gerçekten bilemedim.

Yani, Lucy'yi *severdim*. Elbette, geçen ay buraya gelene kadar onu yıllardır görmemiştim, ama en tuhaf ve bağımlılık yaratan hikayeleri anlatan bu tuhaf çocuğa karşı her zaman bir zaafım olmuştu. O, burnunda çiller ve dizlerinde çamur lekesi olan sevimli, utangaç bir kızdı. Mike, Ollie ve ben tatillerde onu peşimizden sürüklerdik, o büyük mavi gözleri futbol oynarken, video oyunlarında savaşıırken ve ağaç evinde takılırken bizi izlerdi (Mayweather'ların evi küçük olabilir, ama *en iyi* ağaç evi onlardaydı).

Hetty'nin o zamanlar bile onun için endişelendiği belliydi.

"O bir hayalperest, sorun da bu," derdi her zaman pratik ve mantıklı olan Hetty. "Ayakları yere basması gerekirken kafası bulutlarda. Tanrı bilir, bu geniş dünyada nasıl hayatta kalacak."

Lucy'nin babası Henry ise Hetty'nin görüşünü paylaşmıyordu. Oğlunu çok severdi, *ona küçük hayalperest* derdi ve bu içgüdüünün düzeltilmesinden çok korunmasını isterdi. Ancak Lucy sekiz yaşındayken babası öldükten sonra, Hetty onu gerçek dünyaya çekmeye çalışmayı bıraktı ve Lucy de bundan daha da uzaklaşmak istiyor gibiydi.

O yıl, Mike ve ben onu köyde şeker toplamaya götürmekle görevlendirildik. Cadı şapkasını almak için yatak odasına çıktıktan yarım saat sonra, Hetty beni yukarı gönderip ne olduğunu kontrol etmemi istedi. Lucy pencere pervazında oturmuş

pencere pervazında oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, başını dizlerine dayamış, geceye bakıyordu.

"Luce?" Cevap yoktu. Pencerenin karşısındaki koltuğa oturdum. Hareketsizdi, büyük gözleri pencereden dışarıya bakıyordu. Sanki odada ben yokmuşum gibi. "Hey, Shakespeare. Tatlı zamanı." Elimi küçük omzuna koyup onu hafifçe salladığımda odaya geri dönmüş gibi göründü, oturduğu yerde irkildi, gözleri bana kaydı ve ağzı açık kaldı.

"Merhaba," dedi, dişleri aralıklı gülümsemesiyle. "Ne yapıyorsun?"

"Lucy, şeker toplamaya gideceğiz, unuttun mu? Şapkanı almaya gittin mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudağını ısırıldı. "Oh! Oh hayır, yine kafayı yemiş olmalıyım."

"Deli mi?"

"Annem ve babam... Yani annem, unutup düşünme yerime gittiğimde böyle olduğumu söylüyor." Lucy kendini düzeltirken boğazında bir yumru oluştu. Henry'nin orada olmadığını kabul etmek onun için hala zordu; dürüst olmak gerekirse, benim için de zordu.

"Burası düşünme yerin mi?"

Kafasını salladı, saçları bir yandan diğer yana sallanarak daha da eğri büğrü oldu. "Hayır, aptal. Düşünme yerim beynimde."

Gülümsedim. "Ne düşünüyordun?"

Ve işte o anda küçük Lucy canlanmaya başladı. Hayal kurarken ne düşündüğünü sorduğunuzda, hemen hikayelerinden birini anlatmaya başladı.

"Bir kral var, yarı insan, yarı peri ve..." "Yarı peri mi?"

dedim. "Bir kral için bu biraz kız gibi değil mi?"

Lucy yine başını salladı; saç örgülerinden biri mücadeleyi bıraktı ve tamamen çıktı. "Periler kız gibi *değildir*. İnsanlardan daha güçlüdürler, sihirleri vardır, çok daha hızlıdır ve daha acımasızdırlar. Sen onların hareket ettiğini fark etmeden boğazını parçalayabilirler."

Lucy'nin hikâyelerinin özelliği buydu. Bunlar, sekiz yaşındaki bir kızın hayal edebileceği türden hikâyeler değildi. Çok fazla kan ve bağırsak vardı, prensesler ve midilliler çok azdı. Ama her zaman tamamen sürükleyiciydiler. Bu kana susamış kral hakkında yirmi dakika dinledikten sonra, Mike başını kapıdan içeri soktu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" dedi. İkimiz de hala pencere kenarındaki koltuklarda karşılıklı oturuyorduk ve Lucy, kralın kardeşi doğmamış çocuğunun annesini öldürmeye çalıştığı kısma gelmişti. "Hadi, bütün şekerler bitecek."

Lucy yıllar boyunca bana düzinelerce hikaye anlattı. Aslında, öfkeli bir gençken, babamın pislik biri olduğu için ona kızgın olduğum birkaç kez, Lucy'nin hikayeleri beni gerçekten sakinleştiren tek şey gibi görünüyordu. Bu yüzden, elbette, ona karşı bir zaafım vardı. Ama yetişkin Lucy'yi ofise getirmek kesinlikle bir hataydı.

Bir ay önce, burnunda aynı çiller ve bana bakan aynı büyük mavi gözlerle buraya girdiğinde, nefesim kesildi. Yünlü kazağının ne kadar büyük ve yıpranmış olduğu, saçlarının kafasının üstünde nasıl açıklanamayan bir dağınıklık içinde olduğu, saçlarından kalemlerin çıktığı, hiç makyaj yapmadığı önemli değildi. O kesinlikle çok güzeldi. Benim genelde güzelliği takdir ettiğim şekilde değil. Eski sevgilimin güzel olduğu gibi değil – uzun bacaklı, mükemmel vücutlu, sofistike, şık. Hayır, Lucy'nin güzelliği doğal, sevimli ama büyüleyici bir güzellikti. Benim tarzım değildi, en azından olmamalıydı, ama onu tekrar gördüğüm anda, eve dönmüş gibi hissettim. Onun yanında olmak, uzun zamandır hissetmediğim kadar çok şey *hissettirdi* ve ona dokunmak için kemiklerime kadar işleyen özlem her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

İşleri daha da acı verici hale getiren şey, onun bana olan ilgisiydi. Muhtemelen ne kadar bariz olduğunun farkında değildi, ama Lucy bana *çok* bakıyordu ve bu benim irademi zorluyordu. Tek istediğim onu ofisime çekmek, burnundaki çilleri öpmek, o çirkin kazağını çıkarmak, onu masama yatırmak ve sonra benden istediğini hissettiğim şeyi ona vermektir. Saatlerce.

Lucy hakkındaki kirli fantezilerimden daha tuhaf olanı, cinsel ilişki sonrası fantezilerimdi. Çünkü onu iyice becerdikten ve gardını indirdikten sonra, ona ne düşündüğünü sorduğumu ve bana hikayelerinden birini tekrar anlattığını hayal ediyordum. Başka hiçbir kadınla ilgili seks fantezisi bu kadar tuhaf olmamıştı.

Ama kendime gelmem gerekiyordu. Bu, Hetty ve Henry'nin kızı, Mike'ın kız kardeşi idi. Hetty ve Henry olmasaydı, ben bu kadar dengeli bir insan olamazdım. Beni onlar büyüttü. Mayweather'ların evi benim sığınağım olmasaydı, çocukluğum çok kasvetli geçerdi. Hetty'yi hayal kırıklığına uğratabazdım ve Lucy'ye yardım edeceğime söz vermişim. Yani, Hetty o kadar çaresizdi ki

bana Lucy'ye ödeme yapmam gerekmediğini söylemişti. Lucy'nin Londra'da para almadan nasıl yaşayacağını düşündüğünü anlayamıyordum ve kesinlikle onun benim için bedavaya çalışmasına izin vermeyecektim. Açıkçası, Hetty hala kızını destekliyordu ve bu da ona büyük bir maddi yük getiriyor olmalıydı.

Babamla son kez kavga ettikten sonra beş yıldan fazla bir süredir eve dönmemiştim. O gün babam o kadar çizgiyi aşmıştı ki, geri dönüşü yoktu. Ondan uzak durmam haklıydı. Ama Mayweather'lara uğramadığım için suçluluk duyuyordum. İş hayatında babamı geçmeye o kadar odaklanmışım ki, diğer her şeyi bir kenara bırakmışım. Annem bile beni sadece birkaç kez görmüştü ve o da Londra'da, tarafsız bir yerde. Annemi seviyordum, ama hiçbir şey beni Little Buckingham'a geri döndüremezdi.

Yani hayır, Lucy'yi eve götürüp, pencere kenarındaki koltuğumda dilediği kadar hayal kurması için onu kendime saklama arzusuna boyun eğmeyecektim. Onu, annesinin endişelenmesine gerek kalmayacak biri haline getirmeye yardım edecektim. Onu sertleştirecektim. Çünkü dünya, Lucy gibi hayalperestlere karşı nazik değildir. Bu gerçeklikte hayal kurmaya yer yoktur. Hayat sert ve acımasızdır ve Lucy bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur.

"Profesyonel kıyafetler giydiğin için artık daha güvenli hissedeceksin," dedim ona. "Bunu bir zırh olarak düşün."

"Hmm," diye mırıldandı, pencereden dışarı bakmak için dönüp ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturdu. "Bu biraz iç karartıcı, değil mi? İş için zırh giymek zorunda olmak. Gerçekten bu kadar zorlu bir savaş mı?"

Kaşlarımı çattım. "*Tabii ki iş dünyasında zırha ihtiyacın var, Luce. Artık Little Buckingham'da değiliz. Burada herkes birbirini yiyor.*"

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve omuzları çöktü. "Oh, tamam. Herkes birbirini yiyor. Tamam." Hiç de tamam gibi gelmiyordu. Tamamen tam tersi gibi geliyordu, ama ne bekliyordu ki? Burası Londra'ydı. Değişmezse, bir anda çığnenip tükürülecekti. Bunu zor yoldan öğrenmişim – zayıflık belirtisi gösterirsen insanlar bundan yararlanırdı ve buna uygun giyinmemek de dahildi.

Her neyse, güzel görüldüğü inkar edilemezdi. Bu yeni kıyafetler büyük bir gelişmeydi. Mutlu olmalıydı. *Ben de* mutlu olmalıydım. Sonuçta Hetty'nin bana verdiği özeti düzenliyordum. Kızını dönüştürüyorduk. Artık *tamamen* uygun giyiniyordu. Ama

yeni Lucy'yi incelerken – dar bir takım elbise, yüksek topuklu ayakkabılar – göğsümde korkunç bir ağırlık ve derin bir kayıp hissi duydum. Kafamı sallayarak bu hissi silmeye çalıştım. Aklımı kaçıırıyordum.

"Şimdi biraz kendini toparlaman gerekiyor," dedim. "Artık hayal kurmak yok. Tamam mı?"

Dudaklarını ısırıldı ama yavaşça başını salladı. İç geçirdim. "Lucy, dürüst olmak gerekirse, kişisel asistan olarak boş boş bakamazsın. Her gün yapılacak bir sürü iş var." Artık iyi adam rolünü bırakmanın zamanı gelmişti. Lucy başarılı olmak istiyorsa gerçekten sıkı çalışması gerekiyordu. "Sürekli berbat olmaya devam edemezsin. Bu kimseye adil değil. Artık zırhın var. Dışarı çıkıp, ortama uyum sağlayıp, lanet olası işini yapabilirsin." Yavaşça başını salladı, ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kapım çalındı ve ben kaşlarımı çattım, Lucy'ye motivasyon konuşmamı bitirmemiştım.

"Evet," diye ters bir cevap verdim. Will içeri girdi ve Lucy'yi görünce bir an şaşırdı. Sonra, beni çok sinirlendiren bir şekilde, onu baştan aşağı süzdü ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Tanrım, ona ne yaptın sen, Moretti? Kim bilebilirdi ki, bu sıradan Lucy'nin o berbat kazaklarının altında böyle bir şey sakladığını." Lucy'ye yaklaşmış ve ceketinin yakasına dokunarak parmaklarıyla kumaşı hissetmişti. Lucy irkildi ve ondan uzaklaştı. Brent'in gülümsemesi genişledi ve ben gözlerimi kısarak ona baktım.

"Kes şunu, Brent," diye bağırdım. Gülümsemesi kayboldu ve ellerini ceplerine soktu.

"Peki, bu yeni Ofis Lucy lanet olası telefonu cevaplamaya tenezzül edecek mi?" dedi Will, kaşlarını kaldırarak. İçgüdülerim oraya gidip kendini beğenmiş pislüğün suratına yumruk atmamı söylüyordu, ama bunu bastırdım. Lucy'ye olan duygularımın mantığımı engellemesine izin veriyordum. Will'in gerçek, işlevsel bir asistan istemesine gerçekten kızabilir miydim? O anda en önemli arazi anlaşmalarımızdan birini yürütüyordu ve ben ona gerçek bir beceriksiz yüklemiştim.

"Lucy şu anda tam olarak bununla ilgileniyor," dedim. "Değil mi, Luce?" Sessizlik. Ona baktığımda, ofisimin tavandan tabana penceresinden dışarı bakıyor ve kolundaki düğmeyle oynuyordu. İç geçirdim ve yüzümü ovuşturdum. "Lucy!" Sesim odanın diğer ucuna kadar yankılandı ve o sıçradı; bakışları bana kaydı. Sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak yavaşça konuştum. O gerçekten imkansız biriydi. "Daha iyisini yapmaya hazırsın, *değil mi?*" Lucy, Will'e gergin bir bakış attı ve sonra hızlıca başını salladı.

Ellerini tekrar kollarını ovmağ için kaldırdı ve ondan bir adım daha uzaklaştı.

"Tabii," dedi, ama sesi hiç de öyle gelmiyordu. "Şey... şimdiye kadarki en iyi asistan. Bundan sonra. Brownie onuru üzerine." Gerçekten de elini Brownie selamı yaparak kaldırdı ve Will gülerek burnunu çektikçe ben iç geçirdim.

Bölüm 4

En kötü asistan

LUCY

Dişlerimin takırdamasını önlemek için çenemi sıktım. Ofisin sıcaklığı kalın kazaklarımla neredeyse dayanılabilir seviyedeydi, ama şu anki ipek gömleğim, dar takım elbise ve 10 cm topuklu ayakkabılarımla donuyordum. Üstelik, asansöre girerken ayak bileğimi şiddetli bir şekilde burktuğumdan beri ağrıyordu. Ne yazık ki, Will the Slimeball oraya geldiğinde ben de oradaydım. Bu sabah büyük çift kapıdan girdiğimi görmüş ve benim için asansörü tutmakta ısrar etmişti, oysa binebileceğim iki asansör daha vardı. Gülümsemeyle ona el sallayarak başka bir asansöre bineceğimi söylemeye çalıştım, ama beni görmezden geldi ve otomatik kapıları açık tutmak için ayağını kapıya dayadı.

Will çok kötü biriydi ve beni ürkütüyordu. Felix'ten bile daha sabırsızdı ve benim hayal kurmamdan hoşlanmıyordu. Çoğunlukla ofiste ayak işleri ve çay yapma görevine mahkumdum, ki dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen en iyisiydi. Geçen hafta ona ve müşterilerine çay yaparken, onların önünde "her zamanki gibi batırma" diye talimat verdikten sonra, diğerlerine "asistan olarak berbat ama sürtük gibi giyinen biri için oldukça sikilebilir" dediğini duydum. Bu, iğrenç erkekler kulübünün alaycı kahkahalarıyla karşılandı ve tüylerim diken diken oldu. Tamamen utanç içinde, domates kırmızısı bir yüzle oraya geri dönüp o pisliklere çaylarını servis etmek zorunda kaldım. Odada dolaşırken yine kızarma alışkanlığımı lanetledim; bazıları bana baktıklarında gerçekten rahatsız görünüyorlardı - onları duyduğum oldukça açıktı. Will ise bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordu. O piç kurusu genel olarak benim rahatsızlığımdan zevk alıyor gibiydi. İki gün önce, başımın üstündeki dolaptan *en sevdiği* kupayı almak bahanesiyle beni su ısıtıcısının yanında köşeye sıkıştırmıştı. Kupayı almak için uzanırken

biraz yan göğüs teması gerektiriyor gibi görünüyordu. Ben kaçtığımda, o gerçekten güldü.

"Sen çok ürkek birisin, değil mi?" dedi o kendini beğenmiş, kibirli ses tonuyla. "Merak etme, benim zevkim dağınık köylü kızlarına kadar uzanmaz."

Öyle olabilir, ama bu sabah ayak bileğim burkulup asansöre düştüğümde beni yakalamasına ve içeri sürüklerken bana doğru çekmesine engel olmadı. Sabahın sekizinde patronumun cinsel organını karnımda hissetmek istemiyordum. Bu durum tüylerimi diken diken etti. Kaçtığımda güldü.

"Sadece ayakta kalmanı sağlamak için," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "İlk kez topuklu giydin mi? Yeni görünüşünü beğendiğimi söylemeliyim. O kazakların altında fena olmayan bir vücut sakladığını hep şüphelenmiştim."

Kendimden utandım. Ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Ama gerçekte, ben bir taşralıyım. Yakında şirketin kıdemli ortağı olacak Will gibi bir şehirli avcıyla başa çıkmak benim kapasitemin ötesindeydi. Bu yüzden, kapılar açılır açılmaz korkmuş bir tavşan gibi asansörden kaçtım ve *yine* bileğimi burktum.

O andan itibaren günüm daha da kötüye gitti. Son kitabımdaki gerçekten sinir bozucu bir olay örgüsü boşluğunu düşünüyordum (Işık Kraliçesi Astrida, Kara Krallık'tan Fae alt katmanına nasıl geçecek ve güçlerini nasıl koruyacaktı?) ki, yüzümün önünde parmakların şıklatılması beni geri gerçekliğe döndürdü.

"Sence felç mi geçirdi?"

Gözlerimi kırptım ve Moretti Harding'in CFO'suna baktığımda kalbim sıkıştı. Buradaki kadın düşmanlığıyla nasıl zirveye çıktığı bir muammaydı, ama Victoria Harding gerçekten korkutucuydu. Tamamen duygusuzdu. Bu kadının gülümsediğini hiç görmemiştim. Nadiren kimseyle konuşur. Genellikle her şey asistanı Lottie aracılığıyla iletilir. Lottie gülümserdi. Dürüst olmak gerekirse, ofisteki en dost canlısı yüzü ve kurumsal havaya tam olarak uymayan tek kişi gibi görünüyordu. Karamel rengi, kıvrıkcık saçları ve kolay gülümsemesi ile güzel biriydi. Yanlış anlamayın, o da aynı güçlü takım elbise ve topuklu ayakkabılar giyiyordu, ama kulaklarındaki çok sayıda piercing, kulağının arkasındaki küçük dövme ve dün ofise geldiğinde değiştirdiğini gördüğüm neon renkli spor ayakkabılar farklı bir hikaye anlatıyordu. Ama Lottie, Victoria'nın ne kadar güçlü olduğu için her şeyi yapabiliirdi. Benim o lüksüm yoktu.

Garip bir şekilde, Victoria'yı çocukluğumdan tanıyordum. Kardeşimin arkadaşı Ollie, onun üvey kardeşi idi. Ama büyürken onu sadece birkaç kez görmüştüm, çünkü o Ollie'nin babasının bir ilişkisi sonucu doğmuştu ve biyolojik annesiyle yaşıyordu. Bu oldukça skandal bir durumdu, çünkü Ollie'nin babası o zamanlar Buckingham Dükü idi (o zamandan beri ölmüştü ve Ollie unvanı miras almıştı). Annem, aristokratların sürekli ilişkiler yaşadığını, bu yüzden bunun o kadar da şok edici olmadığını söylerdi. Victoria ile birkaç kez karşılaştığımdan biri, ben yedi, o dokuz yaşındayken küçük kulübemizdeydi, ama benimle konuşmamıştı. Annem, Victoria'nın o zamanlar kimseyle konuşmadığını, seçici mutizm ya da ona benzer bir şey olduğunu söylemişti. Ama şimdi kesinlikle dilsiz değildi.

Victoria ve Lottie'ye bakmak için koltuğumda yer değiştirirken ayak bileğim yine ağrıdı. Victoria bana meraklı bir ifadeyle bakıyordu, başını yana eğmiş, sanki mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi. Duygusuz bir şekilde bana felç geçirip geçirmediğimi sorması onu mükemmel bir şekilde özetliyordu. Kıyafeti de öyle – kış beyazı pantolonlu takım elbise, yüksek topuklu ayakkabılar, mükemmel bir topuz haline getirilmiş sarı saçlar, kusursuz makyaj. Lottie komşu kızı havasıyla hoştu, Victoria ise dokunulmaz bir şekilde korkutucu derecede güzeldi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Yani... üzgünüm, iyiyim. Bir dakikalığına dalmış olmalıyım."

"Sen Lucy Mayweather'sın," dedi ve ben yavaşça başımı salladım. Bir aydır ofisteydim, ama sanki Victoria beni ilk kez görüyormuş gibiydi.

"Annen Felix'in dadısıydı."

Yine başımı salladım. Bu konuşmada benim pek bir katkım gerekmiyordu zaten.

"O çok nazık bir kadındır."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve sonra yüzümün yumuşadığını hissettim. "Evet, öyledir." "Bir rahatsızlığın mı var?" Victoria birdenbire sordu. "Şey..." Ona gözlerimi kırptım. "Şey, ben..."

"Vicky," dedi Lottie, bana gülümsedi ve sonra patronuna baktı. "Açık sözlü ve kaba olmak hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Victoria başını salladı, dikkati hala bendeydi. "Şey, bu, kabalığa varan bir durum. İnsanlara böyle bir *rahatsızlıkları* olup olmadığını soramazsın."

Victoria kaşlarını çattı. "Ama epilepsi hastasıysa, masasında dikkatsizliği absans nöbetiyle açıklanabilir."

"Ben epilepsi hastası değilim," diye araya girdim.

"O zaman neden boşluğa bakıp çevrendeki olayların farkında değildin?"

"Vicky, bırak artık," diye mırıldandı Lottie.

"Sorun değil," dedim, yüzüm kızararak. "Üzgünüm, hayal kuruyordum."

"Hayal kurmak mı?" Victoria, sanki bu olguyu ilk kez duyuyormuş ve tüm kavramı gerçek olamayacak kadar tuhaf buluyormuş gibi şaşkın bir sesle dedi. "Bu çok yazık. Epilepsi absans nöbetlerinin potansiyel tedavileri var. Hayal kurmak için aynı şeyin söylenebileceğini sanmıyorum."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Bu sırada Lottie gözlerini devirdi. "Merak etme," diye Victoria'yı sakinleştirdim. "Tedaviye ihtiyacım yok." Aslında, hayal kurmak gerçek kariyerim için oldukça önemliydi, ama bunu bu kadınlara söylemeyecektim. Hala üşüdüğüm için tekrar titredim ve Victoria'nın keskin gözleri bunu da fark etti.

"Üşüyorsun," dedi.

Dudaklarımı ısırdım ve yavaşça başımı salladım.

"Burada sıcaklık 18,5 derece," diye devam etti ve ben gözlerimi kırptım. 0,5... Bu kadın ciddi miydi? "Bu düşük bir ortam sıcaklığı *değil*."

Bu tuhaf sohbetten kurtulmak için sağa sola baktım, ama etrafımdaki ofis alanı bomboştu. İhtiyacım olduğunda Slimy Will neredeydi?

"Neden üşüyorsun?" diye ısrar etti Victoria.

Omuz silktim. "Soğuğa dayanamıyorum. Küçüklüğümünden beri bu bir sorun. Herkes tişört giyerken ben iki kazak giymek zorunda kalırım. Sanırım benim kişisel termostatım biraz bozuk."

"Ellerini göreyim," diye emretti.

"Gerçekten, Vicky," dedi Lottie alçak sesle. "Zavallı kızı rahat bırak. Toplantıya geç kalacağız."

"Biz olmadan başlayacaklar. William açıkça önceden gitmiş. Planı tanıtabilecek durumda olmalı." Lottie iç geçirdi ve Victoria bana dönünce "Üzgünüm" diye fısıldadı. "Şimdi, ellerini göster bana."

Ellerimi masanın üzerine kaldırdım. Üç parmağımın uçları bembeyaz olmuştu.

"Raynaud sendromun var," dedi; yine bir soru değildi, ama yine de başımı salladım. Raynaud sendromu, soğuğa tahammülsüzlüğümün yanı sıra yirmili yaşlarımın ortasında ortaya çıkmıştı. "Büyüleyici." Vay canına, birinin acı verici tıbbi durumunu büyüleyici olarak nitelemek çok soğuktu.

"Vicky, hadi ama," dedi Lottie nazik bir sesle ve ben neden bu kadar sivri dilli bir kadına karşı nazik davranması gerektiğini merak ettim. "O toplantıya gitmemiz gerekiyor. Will bazen yetenekli olabilir, ama aynı zamanda herkesi kızdırmakta da çok başarılıdır." Sonra Lottie uzanıp elini Victoria'nın bileğine koydu. Bu hareket, Victoria'nın bana olan ilgisini başka yöne çekmek için bir tür tetikleyici gibi görünüyordu.

"Doğru," dedi Victoria. "Hoşça kal," dedi bana, topuklarını keskin bir şekilde döndürüp koridorda konferans odasına doğru hızlıca yürüdü.

"Üzgünüm," dedi Lottie bana geniş bir gülümsemeyle. "Bazen biraz fazla olabiliyor. O odaya girmeden onu yakalasam iyi olur. Yoksa kim bilir ne söyleyecek? Görüşürüz." Ve patronunun peşinden koşarak uzaklaştı.

Onun arkasından bakakaldım, Lottie'nin muhtemelen daha çok benim tipim olduğunu düşündüm, ama ona yaklaşmak için çok utangaçtım, ayrıca o her zaman Victoria'nın yanındaydı. Onu daha sonra bulup bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediğini sorduğumu hayal etmeye çalıştım, ama bunun gerçekleşeceğini hayal edemedim. Yanımdaki telefon çaldığında irkildim. Aptal gibi, beş kez çaldıktan sonra ancak telefonu açmayı düşündüm. Cidden, ben dünya tarihinin en kötü asistanıydım.

Bölüm 5

Hop-a-long

LUCY

"Neden masanda değildin?" Will telefonda sertçe sordu.

"Oradaydım."

"O zaman neden telefonu açman bu kadar uzun sürdü? Açıkçası, çoğu gün o küçük beyninde kaç tane nöronun çalıştığını bilmiyorum. Çaya ihtiyacımız var. Bunu halledebilirsin, değil mi?"

"Evet, halledebilirim," diye mırıldandım mutsuz bir şekilde.

On beş dakika sonra, aslında çayı servis etmekle görevli olan sevimli catering görevlisinin yardımıyla çay arabasını hazırladım; Will bunu bir tür güç gösterisi olarak yapmamı istedi. *Tam* bir pislikti. Toplantı odasına topallayarak girdim ve girişte donakaldım. Uzun konferans masasının bir ucunda Felix vardı, her zamanki gibi çok çekici görünüyordu. Masanın geri kalanında Will ve Victoria da dahil olmak üzere çeşitli yöneticiler ve ortaklar oturuyordu, ama Ollie'yi gördüğümde iki kez baktım. Dük, üvey kız kardeşinin yanında oturuyordu ve her zamanki gibi korkutucu görünüyordu. Neyse ki Ollie benim tarafıma neredeyse hiç bakmadı; sonuçta kimse çaycı kadını fark etmezdi. Ama daha da şok edici olan, uzun masanın diğer ucunda oturan adamdı: Harry York. Onu, farlara yakalanmış bir geyik gibi izledim ve kim olduğumu fark etmemesi için dua ettim.

Onunla yaklaşık bir yıl önce, menajerim Madeline'in ısrarı üzerine çok kısa bir süre görüşmüştüm. Harry bir yatırım şirketi yönetiyordu, ama o ve karısı büyük bir fantastik kurgu hayranıydılar. Madeline ile iletişime geçip, Netflix ile kitaplarımdan uyarlanan bir dizi için anlaşma yaparsa finansal destek sağlayacağını teklif etmişti. Bunun nedenlerinden biri, aynı zamanda hayranı olan karısıyla tanışmamı istemesi idi. Bu, karısına bir yıldönümü hediyesi olacaktı.

Ne yazık ki, o dönemde Little Buckingham'dan neredeyse hiç çıkmamıştım ve Londra'ya vardığımda tamamen

aşırı bunalmışım. Harry ve Madeline ile kalabalık bir restoranda buluşmam gerekiyordu. Restoran çok lüks bir yerdi ve kendimi tamamen yabancı hissediyordum. Neyse ki Maddie, Harry'den önce gelmişti. Ona ulaştığımda masaya bile oturmadım. "Üzgünüm, bunu yapamam" diyerek bağırıp oradan kaçtım. Ama çıkarken Harry ile çarpıştım (onu Google'da yaptığım kapsamlı araştırmalardan tanıyordum). Tabii ki kim olduğumu bilmiyordu, bu yüzden sadece ellerini üst kollarımın üzerine koyarak beni dengelemeye çalıştı, hiç onun suçu olmamasına rağmen özür diledi, bana gülümsedi ve ben güvenli bir şekilde ayağa kalktıktan sonra Madeline'e doğru yürüdü. Sonrasında kendimi çok kötü hissettim, ama onun ve eşinin yıldönümüne yetiştirmek için onlara imzalı kitaplar gönderdiğimden emin oldum. Madeline çok sinirlenmişti, ama o zamana kadar beni oldukça iyi tanıyordu ve benim içine kapanık tavırlarıma alışmıştı. Harry'ye benim "biraz tuhaf biri" olduğumu ve saklandığım yerden pek çıkmadığımı söylediğini söyledi (ki bu doğrudu).

Bu olay, Londra'ya taşınmamın nedenlerinden biri olmuştu. Bu kadar korkak olmayı bırakıp dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Günümüzde, kitap imza günlerine katılmadığınızda herkes sizin bir tür yapay zeka robotu olduğunuzu düşünebilir, ki bu hiç de iyi bir şey değildir. Ayrıca, hayranlarımla gerçekten tanışmak *istiyordum*. Onlarla gerçek dünyada bağlantı kurmak istiyordum. Onlardan aldığım mektuplar ve e-postalar harikaydı ve benim için çok önemliydi. En azından onlar için cesaretimi toplayıp saklandığım yerden çıkabilirdim. Kimliğimin gizli kalmasını istememiştim. LP Mayweather benim gerçek adımdı. Ama yazar fotoğrafı çektmek hiç hoşuma gitmiyordu ve kimse benimle bağlantı kurmamıştı, bu yüzden aslında herkesin bildiği bir sırdı. İnsanlar sorsaydı, onlara söylerdim, ama kimse sormadı.

Harry York'un restorandaki o kısa karşılaşmadan beni hatırlamayacağından oldukça emindim, özellikle de son dönüşümünden ve bu ortamdan sonra. Geçen hafta o ve eşi ofise geldiklerinde, kendimi arka planda sakladım; şimdi ise gıcırdayan bir çay arabasını iterek ön plandaydım.

Felix bana bir bakış attı ve sonra kaşlarını çattı. Kendisinin istediği dönüşüme alışmakta zorlanıyor gibiydi. Nedenini Tanrı bilir. Artık ofisteki diğer tüm kadınların kopyasıydım. Ona kısa bir gülümseme attım. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve kafasını sallayarak zihnini boşalttı.

"Tamam, şey, dediğim gibi," dedi o keskin, emir veren ses tonuyla ki ben bu sesi çok seksi buluyordum. Gamzeleri olmaması bir yana, İş Adamı Felix'in bazı yönleri beni gerçekten çok etkiliyordu. Onun emir veren sesini bütün gün dinleyebilirdim. "Hyde Park Projesi artık kesinleşti. Bunun sağlam bir yatırım olmadığını söylemek çok aşağılayıcı. Ve Blue Sky Designs'ı kullanmamızı engellemek inanılmaz bir şey."

"Saçmalık," dedi Harry York ve elimdeki çay fincanını neredeyse düşürüyordum. Tanrım, insanlar işe kazak giyerek profesyonelce davranmadığımı mı düşünüyorlardı? Bu adam toplantıda küfürlü kelime kullanmıştı! "Henüz arazi anlaşmasını tam olarak tamamlayamadın bile. Planlamanın gerçekleşeceğini nereden bileceğiz? Buckingham Estate'in boşa para harcamasına izin vermeyeceğim. Ve karımın mimarlık firması söz konusu olduğunda, onların böylesine istikrarsız bir projeye dahil olmasını istemiyorum."

Felix'in masadaki elinin yumruk haline geldiğini hayretle izledim. Bu, Harry'nin onu etkilediğinin tek işaretiydi. Yüzü tamamen sakin kalmıştı.

"Geçen ay ofise geldiğinde bu konuda hiçbir sorunu yoktu," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Ne değişti?"

"Haydi ama beyler," diye Ollie söz aldı. "Sinirlenmenize gerek yok." Gülümsüyen tek kişi oydu ve yorumuna Harry ve Felix'in sert bakışları eşlik etti. Felix'e deli bir sapık gibi bakmaktansa, kahrolası çayı servis etmenin daha iyi olacağına karar verdim, bu yüzden bir çay fincanı aldım ve masaya doğru topallayarak yürümeye başladım.

"Ben bu işe bulaşmayacağım..." Felix, ben Victoria'ya çayını götürdüğüm sırada sözünü kesti. Umarım doğru yapmışımdır. Victoria'nın çay tercihi için, günün farklı saatlerinde istediği tam rengi belirten gerçek bir renk tablosu vardı. Kadın kesinlikle tuhaftı. Ne yazık ki, ona sunduğum çayın sabah saat 10'daki renginden çok, saat 5'teki daha açık renge yakın olduğundan emindim.

"Lucy," diye bağırdı Felix ve isminin kullanılmasına şaşırarak irkildim. Çayı bardağa koyarken yarısı fincan tabağına döküldü. "Neden topallıyorsun?"

Ona baktığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana bekleyişle bakıyordu, bu konuşmayı dinleyen en az on kişi daha olduğunu ve son derece gergin görünen bir toplantıyı böldüğünü tamamen görmezden geliyordu. Boğazımı temizledim, meraklı yüzlere bakıp sonra tekrar Felix'e döndüm.

"Ayak bileğimi burktum. Ama, şey... sorun yok. Sanırım topuklu ayakkabılarla biraz daha pratik yapmam gerekiyor." Küçük, gergin bir kahkaha attım, ama o beni susturdu.

"Acil servise gitmelisin," dedi emir veren bir tonla. Emir veren tonun hoşuma gitmediğini söylemiyorum, *ama* emir almak (üstelik saçma sapan emirler) biraz sinir bozucuydu, emri veren kişi ne kadar seksi olursa olsun.

"Sorun yok. Ben iyiyim. NHS'nin zamanını boşa harcamak istemem." Ortamı yumuşatmak için yine küçük bir kahkaha attım, ama çok sönük kaldı.

"Felix, Hop-a-long çayı servise yatsın," dedi Will, eğlenceli ama biraz da sinirli bir ses tonuyla. "Sabahtan beri topallıyor. O iyi."

Felix'in bakışları Will'e kaydı, ifadesi o kadar soğuktu ki neredeyse titremeye başlayacaktım. Will sandalyesinde geri çekildi, gülümsemesi titredi.

"Lucy," dedi Felix. "Masaya otur. Toplantıdan sonra bileğin hakkında konuşuruz. Will, kalk lan ve kahrolası çayı kendin servis et."

İyiyim diye tekrar söylemek için ağzımı açtım, ama Felix'in gözleri yine bana döndü.

"Otur." Emri odayı doldurdu ve ben, bilinçli bir düşünce olmadan, hemen arkamdaki sandalyeye oturdum. Felix bir saniye daha bana baktı, o muhteşem koyu renkli gözlerinin arkasında bir şeyler dönüyordu, ağzının bir tarafı, maskelemeden önce kendini beğenmiş bir sırıtışın hayaleti gibi yukarı doğru kıvrıldı. Dikkatini tekrar Will'e çevirdi. "Dalga geçmiyordum, Brent. Kalk ve çayı servis et. Hemen."

Will'in yüzü kızardı ve bana ölümcül bir bakış attıktan sonra sandalyesinden kalkıp çay arabasına doğru fırladı. Yanaklarım kızarıırken ellerimi kucağımda ovuşturdum.

"Lucy Mayweather!" Ollie'nin derin sesi ile başımı kaldırdım. Masadan bana sırıtiyordu. "Burada ne işin var, canım? Mike ile son konuştuğumda, köyden hiç ayrılmadığını söylemişti."

"Şey..." Etrafta bizim konuşmamızı izleyen tüm yüzlere baktım ve utançtan kızardım. Tanrım, bu ayrıcalıklı özel okullu çocuklar istedikleri her şeyi söylüyor ve yapıyorlar, değil mi? "Merhaba." Ollie'ye hafifçe el salladım ve o da bana sırıttı. Ama sonra, daha önce söylediğim şeyi doğrulayarak, koltuğundan kalktı ve masanın benim tarafıma doğru yürüdü.

Bana ulaştığında, beni sandalyemden kaldırdı, bana sarıldı ve sonra geri çekilip bana baktı.

"Tanrım, çok büyümüş görünüyorsun. Yünlü kazak falan giymemişsin."

"Lanet olsun, Ollie," diye bağırdı Felix. "Onu bırak da oturabilirsin. O ayak bileğini zorlamamalı."

Ollie gözlerini devirdi ama beni bıraktı, böylece sandalyeye oturabildim. Oturduğumda kulağıma "O her zaman bu kadar otoriter mi?" diye fısıldadı ve ben dudağıımı ısırdım. Ollie yine sırtarak yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve sonra kendi koltuğına geri döndü.

"Otur lan," diye bağırdı Felix, sesinde öfke dolu bir ton vardı. Ollie'ye doğru bakarak, ellerini masanın üzerine koymuş, sanki ayağı kalkmak üzereymiş gibi, sıkıca kenetlenmiş çenesindeki kasları seğiriyordu.

"Sanırım bunun cevabı evet," dedi Ollie bana yine sırtarak. Oturduğunda, hala öfkeli olan Felix ile benim aramda bakışlarını gezdirdi ve kaşlarını kaldırdı.

Ama masanın etrafına baktığımda, Ollie'nin şaşırtıcı sevgi gösterisinin en az endişelendiğim şey olduğunu fark ettim. Harry York bana bakıyordu, alnında küçük bir kaş çatma vardı.

Bölüm 6

"Lucy Mayweather?"

LUCY

Ollie neden tam adımı kullanmak zorundaydı? Uzun bir süre bana baktıktan sonra, Harry gözlerini kırıştırdı ve sanki kafasını boşaltmak istercesine başını salladı. Rahat bir nefes aldım. Belki de paçayı kurtarmıştım? Sonuçta Mayweather oldukça yaygın bir soyadı ve o da bir yıl önce o restoranda bana sadece bir saniye bakmıştı.

"Yeniden bir araya gelme bittiyse, projenin gerçek rakamlarına ve bunların nasıl tutarsız olduğuna geri dönebilir miyiz? Eminim Ekselanslarının zamanını boşa harcamak istemeyiz," dedi Harry.

Felix gözlerini devirdi. "Ekselansları," diye mırıldandı. "Tanrım, *ne kadar* da yalakasın."

Felix ve Harry giderek daha agresif hakaretler savurmaya devam ettiler, ta ki benim için sürpriz bir şekilde, bu çıkmazı Victoria bozana kadar.

"Yeter!" dedi, bu tek kelime odayı çınlatarak toplantıyı susturdu. "İkiniz de burada mantıklı akıl yürütme becerilerinizi kullanmıyorsunuz. Felix, Ollie'nin senin arkadaşın olduğunu biliyorum."

"O *senin* kardeşin," diye tersledi Felix. "Aileye olan sadakati nerede?"

"Üvey kardeşim," diye düzeltti Victoria otomatik olarak. "Dikkatli ol Felix," diye araya girdi Ollie, gülümsemesi kayboldu.

Victoria sadece gözlerini devirdi. "Hyde Park projesinin mali durumu sağlam. Bir sunum hazırlayacağım ve endişelerinizi gidereceğim. Sizi temin ederim Bay York, ailem hakkında duyduklarınıza rağmen, Buckingham Malikanesi'nin parasını riske atmak gibi bir niyetim yok."

"Vics," dedi Ollie yumuşak bir sesle. "Kimse öyle düşünmez, canım."

Victoria ani bir hareketle başını salladı, tanımlanamayan bir duygu patlaması bir anlığına soğukkanlılığını bozdu, ama hemen kendini topladı.

"Lady Harding, öyle demek istemedim..."

"Ben Lady Harding değilim. Bu unvan gayri meşru çocuklara geçmez," dedi Victoria, Harry'nin sözünü keserek. Toplantı odasında sessizlik hakim oldu. "Planlama başvurusu hakkında daha fazla bilgi aldığımızda, gelecek haftaya kadar rakamları hazırlayacağım. Bu toplantı artık verimli değil. Lottie, Felix'i *hariç tutarak* başka bir toplantı ayarla. Blue Sky Designs konusunda, zaten Verity York ile doğrudan görüşüyorum. İyi günler."

Bunun üzerine Victoria sandalyesini geri itti ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Kadın tam bir baş belasıydı. Ollie özürlerini mırıldandı ve onun peşinden odadan çıktı.

"Tamam," diye mırıldandı Harry York. "Şey, ben..."

"Harika," dedi Harry'nin yanındaki adam canlı bir sesle (Harry'nin iş ortağı Toby olduğunu düşündüm). "Her zamanki gibi, Bayan Harding saçmalıkları kesip atıyor."

Herkes eşyalarını toplamaya başladı. Ben de ayağa kalkmak için sandalyemi itmeye başladım, ama Felix'in masanın diğer ucundan gelen keskin "Lucy" sesi beni tekrar oturtmaya zorladı. "Bir dakika kal lütfen. Sen de, Brent."

Will bana yine zehirli bir bakış attı, sonra sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Lucy, değil mi?" Harry masanın benim tarafına yaklaşırken bana sordu.

"Evet. Merhaba," dedim küçük bir sesle. Kafasını yana eğdi ve bana bakarken başını yana eğdi.

"Lucy
Mayweather?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve uygun bir takma ad kullanmama kararımı aniden pişman oldum. LP Mayweather'dan Lucy Mayweather'a geçiş çok da büyük bir sıçrama değildi.

"Evet," diye fısıldadım. Harry'nin gözlerinde bir anlık bir tanıma belirdi ve kalbim sıkıştı. Tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama ben gözlerimi onun gözlerine dikip hafifçe başımı salladım. Kaşlarını çattı, bakışları odanın içinde dolaştı ve kaşları yukarı kalktı, ama ağzını kapattı.

"Ne oluyor lan?" Felix masanın etrafından bana doğru yürürken bağırdı. "Çalışanlarımı rahat bırak, York."

Harry, Felix'e odaklanmadan önce bana son bir kez dikkatle baktı.

"Tamam, Moretti. Sakin ol." Harry bana göz kırptıktan sonra çantasını alıp çift kapıya doğru yürüdü. "Görüşürüz," dedi, kapı kapanmadan önce gözleri üzerimdeydi.

"Bu da neydi?" Felix, etkileyici göğsünü kollarını kavuşturarak sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok," diye ciyakladım ve o bana kaşlarını çattı. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştım. Sonunda, benden Will'e baktı, kollarını açıp ellerini beline koydu.

"Pekala, bana neyin peşinde olduğunu söylemek ister misin, Brent?" diye sordu. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Lucy topallıyorsa, bunu görmezden gelemezsin. Ona muayene olmasını söylemelisin. En azından, onu ofiste emir emir dolaştırmamalısın. Kesinlikle ona *Hop-a-long* dememelisin."

Will gözlerini devirdi. "O yetişkin bir kadın, Felix. Kendi başının çaresine bakabilir. Ben onu bebek bakıcısı olarak burada değilim. Zaten geçen ay boyunca ona bebek bakıcılığı yaptım. Neyse, o da bunun sadece şaka olduğunu biliyor, değil mi canım?" Bana göz kırptı ve sanırım ağzıma biraz kusacak gibi oldum.

"Dikkat et, Brent," dedi Felix alçak ve tehlikeli bir sesle. "Anladın mı? Lucy bugünlük işten çıkacak. Röntgen çekirtmesi gerekiyor."

"Her neyse," dedi Will, kalkıp giderken fısıldayarak. "Benim için bir kayıp değil. Çikolatalı çaydanlık kadar işe yarar."

Will'in ardından çift kapı kapandığında, Felix dikkatini tekrar bana çevirdi ve ben utançtan yerin dibine girmek istedim.

"Felix, acil servise gitmeyeceğim." Felix gözlerini kısarak baktı.

"Yine bana bağırarak mı istiyorsun?" Sesimin daha güçlü çıkmasını istedim, ama omuzlarımı dikleştirip eleştiriye hazırlandım. Ancak Felix sadece tavana bakıp şakaklarını ovuşturdu. Adam için üzüldüm. Benim her gün eklediğim stres olmadan da yeterince stresi vardı.

Dürüst olmak gerekirse, onun gibi bir tempoda yaşamak isteyen birini anlayamıyordum. Bana *çok* yorucu geliyordu. Buradaki diğer herkesten çok daha fazla dinlenmeye ihtiyacım vardı. Felix'in durmak bilmeyen insanlarla uğraşması beni yıpratıyordu. Gömleğimin kollarını oynatarak, parmaklarımı geçirebileceğim delikli süveterimin sıcak yününi giyebilmeyi diledim.

"Lucy, sana hiç bağırmadım," sesi şimdi daha yumuşaktı, ama yine de sinirini hissedebiliyordum. Bu günlerde tek yaptığım Felix'i kızdırmak gibi görünüyordu. Çocukken bana karşı çok daha hoşgörülüydü.

pencereden dışarı bakmaya başladım ve Felix'in sinirli bir şekilde iç çektiğini duydum. "Ve acil servise gideceksin, değil mi? Lucy? Dinliyor musun?"

Kendimi zorlayarak ona baktım ve bu sefer gözlerimi kısıyan ben oldum. "Evet, dinliyorum. Hayır, acil servise gitmeyeceğim."

"Hatırladığımdan çok daha inatçısın." Omuz silktim.

"Peki, tamam. Aptal olmak istiyorsan, buyur. O zaman dışarı çıkıp şu lanet telefonu açsan iyi olur."

Açıkça sinirlenmişti. Benimle olan tüm etkileşimlerini büyük bir zaman kaybı olarak gördüğü izlenimini edindim. Anneme olan sadakati, onun için gerçek bir yük olmalı.

"Artık uygun kıyafetlerin var. Artık işine düzgün bir şekilde başlayabilirsin."

Zorla gülümsedim. "Tamam, evet. Ee... beni kovmak istemediğinden emin misin? Muhtemelen daha kolay olur."

"Lucy," diye tersledi Felix. "Bu yenilgiçi tavır saçmalık, biliyor musun? Annene bu fırsatı gerçekten denemeyi borçlusun."

O anda büyük bir suçluluk duygusu beni sardı. Felix benim için gerçekten büyük bir risk almıştı ve ben her şeyi mahvediyordum. Bu işi yapması gereken, çok daha yetkin olan tüm o zavallı insanları saymıyorum bile. Anneme bunu deneyeceğime söz vermiştim. Korkaklığı bırakıp bu işe devam etmeliydim. Will gibi iğrenç insanlar gerçek dünyada her yerdeydi. Düşmanca davranan insanlarla dolu ofisler de öyle. Gerçek dünyada yaşamak istiyorsam, sertleşmeye başlamalıydim.

"Tamam," dedim. "Üzerinde çalışacağım. Söz veriyorum."

Sorun şu ki, *bu işi halletmek* benim doğal halim değildi. Çoğu zaman, *bunun* ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bölüm 7

İyi kız

LUCY

Gürültü başladığında kanepede dik oturdum, sonra gözlerimi kırpıştırarak koridora ve onun ötesindeki ön kapıya baktım.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım, yorgan kozamdan kurtulmaya çalışırken. Dürüst olmak gerekirse, burası biraz cereyanlı bir yerdi. Oturma odanızdan soğuk rüzgar esmesini umursamıyorsanız, tarihi binalar gayet iyidir. Bir dizi gürültülü patlama sesi daha duyulduğunda irkildim ve sonunda kendimi kurtarmayı başardım.

"Lanet olsun," diye küfrederken, kapıya giderken cilalı koridorda kayarak yine kıcıma düştüm. Bu sefer topuklu ayakkabılarımı suçlayamazdım. Sonunda kapıya vardığımda, durup parmak uçlarımda yükselerek gözetleme deliğinden dışarı baktım. Karşı tarafta Felix'in yakışıklı ama sinirli yüzünü görünce, geriye doğru sendeleyip o gün üçüncü kez kıcıma düştüm. Yere düştüğümde, orada kalmanın daha güvenli olduğuna karar verdim. Belki dışarıda olduğumu düşünürse giderdi. Bu kıyafetle beni görmesine izin vermem mümkün değildi. Sadece insanlık tarihinin en seksi olmayan ve utanç verici pijamalarını giymekle kalmamış, üstüne bir de kocaman kabarık bir sabahlık giymiştim. Emily, bunun beni Becs teyzesi gibi gösterdiğini söylemişti (inanın bana, pek de gurur verici bir benzetme değildi). Ayaklarımda kocaman kabarık pembe ve mor terliklerim vardı, ellerimde parmaksız eldivenler vardı ve kafamda ponponlu bir şapka vardı.

"Lucy, seni duyabiliyorum," dedi Felix. "Kapıyı aç."

Yüzümü buruşturdum. Sabrı açıkça tükeniyordu. Harika, daha önce beni işe yaramaz bir tuhaf olarak görmüyorsa, şimdi kesinlikle öyle görecekti. Başka seçeneğim olmadığı için ayağa kalktım ve kaderime boyun eğdim. Birçok kilidi açıp sonunda kapıyı açtığımda, nefesim bir anda kesildi. Orada, tüm ihtişamıyla duruyordu. Sakalları günün sonunda olduğu kadar kalındı, kravatı gevşekti ve saçları

normalden daha dağınıktı. Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda ağzım tamamen kurudu ve sonra şapkamdaki ponponlardan terliklerimdeki tüylerime kadar tüm vücudumu süzdüğünde yanaklarımın ısındığını hissettim. Dudakları bir kez seğirdi ve o gamze çok kısa bir süre ortaya çıktıktan sonra ifadesini bozdu.

Sonra içeri girdi, kapıyı kapattı ve tuhaf bir şekilde kilitleri incelemeye başladı.

"Ee, ne yapıyorsun..."

"Aferin kızım," diye alçak sesle sözümü kesti ve başım dönmeye başladı. Felix Moretti'nin bir kadına "aferin kızım" demesinden etkilenmeyecek heteroseksüel bir kadın varsa, ona meydan okurum.

"N-ne?" diye fısıldadım, tekrar söylemesini umarak.

"Kapıyı hemen açmadığın için iyi kız. Gözetleme deliğini kontrol ettiğin için iyi kız ve ön kapıda bu kadar çok kilit olduğu için iyi kız."

Bir dakikada dört kez "iyi kız" demişti. Bayılmak üzereydim. Sonra Felix başını yana eğdi ve beni tekrar süzdü. "Isıtıcı bozuk mu?"

"Ne?" diye fısıldadım yine, çünkü bundan sonra söyleyebileceğim tek kelime bu olduğu belliydi.

"Isıtman," dedi yavaşça. "Burası sıcak ama sen sanki tuhaf bir kutup keşif gezisine çıkmış gibi giyinmişsin."

Şapkamı çıkardım ve ani bir hareketle yan masanın üzerine attım. Şapka, evimdeki birçok bitkiden birinin üzerine düştü. Felix şapkanın hareketini izledi ve sonra muhteşem gözleri bana geri döndü. Boğazımı temizledim, umarım artık kelimeleri bir araya getirebilirim.

"Burası cereyanlı," dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar bilgiyi söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Felix Moretti'nin dairemde olması, beynimin kaldırabileceği bir şey değildi. Teknik olarak, hazırlıklı olmam gerekirdi. Onun burada olmasını hayal ettiğim sayısız kez deliceydi. Ama hayali Felix, gerçeğiyle kıyaslanamazdı – tabii, hayali Felix'in şu ana kadar kıyafetlerimi yırtıp bana çok kötü şeyler yapmaya başlamış olacağı gerçeği dışında. Ama yine de, hayali Lucy, Emily'nin teyzesi Becs gibi görünmezdi. Hayali Lucy, dantelli süslemeli ipeksi bir pijama takımı giymişti ve hayali dekoltesi ortadaydı, yani...

"Lucy," diye bağırdı Felix ve ben gözlerimi kırptım. Oops, yine dalmışım. "Az önce söylediklerimi duydun mu?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına çektim ve gözlerimi genişlettim. O sinirli bir şekilde başını salladı ve yanımdan geçip oturma odasına girdi. Onun peşinden koşarken, hiçbir insanın çıkarmaması gereken bir ses çıkardım – "eep" ve "squee" arasında bir ses. Oturma odam tam bir felaketti. Kanepemin yanında durdu, yorgan yuvasına ve etrafına dağılmış sayısız kitaba baktı. Bana dönüp baktığında gamzesi geri gelmişti.

"Hala bir seferde beş kitap mı okuyorsun?" diye sordu. Ses tellerim tamamen pes ettiği için, cevap olarak yine çok utanç verici bir "eep" sesi çıkardım. Yatağın üstünden *Hobbit*'i aldı. "Diğerlerini okurken hala Tolkien'ı da okumaya devam ediyor musun?"

Cevap olarak omuzlarımı silktilim. Bu, küçükken beri yaptığım bir şeydi. Tolkien'ın tüm kitaplarını erken yaşlarda okumuştum, ama sonra onları bir türlü bırakamadım. Bu yüzden diğer kitapları okurken onları tekrar okudum, bir nevi edebi damak temizleyicisi gibi. Bu, okul çantamda çok fazla ağırlık taşımak anlamına geliyordu ve beni zorbaların hedefi haline getiriyordu, ama ben böyle yapmak istiyordum. Felix, *The Hobbit*'in yıpranmış kapağını bir an elledi ve sonra dikkatlice yorganın üzerine geri koydu. O kitaba gösterdiği özen, göğsümde sıcak bir his uyandırdı. O kitabın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. En azından bunu hatırlıyordu.

"Tamam," dedi, artık tamamen iş moduna geçerek gamzeleri kaybordu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni acil servise götürmek için buradayım. Tartışmaya gerek yok."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, Felix'in yorganımın üzerinde olduğu hayali kurmaya başlamıştım ki öfke bu hayali yarıda kesti.

"Hayır," dedim, sesim öncekinden çok daha güçlüydü. "Lucy, annenle konuştum ve..."

"Annemle mi konuştun?" Felix'le ilgili seks hayallerimi bozacak bir şey varsa, o da annemle ilgili konuşmaktı.

"Evet, tabii ki," dedi Felix yavaşça. "Seni benim bakıma emanet etti ve..."

"Aman Tanrım," dedim, öfkem ses tellerimin kontrolünü tamamen geri kazanmama yardımcı oldu. "Ben çocuk değilim! Felix, ben yirmi yedi yaşındayım. Kimseye emanet edilmeme gerek yok."

O homurdandı. "Lucy, hala topallamıyor ve hiçbir şeyini kontrol ettirmiyorsan sana inanırdım. Bunun yerine, bu dairede donarak ölüyorsun... bir dakika bekle." Felix gömleğinin yakasını çekti ve

"Soğuk hava akımı olduğunu mu söylemiştin? Burası çok sıcak."

Ona kaşlarını çattım. "Felix, ben üşüyorum. Buraya sadece yaralanma sonrası bakımım hakkında nutuk atmaya mı geldin?"

Kollarını sıvadı ve odayı ısıtmak için açtığım ekstra ısıtıcıya kaşlarını çattı. "Nasıl hala üşüyorsun?"

Ben homurdandım. Cidden, buraya gelip bana cinsel olmayan bir şekilde emir vereceksen, o zaman defolup gidebilirsin, böylece ben de hastaneye gitmek ve soğuğa dayanamama konusunda dırdır etmek yerine, *beni* beceren Hayali Felix hakkında hayal kurmaya devam edebilirim.

"Burası çok, şey, turuncu," dedi yavaşça, odanın geri kalanını inceleyerek. Bu sefer kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma sırası bendeydi.

"Hepimiz acımasız gri ve beyazı sevmiyoruz, Felix."

"Belli ki," diye mırıldandı, odanın diğer tarafına geçip birçok bitkimden birinin yapraklarını parmaklarıyla okşayarak. Ben çevremdeki renkleri, bitkileri ve çok sayıda kitabı seviyordum. Ben buna düzenli dağınıklık diyordum. Kardeşim ise bunu *kanlı bir karmaşa* olarak tanımlıyordu. Felix boğazını temizledi. "Peki, seni götürmeme izin vermeyeceksen, en azından bileğine bakmam lazım."

Yine çok utanç verici bir "eep" sesi çıkardım.

Felix gözlerini devirdi. "Lucy, bak, o ayakkabıları giydirerek ayak bileğini burkmana neden olan benim. Kendimi sorumlu hissediyorum ve kırık bir şey olmadığını bilmem gerekiyor. Sonra bana doğru yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve beni kanepeye itti. Bu, Hayali Felix'in bu durumda yapacağı şeye tehlikeli derecede yakındı ve üç kat kalın kumaşın arkasından olsa da, onun büyük ellerinin dokunuşuyla yine başım dönmeye başladı. Kanepenin yanına, yorganın üzerine oturduğunda ve yerden tüylü ayaklarımın ikisini de kucağına aldığı anda yine bir "eep" sesi çıktı.

"Bu noktada şunu söylemek istiyorum," dedim boğuk bir sesle, "bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum ve..." Felix yaralı bacağımdaki tüylü terliği çıkarırken şoktan dudaklarım birbirine kenetlendi.

"Tanrım, kaç tane çorap giyiyorsun?" diye mırıldandı, altındaki kalın çorabı, ardından da onun altındaki orta kalınlıktaki termal çorabı çıkarırken. Sonunda gerçek ayağıma ulaştığında, flanel pijamalarımın paçasını yukarı çekti ve donakaldı. Uzun bir süre ayağıma ve bileğime dikkatle baktığını izledim, sonra yutkundu ve çenesini sıkıca kapattı. "Ayakların gerçekten çok küçük," dedi ve bu sefer sesi

Bu sefer sesi kısılmıştı. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi kırpıtm. Bu bir iltifat mıydı? Sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi ses tonu vardı ve hala hareket etmemişti. "Ben..." diye başladı ve tekrar yutkundu. "Lucy, şimdi ayak bileğine dokunacağım, tamam mı?"

Ayaklarımın alt kısmını yoğun bir şekilde incelemeyi bırakıp yüzüme baktı. Tek yapabildiğim kısa bir baş sallamaktı. Sonra elleri üzerime dokundu ve kalbim göğsümde durmak üzereymiş gibi hissettim. Büyük, sıcak ve kuru ellerinden biri ayak bileğimi kavradı, her iki tarafa bastırırken, diğeri ayağımı bir yandan diğere yana eğdi.

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi artık o kadar kısık ve alçaktı ki neredeyse hırıldıyordu.

"H-h-hayır," diye kekeledim. Dürüst olmak gerekirse, o anda herhangi bir acı hissedebildiğimden şüpheliydim. Muhtemelen ona o anda bir kurşun yarasının bile sorun olmadığını söyledim. Sesimi duyunca, bakışları tekrar bana döndü ve gözlerimiz buluştu. Uzun bir süre yüzümü inceledi, çenesi titriyordu ve ayak bileğimdeki eli pijama paçamın bir santim altına kaydı. Derin bir nefes aldım, devam etmesini istedim, devam etmezse ölecekmişim gibi hissettim, ama sonra hızla gözlerini kırıştırarak bağlantıyı kesti.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra kanepeden sanki yanıyormuş gibi fırladı. Ben hala yorganımın içinde donmuş durumdaydım, ellerinin üzerimde olması başımı döndürmüştü, düşüncelerimi bulanıklaştırmıştı. Elini saçlarına geçirdi ve benden iki adım geri attı. "Tamam, tamam." Boğazını temizledi, sonra ellerini ceplerine soktu. "Tamam, bu iyi. Seni acil servise götürmeye gerek yok. Ben... şey, işte görüşürüz."

Oturma odamdan çıkıp koridora doğru yürüdü ve ben gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan kapıyı arkasında çarptı. Bir dakika boyunca donakaldım, sonra kapımdan yine bir dizi keskin vuruş sesi geldi. Felix, "Kilitleyin, Lucy," dediğinde, titrek bacaklarımla kapıya ulaşmayı başardım. Beni göremese de başımı salladım ve son kilidi de yerine geçirdikten sonra, kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duymadan önce yine "Aferin kızım" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Bölüm 8

"O mutsuz."

FELIX

"Deniyorum anne. Gerçekten deniyorum." Lucy'nin sesi, ofisten çıkarken beni durdurdu. Bu saatte burada ne yapıyordu? Saat yedi geçiyordu. Diğer masalar çoktan boşalmıştı. Ben, bozulan bir planlama başvurusunu düzeltmek için kalmak zorunda kalmıştım. Ama *onun* burada olması için hiçbir neden yoktu. "Ama bu işte ne kadar berbat olduğumu anlamıyorsun. Bugün bir hesap tablosunu tamamen yanlış doldurdum, şimdi de düzeltmek için kalmam gerekiyor, ama Excel'i hiç anlamıyorum. Yani bunu düzeltme ihtimalim, Buckingham Rovers'ın ligi kazanma ihtimali kadar."

Tüm zamanların en berbat futbol takımından bahsedilince gülümsedim. Mike, Ollie ve ben birçok yaz tatilini onların genç takımında oynayarak geçirmiştik. Okulda harika spor ekipmanları ve birinci sınıf spor öğretmenleri varken, eve gelip Buckingham Rovers'ta oynamak, futbol toplarının şişirilmiş halde zorlukla tutulduğu ve günde yirmi sigara içen koç Barry'nin şimdiye kadar verilen en tuhaf futbol tavsiyelerini hırıltılı sesiyle verdiği bir ortamda oynamak, oldukça büyük bir tezat oluşturuyordu. Züppe bir pislik olduğum için alay ediliyordum, fauller nadiren kurallara uygundu... ama çok eğlenceliydi.

Lucy'nin sesine doğru yürümeye devam ettim ama masasının köşesinde durdum, çünkü o içini çekti ve bunu yaparken nefesinde küçük bir aksaklık duydum. Tekrar konuştuğunda sesi biraz kısılmıştı ve nedense bu benim göğsümü sıkıştırdı.

"Patronum gerçekten çok acımasız," dedi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Ve onu suçlamıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, ben *çok* berbatım, ama... Anne, burada kimse beni sevmiyor. Tek bir arkadaş bile edinemediğim. Ve üşüyorum." Bir başka duraklama. "Hayır, hayır, şimdi bu *şık* kıyafetleri giymek zorundayım. Kazak giyemiyorum. Burası lanet olası bir buzdolabı gibi."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. Buzdolabı mı? Ofisi rahat bir sıcaklıkta tutuyordum. Baltık Denizi kadar soğuk değildi.

"Biliyorum, şimdi giyiyorum anne. Ama ayak bileklerime kadar uzanan ve sanki bütün gün uyku tulumu giyiyormuşum gibi görünen bir montla ofiste dolaşamam. Bu profesyonelce değil... Anne, Felix'in burada ne tür bir iş yürüttüğünü anlamıyorsun galiba. Burası neşeli, rahat bir ofis değil. Ve o da eskisi gibi değil. Bu dünyaya asla uyum sağlayamayacağım. Buraya gelmek bir hataydı. Sanırım eve dönmem gerek."

Kahretsin. Hetty'yi hayal kırıklığına uğratiyordum. Başarısızlığı kabul etmekte hiç iyi olmadım. Bu durumu tersine çevirmem gerekiyordu. Lucy'yi düzeltmek Hetty'ye olan borcumdu. Köşeyi döndüğümde, Lucy sandalyesinde sıçradı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Çenesine kadar fermuarlı kocaman bir şişme mont, eskiden daha iyi günler görmüş parmaksız eldivenler ve kulaklarını örten kabarık yün şapka ile tamamen gülünç görünüyordu.

"Şey... Anne, ben..." Annesi için bir bahane uydurmaya fırsat bulamadan, elinden telefonu kaptım.

"Hetty?"

"Oh! Felix, canım. Lucy senin orada olduğunu söylemedi."

"Sanırım onu şaşırttım. Tam çıkmak üzereydim ve seninle telefonda konuştuğumu duydum."

"Ne kadarını duydun?"

"Yeterince."

"O mutsuz."

"Biliyorum."

Hetty iç geçirdi ve Little Buckingham'dan buraya kadar onun hayal kırıklığının ağırlığını hissettim. "Belki senden çok şey istedim. Sanırım..."

"Lucy bu akşam benimle partiye geliyor," dedim, Lucy'nin gözlerinin öncekinden daha da büyüdüğünü izleyerek.

"Oh!" Hetty çok sevinmiş gibiydi. "Bir parti. Kulağa harika geliyor. Lucy'nin tam da ihtiyacı olan şey. Güzel bir parti."

"Orada insanlarla tanışacak. Ağ kuracak. Bu ona çok iyi gelecek." "Şey... Felix, canım," Hetty'nin sesi şimdi biraz daha tereddütlüydü. "

gerçekten anladığından emin değilim. İletişim kurmak... şey, bence..." "*Tam* da ihtiyacı olan şey bu," dedim. "Dışarı çıkıp, insanların arasına karışmak. Çok eğlenecek."

"Tamam, peki," Hetty'nin sesi şimdi biraz daha mutlu geliyordu. "*Harika vakit* geçirmek iyidir. *Buna* ihtiyacı var. Onun için her şeyi halledebileceğini biliyordum. Sen her zaman çok iyi bir çocuk oldun."

Hetty'nin övgüsü, sanki yeniden on yaşında gibi hissettirdi beni. Bu planı sonuna kadar götürme kararlılığımı pekiştirdi.

"Bana güvenebilirsin," dedim.

"Harika, canım. Hadi çocuklar, gidin bakalım. İyi eğlenceler! Felix, gelecek ay annenin doğum gününü unutma. Yine gelmezsen hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorsun."

"Hmm," diye mırıldandım, kararsız bir şekilde. Annemin doğum günü yemekleri işkence gibiydi ve babamla aynı odada bulunmamın imkanı yoktu. Son beş yıldır annemi Londra'ya gelip benimle lüks bir yemeğe çıkmaya ikna etmiştim. Böylece *onu* görmek zorunda kalmıyordum. Hetty iç geçirdi.

"O seni seviyor, canım," dedi yumuşak bir sesle ve ben boğazımı temizledim. "Babanı tanıyorum..."

"Seninle konuşmak çok güzeldi, Hetty. Tekrar görüşürüz." Bir süre sessizlik oldu ve Hetty tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı.

"Tamam, canım. Çocuklar, iyi eğlenceler." Otuz üç yaşında ve büyük bir finans şirketinin CEO'su olarak, çocuk olarak adlandırılmayalı uzun zaman olmuştu.

Lucy'nin telefonunu ona uzattım ve eldivenli eliyle telefonu almayı başarması birkaç saniye sürdü. Beni ilk gördüğünde rengi atan yüzü şimdi kıpkırmızıydı.

"Vay canına," diye mırıldandı ve telefonunu montunun cebine koydu. "*Bu* çok utanç vericiydi."

"Neden bu kadar kalın giyinmiş oturuyorsun?"

Lucy'nin yüzü, mümkün olduğunu düşünmediğim kadar daha da kızardı. "Soğuk hissediyorum. Sana söylemiştim."

Kaşlarımı çattım, bunun yeni bir durum olmadığını fark ettim. Hafızamda bir dizi anı canlandı: Lucy, kulübe ne kadar rahat olsa da, Mayweather'ların sıcak evinde çeşitli battaniyelere sarılmıştı; Lucy, bir kedi yavrusu gibi sürekli kaynayan Aga'ya yapışmıştı; Lucy, nispeten sıcak günlerde bile en saçma kışlık montları giyyordu.

"Burada üşüyor musun?"

Omuz silkti. "Kazak ve benzeri şeyler giyebildiğim zaman sorun yoktu, ama ipek gömlekler, etekler ve ince taytlar dondurucu soğuk." Bu sözler beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Lucy, *benim* talimatımla bir hafta boyunca ofiste donarak çalışmıştı. Hâlâ hafif topallıyordu ve bunun nedeni benim ısrarımla giydiği topuklu ayakkabılardı. Masadan çıkıp ayaklarına baktım

Ayakları kocaman, kabarık, pembe ve mor terliklerin içine sıkışmıştı, topuklu ayakkabıları ise yanındaki yere atılmıştı. "Şey... Parti meselesiyle annemin dikkatini başka yöne çektiğin için teşekkürler. Dışarı çıktığımı düşünürse bir süreliğine peşimden düşmez."

"Hetty'ye yalan söylemem," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Lucy'ye baktım. "Benimle partiye geleceksin."

Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. "Bu gece mi?" "Evet." Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Dudaklarını ısırды ve yana baktı. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, sinir bozucu bir şekilde bakışlarını kravatıma yöneltmişti. "Partilerde pek iyi değilim."

"Sorun olmaz," dedim hızlıca. "Ve bu, iş dünyasına alışmana yardımcı olacak. Bu sektörde bir miktar sosyalleşme beklenir."

Lucy yüzünü buruşturdu. "Oh, bu iş partisi mi? Kesinlikle benim tarzım değil, Felix. Ve ben şu anda *The Mandalorian*'ı izliyorum." Ona boş boş baktım. "Bilirsin, Mando, Baby Yoda?"

Sinirimi bastırdım. Başka herhangi bir kadın, özellikle benim sektörümde çalışan bir kadın, benimle bir sektör partisine gitme fırsatını kesinlikle kaçırmazdı. Ama Lucy bunun yerine rastgele *Star Wars* spin-off'larından bahsediyor ve zamanını küçük yeşil bir uzaylı kuklasını izleyerek geçirmeyi tercih ediyordu.

"Sen de geleceksin," dedim sert bir sesle. "Sana çok iyi gelecek ve annene söz verdim."

"Sen hep patronluk taslardın," diye mırıldandı, ayağa kalkıp büyük atkısını takmak için sürünerek yürüdü. İşini bitirdiğinde, tüm katmanlarının altında sadece gözleri ve burnunun köprüsündeki çiller görünüyordu. Hem tamamen gülünç hem de nefes kesici derecede güzel görünüyordu. Hala ayağında kocaman kabarık terlikleriyle asansöre doğru sürünerek yürümeye başladı. Burnumun köprüsünü çimdikledim ve yere baktım.

"Luce, bunlarla dışarı çıkamazsın."

Bana baktı ve ben de ayaklarını işaret ettim.

"Oh, haklısın," dedi, sesi dalgın bir şekilde. "Bu kötü çocuklarla evimdeki dükkanlara veya pub'lara kaç kez gittiğimi inanamazsın. Tamamen aklımdan çıkmış."

Lucy'nin Little Buckingham'da o saçma terliklerle dolaştığını gözümün önüne getirebiliyordum. Kimse gözünü bile kırpamazdı.

bu kızın Londra'da ne işi olduğunu ve ona buraya uyum sağlaması için nasıl yardım edebileceğimi merak ettim.

"Ama senin şık partinde pek iyi durmaz herhalde," dedi. Ağzını göremiyordum, ama gülümserken eşarbının üstünden gözlerinin kırıştığını görebiliyordum. Masaya geri dönerek terliklerini çıkardı ve daha önce giydiği topuklu ayakkabıları giydi, ağırlığını onlara verirken yüzünü buruşturdu. İç geçirdim.

"Ugg botlarını giy," dedim.

"Harika," dedi, topuklu ayakkabılarını çıkarıp masasının altında sakladığını bildiğim kürklü Ugg botlarını aldı.

En azından, puffa ceketinin altında o berbat kazak giymemişti. Belki de bu tam bir felaket olmayacaktı.

Bölüm 9

Parti insanı değil

LUCY

Bu tam bir felaketti.

Kazak ve Ugg botlarımla tam bir aptal gibi görünüyordum. Ama Felix bunun bir *ev partisi* olduğunu söylemişti. Söylemediği şey ise, partinin Londra'nın en lüks evlerinden birinde düzenlendiği, parlak mermer giriş holü ve şampanya ve kanepelerle dolaşan çok sayıda garsonun olduğu idi. Little Buckingham'daki bir ev partisi, altı paket bira, belki de canımız çekerse biraz elma şarabı ve büyük bir torba Wotsits'ten ibaretti. Bazen postanede tezgahın arkasında çalışan Trina ara sıra mini etek giyerdi, ama en şık giyindiği zaman da bu kadardı. Buradaki tüm kadınlar kusursuzdu. Hepsi topuklu ayakkabı giyiyordu ve sanki *Vogue dergisinin* çekiminden çıkmış gibi görünüyorlardı. Erkekler ise açıkça işten çıkıp özel dikim takım elbiseleriyle gelmişlerdi. Hiçbir yerde kot pantolon ya da bira şişesi yoktu.

Bütün bu insanlar ve şık ortam içinde boğuluyormuşum gibi hissettim. Ön kapıdan kaçmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Annemin bana öğrettiği tekniklerle yükselen paniğimi durdurmaya çalıştım: görebildiğin üç şey, koklayabildiğin iki şey ve hissedebildiğin bir şey ara. Tamam, görebildiğim üç şey: Felix her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, Will odanın diğer ucundan bana sırtıyordu ve şimdi de Felix'in yanına gelen ve onu yanağından öpen çekici, uzun boylu bir kadın vardı. *Tamam*, bunların hiçbirisi yaklaşan panik atağımı hafifletmeye yardımcı olmuyordu.

"Felix, hayatım!" diye mırıldandı kadın. "Nerede saklanıyordun, yaramaz adam."

Onun yanında dururken, kendimi yedek parça gibi hissederek, koklayabildiğim iki şeye geçmeye çalıştım. Koklayabildiğim tek şey, bu kadının çok güçlü, pahalı parfümüydü – yani bu da yardımcı olmadı.

"Felix, dostum." Takım elbiseli bir adam diğer tarafımızdan ona yaklaştı. "Nasıl gidiyor? Hyde Park'taki gelişmeleri duydum. Planlamayı alacağını düşünmek biraz cesurca değil mi?" Çeşitli göz alıcı insanlar Felix'i çevrelerken, ben onun etrafında oluşan ve giderek büyüyen çemberin dışına itildim. Tamam, hissedebileceğim bir şey vardı – süveterimin kollarını oynattım, bu süveterin özellikle büyük delikleri olduğunu fark ettim ve kendimi çok garip hissettim.

"Felix'in evini beğendin mi?" Yanımdaki sesle irkildim ve dönüp baktığımda Tabitha'nın orada durduğunu gördüm, elinde bir kadeh şampanya tutuyor ve burnunun ucuyla bana bakıyordu.

"Ee... burası Felix'in evi mi?" diye aptalca sordum, kalp atışlarımın yavaşlamasını ve mide bulantımın geçmesini dileyerek. En azından Tabitha tanıdık bir yüzüydü.

Ama Felix bana bunun *kendi* ev partisi olduğunu söylememişti. Vay canına, evi çok büyüktü. Tek başına yaşıyorsan bu kadar büyük bir evde yaşamak biraz tuhaf değil mi? Nedense Felix'i öyle görmüyordum. O her zaman anne babasının devasa malikanesinden annemin kulübesini tercih etmişti. Ben de onun daha rahat bir yerde yaşamak isteyeceğini düşünmüştüm. Ama burası hiç de öyle değildi.

Tabitha kaşlarını kaldırdı. "Evet," dedi yavaşça. "Aile dostları falan olduğunuzu sanıyordum? Nerede yaşadığını bile bilmenizin garip olduğunu düşünüyorum."

"Aile dostu demek biraz abartılı olur," diye mırıldandım, kendimi giderek daha fazla yabancı hissederek. "Felix anneme bir iyilik borçluydu." Ayağımı yere sürttüm ve dudağımı ısırdım. Doğrusu, bir aydır Londra'da olduğum halde onun evini bile görmemiş olmam biraz canımı yakmıştı.

Tabitha burnunu çekti. "*Annen* sana bu işi mi ayarladı? Ona büyük bir iyilik yapmış olmalı."

Zorla küçük bir gülümseme attım. "Annem Felix'in dadısıydı." Bir garson yanıma gelip bana büyük bir kadeh şampanya uzattı. Elma şarabı yoktu, ben de mırıldanarak teşekkür edip, yüzümü buruşturmamaya çalışarak şampanyayı aldım. Gazlı şarap iğrençti.

"Demek o *da personeldenmiş*. O zaman ona bir iyilik yapmamış, daha çok işinin bir parçasıymış."

Vay canına. Tabitha tam bir cadalozdu. İnsanlara şüpheye yer bırakmamaya çalışırdım, ama bu gerçeği inkar etmek imkansızdı. Kulaklarımda kalp atışlarımı hissederken, bir çıkış yolu bulmak için sağa sola baktım. Felix hâlâ insanların arasında kalmıştı. Biri arkamdan bana çarptı ve bir adım öne fırladım

Bir adım öne doğru uçtum. Ne yazık ki, bu hareketim bardağımın içindekilerin Tabitha'nın gömleğine dökülmesine neden oldu.

"Oh, lanet olsun," diye dehşetle fısıldadım. "Tabitha, çok üzgünüm." Süveterimin kollarıyla şampanyayı kurulamaya başladım, ama Tabitha beni geri itti, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Sen tam bir aptalsın," diye mırıldandı, ıslak gömleğini vücudundan uzak tutarak.

"Ah, Tabitha," Moretti Harding'in tanıtım departmanında çalışan Vanessa gelip Tabitha'nın yanağına bir öpücük kondurdu, ardından da dinlenme odasında çay içerken selamlaştığım bir tür iş arkadaşım olan David geldi. "Nasılsın canım? Tanrım, burada ne oldu?"

Uzaklaşmaya başladım, ama Tabitha beni durdurdu. "Lucy oldu," diye tersledi Tabitha. "Onun Felix'in dadısının kızı olduğunu biliyor muydunuz? Görünüşe göre Felix ile olan zayıf bağı, ona ülkenin en iyi şirketlerinden birinde çalışma ve hiçbir şeyden haberi olmayan, bağlantısı olmayan çalışanların üzerine şampanya dökme hakkı veriyor."

"TBea," David'in sesinde bir uyarı vardı. Kaşları çatılmıştı ve onun tiradından son derece rahatsız görünüyordu. "Selam, Lucy," bana garip bir şekilde başını salladı. "Barış içinde geldim ve bu gömlek yeni, yani..."

Ona gülümsedim. "Merak etme, silahsızım," dedim, artık boş olan şampanya kadehimi sallayarak (en azından artık onu içmek zorunda değildim).

"Merhaba Luce," dedi Vanessa, bana dostça bir gülümsemeyle. "Bu hafta yardım ettiğin için tekrar teşekkürler." Birkaç hafta önce Vanessa'dan, Londra'nın hemen dışındaki yeni Moretti Harding konut projesinin tanıtım kampanyası hakkında panik içinde bir telefon almıştım. Will'e bir mesaj iletmemi istemişti, ama reklamcılık deneyimimle ona kendim yardımcı olabileceğimi fark ettim. Böylece, yürüttükleri kampanyaların bazı reklam metinlerini düzenlemeye başladım.

Tabitha'nın kaşları saç çizgisinde görünüyordu. "Lucy sana yardım etti mi?"

Cidden mi?"

"Şey... evet, tabii ki. Lucy gerçekten yaratıcıdır."

Tabitha gözlerini devirdi ve bana sahte bir gülümseme attı. "Belki de gerçek işinde de aynı çabayı göstermeyi istersin, Lucy?"

"Vay canına, Felix'in üzerine çöken akbabalara bakın," dedi Vanessa, konuyu değiştirmek için bariz bir girişimde bulunarak. "Bir süre nefes almaya çıkacağını sanmıyorum."

Hepsi iş, finans, emlak gibi konulardan konuşmaya başladılar ve benim de başa çıkamadığım durumlarda yaptığım gibi, ben de kendimi dışarıda bıraktım.

"Ne düşünüyorsun, Lucy?" Tabitha'nın sesi beni odaya geri getirdi ve gözlerimi kırptım.

"Ee... ne?"

"Dyson hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh..." Neden bana elektrikli süpürge hakkında soru soruyordu? Tanrım, ne kadar zamandır hayal kuruyordum? "Şey, annemin el tipi bir tane var. Genelde arabada kullanıyor. Çok memnun."

David'in omuzları titremeye başladı, Vanessa cesurca gülümsemesini saklıyordu, ama Tabitha hiç umursamadı. Bana açıkça güldü. "Bu ilginç bir bilgi, Lucy," dedi eğlenerek. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. "Ama ben aslında geçen hafta hisselerinin düşüşünden ve bunun piyasayı nasıl etkileyeceğinden bahsediyordum."

"Ah, doğru. Özür dilerim, finans konularında gerçekten biraz aptalım."

"Evet," diye onayladı Tabitha. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: neden ilgini çekmeyen, yeteneğin ve becerin olmayan bir işte çalışıyorsun?"

"TBea, yeter," diye bağırdı David, yüzündeki eğlence ifadesi kaybolmuştu.

"Bu makul bir soru," dedi Tabitha. Öfkeli görünüyordu. Ama Londra'ya gidip yeni arkadaşlar edinip, kabuğumdan biraz çıkıp, hayatımın geri kalanını Little Buckingham'da inzivaya çekilmiş, okuyucularıyla hiç tanışmadan geçirmek istemediğimi açıklayamazdım.

Okuldan sonra üniversite benim için pek bir seçenek değildi. Annemin okul ücretini karşılayacak parası yoktu ve ben de hem çalışıp hem de üniversiteye devam edemezdim. Ayrıca o dönemde evden ayrılmak istemiyordum; tüm arkadaşlarım köyde kalıyordu ve ben de hiç dışa dönük bir insan değildim. On sekiz yaşında bağımsızlığa hazır değildim.

Aslında, yirmi yedi yaşında da buna hazır olmadığım giderek daha açık hale geliyordu. Belki de hedefimi Little Buckingham'a çok daha yakın bir yere koymalıydım. Geriye dönüp baktığımda, neden Londra gibi radikal bir seçeneği tercih ettiğimi bilmiyorum. Ama annem bu konuyu açtığımda çok hevesliydi. Ve Felix'ten iş istemeyi önerdiğinde, utanarak söylüyorum ki bu fırsatı hemen değerlendirdim. Belki, artık büyüdüğüm için, onunla *küçük* bir şansım olabilir diye düşündüm. Belki artık beni sadece tuhaf bir çocuk olarak görmezdi.

Odadaki tüm o göz alıcı kadınlara bakınca kendimi gerçekten aptal hissettim. Felix'in bana bir daha bakacağını düşünüyorsam, hayal dünyasında yaşıyordum.

"Evet, şey," dedim küçük bir sesle, diğerleriyle göz teması kurmaktan kaçınarak. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum. Ee... üzgünüm, millet. Gitsem iyi olacak. Benim, şey... bir işim var. Yani..." Gruptan uzaklaşırken Vanessa'nın adımı seslendiğini duydum, ama neyse ki kalabalığın içinde fark edilmeden kaybolmak kolaydı. Şimdi, şu lanet olası çıkışı bulabilirsem harika olur. Ayrıca açlıktan ölüyordum. Bana burada sunulan tek şey tepsilerdeki minicik yiyeceklerdi, ama hepsi balık yumurtası ve süslü deniz tarağıydı - sosisli sandviç ya da Wotsit falan yoktu. Felix'e veda etmek için kalabalığı taramaya başladım, ama sonra iri bir vücuda çarptım ve neredeyse geriye düşüyordum.

"Bakın kim oynamaya gelmiş," dedi Will. Ondan hızla bir adım geri attım, ama etrafımızdaki kalabalık geri çekilmemi engelledi. "Hala hobo chic tarzını sürdürüyorsun, Mayweather?" Kulağıma eğilip konuşmak için elini koluma uzattı ve sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Az önce giydiğin o dar etekler nerede, ha? Yine malını saklamaya başladın, değil mi?"

Kolumu aşağı çekerek elini kurtardım. Reddettiğim için yüzü karardı ve tanıdık bir somurtkan ifadeye büründü. Omurgamdan bir korku titremesi geçti. "Yetersiz, dağınık, küçük bir sonradan görmenin beni bu boka batırması biraz sinir bozucu, itiraf etmeliyim. Kanlı bir sahne yaratmadan çay servis edemedin, değil mi? Beni kötü göstermek zorundaydın." Yine kolumu yakaladı ve süveterimin içinden sıkıca sıktı. "Felix üzerinde ne gibi bir etkiye sahipsin?" Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ve kolumu kurtarmaya çalışıyordum, ama tutuşu çok sıkıydı.

"Ne yapıyorsun?" Victoria'nın emir veren sesini duyunca Will kolumu bıraktı ve sanki radyoaktifmişim gibi geri çekildi. Döndüğümüzde, Victoria ve Lottie'nin hemen yanımızda durduğunu gördük. Victoria, hafif altın ışıltılı güzel bir kazak elbise ve yüksek topuklu botlar giyyordu. Lottie ise, düzenli olarak giydiği resmi iş elbiselerinden birini giymişti (gardırobunun ofisteki diğerleri kadar geniş olmadığı belliydi). İkisi de Will'e kızgın bir şekilde bakıyordu.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Will, ellerini ceplerine sokup boğazını temizleyerek. "Luce ve ben sohbet ediyorduk."

"Onu iki kez tuttuğunu gördük," dedi Victoria, sesi hâlâ hiçbir duygu belirtmiyordu. Sanki bir erkeğin bir kadını rızası olmadan tuttuğunu değil, hava durumunu anlatıyormuş gibiydi.

"Saçmalama," dedi Will alaycı bir şekilde. "Luce ve ben sadece şakalaşıyorduk." "Şakalaşmanı da al," dedi Lottie, sesi öfkeyle gerginleşmişti. "Ve siktir git . Tamam mı?"

Will, Lottie'ye pis bir bakış attı, "kendini beğenmiş yardımcı" diye mırıldandı, sonra kalabalığın arasından zorla geçerek uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu Lottie. Will'in uzaklaşmasını izlemekten vazgeçip Lottie'nin endişeli yüzüne döndüm ve ona titrek bir gülümseme verdim.

"Sorun yok. Will sadece biraz sinirli. Toplantıda onu rezil ettiğimi düşünüyor."

"Lottie, yarın için günlüğüme not aldı. Will'in kovulması için yönetim kuruluna gitmem gerekiyor."

"Hayır!" dedim, biraz panikleyerek. "Gerçekten, sorun yok. Will'in kovulmasını istemiyorum." En son ihtiyacım olan şey, bu olayın daha da büyümesi ve Felix'e daha fazla sorun çıkarmasıydı. "O biraz pisliğin teki, ama dürüst olmak gerekirse, ben de *gerçekten* berbat bir asistanım."

"Birini öyle tutmak kabul edilemez," dedi Victoria. "Eğer bana olsaydı..." titredi, bu ondan gördüğüm ilk insani tepkiydi. "Eh, iyi olmazdı. İstenmeyen fiziksel temasa iyi tepki veremem."

"Gerçekten, sorun değil," dedim. "Lütfen bir şey söyleme. O kadar zahmete değmez."

Victoria başını yana eğdi ve beni düşündü. "Bu senin kararın, değil mi?" Lottie'ye döndü. "Bu, *benim seçimim olmayan* durumlardan biri."

"Evet, tatlım," dedi Lottie. "Korkarım ki bu da o zamanlardan biri."

Victoria sinirli ama boyun eğmiş görünüyordu. "Bu çok sinir bozucu." Ona gülümsedim. "Üzgünüm."

O da başını salladı. "İnsanların mantıksız seçimler yapmasını kabul etmekte zorlanıyorum."

"Vicky, başkalarının özerkliğini kabul etmekte biraz zorlanabilir," diye gülümseyerek araya girdi Lottie. "Ama bu konuda ona katılıyorum. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsa bize gel, tamam mı?"

"Tamam."

"Parti hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Lottie.

Omuz silktim. "Parti insanı değilim," diye açıkladım. "En azından böyle partileri sevmiyorum."

"Kesinlikle katılıyorum," diye ekledi Victoria. "Tam bir işkence. Lottie, daha ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Lottie güldü. "Hadi ama. Listenizdeki herkesle konuştunuz. Bir tane daha yapabiliriz. Lucy, seni bırakayım mı?"

"Hayır, siz gidin. Felix'le geldim, gitmeden önce ona haber versem iyi olur," dedim ve kalabalık odada onu aradım.

Lottie ve Victoria veda ettiler, Lottie kısa bir kucaklaşma, Victoria ise hafif bir baş sallama ile. Ben de Felix'i en son gördüğüm yere doğru kalabalığın içinden ilerlemeye başladım. Sorun şu ki, hangi yöne dönersem dönssem onu bulamıyordum. Kalabalıktan birini seçmeye çalışırken diğerlerinden daha kısa boylu olmak ideal değildi ve topuklu ayakkabı giymemem de sorunu daha da kötüleştiriyordu. Sonunda, kendimi odanın diğer tarafında, küçük bir koridorun girişinde buldum. Yakınlardan Will'in iğrenç kahkahasını duydum ve içgüdüsel olarak ıssız koridora doğru koştum ve karşıma çıkan ilk kapıyı açtım.

Ağır ahşap kapıyı arkamdan sıkıca kapattığımda, parti, insanlar, Felix, Will, Victoria ve Lottie ile ilgili tüm düşüncelerim, devasa odayı gördüğümde beynimden silindi. Oda, evin geri kalanı ile aynı minimalist tarzdaydı, ki ben minimalizmden pek hoşlanmazdım – minimalizm beni her zaman biraz ürkütürdü. Yani, eşyalarınız nerede? Ben daha çok rahat ve şirin eşyaları seven bir kızdım. Ama bu odanın diğerlerine göre bir avantajı vardı. Ortada güzel bir masa duruyordu, üzerinde Felix'in dizüstü bilgisayar ve büyük bir mürekkep leke tutucu ped vardı. Ve kırtasiye malzemeleri. Aman Tanrım, kırtasiye malzemeleri: güzel dolma kalemler, her kalınlıkta kurşun kalemler, farklı renklerde jel kalemler, hepsi deri bir kutuda düzenli bir şekilde duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Felix'in pahalı kolonyası havada asılı kalmıştı. Bu oda açıkça sık kullanılıyordu. Pencere kenarındaki koltuktan bir battaniye aldım, büyük deri ofis koltuğuna oturdum ve ne kadar rahat olduğunu görünce içimden bir inilti çıkmasını engelledim. Geriye yaslanarak, sessizliğin ve Felix'in kokusunun beni sarmasına izin verdim ve zihnim dalmaya başladı. Hayal gücümde bir hikayenin ipliği kıvılcımlandı ve gözlerim açıldı. Acı deneyimlerden öğrendiğim kadarıyla, o anda hikayenin ana hatlarını çizmezsem, beynimde duman gibi kolayca dağılabileceğini biliyordum.

Felix'in dizüstü bilgisayarını kenara çekip, elimde mükemmel bir ağırlığa sahip olan ve kesinlikle benimle eve geleceğini bildiğim güzel bir kalem seçtim. Sonra blotter kağıdının ilk sayfasına baktım ve yazmaya başladım. Ana hatlarım örümcek diyagramları gibiydi. Dışarıdan bakıldığında biraz çılgınca görünüyorlardı, ama düşüncelerimi düzenleyebilmemin tek yolu buydu. Kısa sürede ilk sayfayı doldurdum ve bir sonraki sayfaya geçtim. İşler yolunda gidiyordu.

Bölüm 10

"Tostumu yedin"

FELIX

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım ve Lucy koltuğunda sıçradı. Kulaklarına kadar sarılmış kocaman bir battaniyeye sarılmıştı. Katlanmalardan sadece eli görünüyordu, elinde bir kalem tutuyor ve masamdaki büyük bir kağıdın üzerinde duruyordu. Masanın etrafında, karmaşık diyagramlar ve küçük, sıkı sıkıya yazılmış yazılarla dolu bir sürü başka kağıt vardı. Lucy kalemi düşürdü ve battaniyeden kurtulmak için epey bir süre ve hatırı sayılır bir çaba harcadı.

"Oh, merhaba," dedi nefes nefese, tüm kağıtları toplamaya çalışırken. Masaya doğru yürüdüm ve yere düşen kağıtlardan birini almak için eğildim, ama ben okumadan önce onu elimden kaptı.

"Bunlar ne?"

Dudaklarını ısırdı. "Oh, sadece üzerinde çalıştığım bir şey." Tüm kağıt parçalarını bir araya topladı ve göğsüne sıkıca bastırdı. Belli ki, onları okumamı istemiyordu. Çalışmak mı? Benim ofisimde kurutma kağıdı üzerinde ne tür bir iş yapıyor olabilirdi ki?

"Lucy, neden ofisimde saklanıyorsun?"

"Oh, şey... Buraya biraz uğradım. Sana veda etmek için seni aramaya geliyordum. Biraz... dikkatim dağıldı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Saat sabahın ikisi. Seni en son *sekizde* gördüm. Son *altı saatte* ne yapıyordun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ooh. Vay canına, bu benim için bile rekor." "Ne demek istiyorsun?"

O bir eek yüzü yaptı ve ben bunun ne kadar dayanılmaz derecede sevimli olduğunu düşünmemeye çalıştım. Lucy'ye kızgındım. Bütün akşam onu arıyordum. Telefonunu aramayı denedim, şimdi gördüğüm kadarıyla telefon

koltuğun üzerinde durduğunu gördüm. Ceketini, atkısını ve şapkasını hala koridorda bulduğumda, onlarsız soğukta dışarı çıkmayacağını anladım. Son misafirler bir saat önce gitmişti ve ben onu bulmak için evi alt üst etmiştim. Şimdi bana dikkatinin dağıldığını mı söylüyordu? Kim böyle bir şey yapar ki?

"Şey, bazen biraz dalıp giderim. Zaman kavramını kaybedebilirim."

"Annene seni bir partiye götürüp bazı insanlarla tanıştıracığımı söyledim," dedim, oldukça sabırlı olduğumu düşündüğüm bir ses tonuyla. "Gerçekten çaba göstermelisin, Luce. Senin için *tüm* ağır işi ben yapamam."

Lucy, süveterinin kollarını oynatmaya başladı. Bu, çocukluğundan beri tanıdığım bir sinir bozukluğu alışkanlığıydı ve süveterlerinin çoğunun manşetlerinin yıpranmış olmasının sebebiydi. "Arkadaşların biraz korkutucu, Felix. Bu tür partilerde pek iyi değilim. Ev partisi olduğunu söylemiştin. Birkaç kişiyle paket servis yemek yiyeceğimizi sandım."

"Lucy, bu parti bağlantılar kurmak için bir parti. Ağ kurmak için bir fırsat."

"Ah, tamam," dedi. "Ağ kurmak." Ağ kurmayı işkenceye benzetiyordu. "Evet, dürüst olmak gerekirse, bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Tanrım, sen imkansızsın."

"Dinle," dedi Lucy, kızgınlık yüzüne yansımıştı. "*Ağ kurmak* istediğimi hiç söylemedim. Bir yere gidip, diğerlerine kıyasla tam bir aptal gibi görün, açlıktan öl, sonra da *nefret ettiğin* küçük, tuhaf yiyecekler ve gazlı şarap ikram edil, sonra da ortada bırakıl ve bununla başa çıkman beklensin. Açım ve sinirliyim. Partilerin berbat. *Sen* berbatsın, Felix Moretti."

Gözlerimi kırptım. Küçük, tuhaf yiyecekler mi? Kanepeler Londra'nın en iyi Michelin yıldızlı restoranlarından birinden gelmişti. Ve köpüklü şarap mı? O şampanya şişesi üç yüz sterlin idi. Karnı o anda guruldamaya başladı, benim küçük, tuhaf yiyeceklerimin ne kadar yetersiz olduğunu vurgulayarak, ben de sinirlenerek dişlerimi sıktım.

"Tamam," diye bağırdım. "Benimle gel."

Lucy'nin elinde bir dilim Marmite tostuyla Aga'ma yapışmış halini görünce, içimi derin bir déjà vu hissi kapladı. Onu kaç kez

aynı pozda, aynı atıştırma lığı tutarken onu Little Buckingham'daki Hetty'nin mutfağında görmüştüm?

Midem guruldadıktan ve yiyeceklerin yetersizliğinden şikayet ettikten sonra, Lucy'yi evin içinden mutfğa götürdüm, buzdolabında bulunan bir şişe elma şarabı verdim ve ona en sevdiği Marmite tostunu yaptım. Belki bu parti tam bir felaketti, ama onu açlıktan öldürmekle suçlanmayacaktım.

"Eninde sonunda Marmite'yi seveceğini biliyordum," dedi bir lokma daha alırken. Gözlerimi devirdim. "Sizler beni yıprattınız."

Marmite yemek Mayweather ailesinde neredeyse bir din gibiydi ve ben bunu üstün bir sürülebilir ürün olarak kabul etmediğim için her gün azarlanıyordum. Gerçek şu ki, köyü geride bırakana kadar Marmite'yi hiç sevmemiştim. Üniversitede bir gün süpermarketin rafında gördüğümde, o rahat mutfğa duyduğum şiddetli özlemle göğsüm sıkıştı. Otomatik pilotta kavanozu sepetime attım ve öğrenci evinde tostla birlikte yedim, nefret edeceğimi düşünerek. Ama Marmite, hayatımda gerçekten yanıldığım birkaç şeyden biriydi. Marmite ile ekmegin oranını doğru ayarlarsanız, daha iyi bir lezzet kombinasyonu olamaz. Marmite seven her İngiliz, kendilerinin sürmesi gerektiğini, aksi takdirde dengenin bozulacağını söyleyecektir: çok kalın sürerseniz tuzlu bir kabusu dönüşür, çok ince sürerseniz tatmin edici olmaz. Artık Marmite'yi *çok* ciddiye alıyordum.

"Hey, parmaklarına ne oldu?" Lucy'nin sağ elini Aga'ya dayarken sol eliyle tost yediğini fark ettim. İki parmağı eklemlerinden aşağıya doğru tamamen beyazdı.

"Oh," dedi ve sorunlu elini bir an havada salladıktan sonra tekrar Aga'ya bastırdı. "Evet, ellerim soğuğu benden daha da az seviyor. Raynaud sendromu. Her zaman soğuğa dayanıklı değildim, ama birkaç yıl önce Raynaud hastalığına yakalandım. Evindeki ofisin biraz soğuk ve yazmak için sağ elimi dışarıda tutmam gerekiyordu. Isınması biraz zaman alıyor, sonra rengi geri geliyor."

"Tanrım," diye mırıldandım ve onun zavallı narin eline odaklanarak aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattım. O akşam epey şampanya içmiştim, reddedemeyeceğimi düşündüğüm bir müşteriyle içtiğim birkaç shot'ı saymıyorum bile, ve biraz kafam güzeldi, birazcık çekingenliğim azalmıştı. Bu yüzden, onun donmuş eline uzanıp

kendi ellerimin arasında tutup, sıcaklığımla sardım. Lucy şok olmuş bir nefes alırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Soğuktan şikayet ettiğinde şaka yapmıyormuşsun." Elinde tuttuğu tost, tutuşu gevşeyince yana doğru eğildi. Yere düşmeden onu elinden aldım, bir ısırik aldım ve sonra Aga'nın üzerine koydum. Yanakları kızardı. Bu kadar yakinken, burnunun köprüsündeki her çili görebiliyordum, göz bebekleri büyüdüğü mavi gözlerindeki yeşil lekeleri görebiliyordum.

"Tostumu yedin," diye fısıldadı ve bakışlarım ağzına kaydı. Dudaklarını tekrar ısırdı, o mükemmel beyaz dişleri doğal pembe alt dudağına batıyordu. Ağzının köşesinin yanındaki küçük çil daha belirgin hale geldi.

"Sen yemiyordun," diye mırıldandım ve ona o kadar yaklaştım ki, narin çiçek kokulu şampuanının kokusunu alabiliyordum. Koyu renkli saçlarından bir tutam at kuyruğundan düşmüştü. Elimi uzattım ve onu kulağının arkasına koyarak parmaklarımla yanağını okşadım. Gözlerini kırptı ve kısa, keskin bir nefes aldı. Gözlerine tekrar baktığımda, yüzlerimizin sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark ettim. O kadar güzeldi ki. İçimde o kadar şiddetli bir ihtiyaç hissettim ki, kontrolümü kaybediyordum. Tekila hala vücudumda dolaşıyordu. Tek odaklanabildiğim şey, onu ne kadar istediğimdi.

"Felix, ben..."

Onun belirsiz sesi, soğuk suyla yüzüme çarpmış gibiydi. Tanrım, benim neyim vardı? Bu Lucy'ydi – Hetty'nin kızı, Mike'ın kardeşi. Hetty ve Mike bana güveniyorlardı. Kendimi zorlayarak bir adım geri attım ve Lucy'nin elini bıraktım. O, şaşkınlıkla bana gözlerini kırptırdı, arzusun kızarıklığı hala yanaklarında duruyordu, göz bebekleri hala kocaman. Mutfağında, çocukluğumuzdaki pozun aynısını taklit ederek dururken çok genç görünüyordu. Mike, kız kardeşine az kalsın ne yapacağımı bilseydi beni fena halde döverdi. Bir çalışanı istismar etmek alçaklığın da alçağıydı ve bu benim tarzım değildi. Bir Mayweather'ı istismar etmek ise tamamen kabul edilemezdi.

Ama kafamın arkasında küçük bir ses bana nedenini soruyordu. Neden Lucy'yi elde edemezdin? Yeterince zengindim ve istediğim şeye sahip olmak için yeterince çalışmıştım, değil mi? Ancak, en baskın ses (şüpheli bir şekilde babamın sesine benzeyen) Lucy'yi hak edip etmediğimi sorguluyordu. Ona gerçekten ne sunabilirdim? Kesinlikle anlamlı bir ilişki olmazdı – benim geçmişim ve kimseye güvenememem nedeniyle. Ve

en iyi arkadaşım ve vekil annemle olan ilişkimi riske atmak ister miydim?

"Tamam," dedim hızlıca, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Lucy'den tamamen uzaklaştım. "Seni eve götürsem iyi olur. Senin için arabamı çağırayım."

Lucy'nin omuzlarının biraz çöktüğünü gördüm. Şimdi küçük bir hayal kırıklığı yaşamak, daha sonra kalp kırıcı bir hayal kırıklığı yaşamaktan iyidir. En azından, kendime böyle söyledim.

Bölüm 11

Git buradan, Felix

LUCY

"Bu ne saçmalık, Mayweather?" diye bağırdı Will ve ben ona tokat atacak cesarete sahip olmayı diledim. Adamın yüzü tokatlanmaya çok uygun bir yüzdü.

"Şey... bu kahve."

"Babun kıcı gibi tadı var. Ne koydun içine?"

"Soya sütü istemiştin," dişlerim takırdayarak söyledim. Will artık beni gerçekten eziyet etmek için çaba sarf ediyordu. Şu anda en sevdiği şey, bana en saçma sapan işleri yaptırmaktı. Neredeyse bundan zevk alıyor gibiydi. Bu yüzden, aşırı karmaşık içecek siparişi için yağmur yağarken Costa'ya koşturmuştum. Yarım mil uzaktaydı ve trafik tıkanmıştı, bu yüzden oraya koşmak zorunda kaldım, bu yüzden sıırıslıkam ve tamamen dağınıktım. Ve şimdi o, diğer iki yöneticiyle birlikte ofisindeydi ve beni onların önünde küçük düşürmeye kararlı görünüyordu.

Gülüyordu. "Sana lanet olası uyanık, hippı, soya içen bir gerzek gibi mi görünüyorum?"

Tereddüt ettim, tam olarak nasıl göründüğünü söylemek istedim ama cesaretim yoktu. Tereddütüm onu öfkeliendirmek için yeterliydi. Gözlerini kısarak bana baktı. "Geri dön ve *doğru yap*." Her kelimeyi, zihinsel engelli birine hitap ediyormuş gibi yavaşça ve dikkatlice söyledi.

"Ama bu oldukça..."

"Beyler," Will sözümü kesti ve ofisinde koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanıp duran diğer iki takım elbiseli adama baktı (bunlardan biri, daha önce tam bir pislik olmadığını düşündüğüm David'di). Will'in ne kadar pislik davrandığına açıkça rahatsız olmuşlardı, ama beni savunacak kadar cesur da değillerdi. "Siparişleriniz?"

İkisi de tereddüt ettiler, ama Will o kadar ısrar etti ki sonunda pes ettiler ve ben de büyük bir korkak olduğum ve Will'den çok korktuğum için, lanetli Costa'ya geri dönmeyi kabullendim

lanetli Costa'ya geri dönmeye razı oldum.

Dönüş yolunda, titrediğim için kahveler o kadar şiddetli sallanıyordu ki, onları dik tutmak için tüm gücümü ve konsantrasyonumu kullanmam gerekti. Bu yüzden, yanıma yanaşan şık, alçak spor arabayı fark etmedim. Arkasında duran arabaların kornaları çalmaya başlayana kadar fark etmedim.

"Lucy!" diye bağırdı Felix ve ben neredeyse kahve tepsisini deviriyordum. Camı açılmıştı ve sürücü koltuğundan bana kızgın bir şekilde bakıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye bağırdım. "Bu benim işim. *Yardım ediyorum.*

Daha iyisini yapmamı istediğini söylemiştin. İşte daha iyisini yapıyorum." "Uluyan rüzgarda dışarı çıkıp hipotermiye yakalanmanı söylemedim."

"Git buradan Felix," dedim ve yürümeye devam etmek için döndüm. Üşüyordum, sinirliydim ve bu adamdan bıkmıştım. Geçen hafta onun evinde beni öpeceğini gerçekten düşünmüştüm. Hayal kırıklığım o kadar şiddetliydi ki, mantıklı davranmakta zorlanıyordum. O küçük umut ışığı gördükten sonra, bu şiddetli, neredeyse acı verici çekiciliğin hala tek taraflı olduğunu bilmek dayanılmazdı. Ve bir an için, sadece bir saniye için, onun da bunu hissettiğinden emindim. Ama sonra paltomu giydirip, sanki radyoaktifmişim gibi, yirmi dört saat hizmetinde olan arabalarından birine itildim. Yıkılmıştım. Ve henüz onunla başa çıkacak durumda değildim.

Ofiste, özellikle Will'in işini yapması yerine reklam kampanyalarına yardım etmek için Vanessa ile daha fazla zaman geçirdiğim için, ondan kaçınmayı başardım. Ama ilk günden sonra, onun da benden kaçındığını fark ettim, bu da daha da sinir bozucuydu. Muhtemelen aptal küçük Lucy'nin yanlış bir fikre kapılmasından endişeleniyordu.

"Arabaya bin."

"Defol git." Bip sesleri artık daha da artmıştı. Felix, trafikte büyük bir sıkışıklığa neden oluyordu - ki bu Londra'da muhtemelen idam cezası gerektiren bir suçtu.

"Bana defolup gitmemi söyleyemezsin." O kadar gülünç bir şekilde kırılmış gibiydi ki, neredeyse gülecektim, ama dişlerim o kadar titriyordu ki bunun mümkün olacağını sanmıyordum.

"Felix Moretti, seni The Badger's Sett'in açık hava tuvaletlerinin arkasında Melanie Green ile ilk kez öpüştüğünden beri tanıyorum. İstersem sana defolup gitmeni söyleyebilirim." Bu, o zamanlar sekiz yaşındaki kalbimi kırmıştı ve ben hala onun bana bunu yapmasına izin veriyordum.

"Tamam, peki," diye homurdandı, arabasını tamamen durdurdu ve tehlike ışıklarını yaktı. Arkasındaki arabalardaki insanlar küfür ediyor ve camlarından el kol hareketleri yapıyordu. O, neden olduğu kaosu tamamen görmezden gelerek arabasını döndürdüğünde, ben olduğum yerde durdum ve ağzım açık kaldı. Birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Ben tepki vermeden, elimden kahve tepsisini aldı, yanımızdaki çöp kutusuna attı, bana döndü, omzunu karnıma dayadı ve beni kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. Arkamızdaki korna sesleri kesilmişti. Muhtemelen onlar da benim kadar şok olmuştu. Arabanın kapısının açıldığını duydum, sonra indirildim ve derin koltuğa atıldım. Felix, saçlarını sırlıslık eden şiddetli yağmurda, eğilip sırlıslık olan montumun fermuarını açtı, bir şekilde üzerimden çıkardı, sonra kendi paltosunu çıkarıp üzerime attı. Hâlâ bitmemişti, kemerimi ve ceketini bağladı ve sanki bir çocukmuşum gibi kemeri taktı. Kapıyı kapatmak için geri çekildiğinde, gömleği sırlıslıkladı ve kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Arkamızdaki arabalara parmak hareketi yaptı ve kaputu dolaşarak sürücü koltuğuna atladı. Kornaları görmezden gelmeye devam ederek, arabasının termostatını yukarı çekti ve sıcak hava yüzüme çarptı. Sonunda, soğukkanlılıkla, rahatça uzaklaştı.

Saçlarından çenesine ve sakallarına su damlıyordu. Islak gömleğinin ortaya çıkardığı kolları ve göğsünden gözlerimi ayırmaya çalıştım, ama bu imkansız bir mücadeleleydi. O kadar mükemmeldi ki, gerçek olamayacak kadar.

"Ne zaman egzersiz yapmaya vakit buluyorsun?"

Evet. Evet, ağzımdan çıkan buydu. Açıkça bakmam yetmezmiş gibi, adama mükemmel kaslarını nasıl geliştirdiğini sordum. Felix'in kaşları yukarı kalktı ve sert kaş çatışının yerini küçük bir sırıtış aldı. Yüzümün kızardığını hissettim, ama utanç duymama rağmen, sağ yanağındaki gamzeyi sonunda görebildiğim için çok heyecanlandım.

"Şey... az önce söylediğimi unutabilir miyiz?" Utançtan yüzümü ellerimle kapattığım için sesim boğuk çıkmıştı.

"Evimde spor salonu var," dedi Felix. "Ve her gün saat beşte kalkarım."

"Her gün mü?" diye ciyakladım ve ellerimi indirip ona bakmayı başardım

"Hafta sonları bile mi?"

"Hafta sonları bile."

"Kahretsin, yorgun düşmüş olmalısın."

"Buna disiplin denir, Lucy."

Pencereden dışarıya somurtarak baktım. Yine o üstünlükçi ses tonu. Aşağılamalı konuşulmaktan çok yorulmuştum. Disiplinlerin farklı türleri vardı. Tamam, benimki daha gelişigüzel bir türdü, ama bu hiçbir şey başaramadığım anlamına gelmiyordu. Ve yaraya tuz basmak gibi, titrememi durduramıyordum. Felix, başka bir trafik ışığına geldiğimizde bana baktı ve yine kaşlarını çatı.

"Neden şiddetli yağmurda kahve almaya yürüyerek gittin?"

"Sana söyledim," dişlerim takırdarak söyledim. "İyi bir asistan olmaya çalışıyordum. Bay Brent toplantısı için kahve istiyordu."

"Ofiste de alabilir."

"Berbat hazır kahve istemiyordu."

"Ama..."

"Felix, *senin* lüks ofisinde lüks bir kahve makinesi var. Geri kalanımız ise hazır kahveyle idare etmek zorundayız." İşyerindeki saçma hiyerarşik sistemin bir başka örneği daha. Ortaklar tüm kahveyi, ofisin çoğunu ve hatta tüm doğal ışığı kendilerine ayırmışlardı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en kapalı ortamdı. İlk haftamda getirdiğim minik ağacın üzücü durumu, ofisin hayallerin ve bitkilerin öldüğü bir yer olduğunu henüz fark etmediğim zamanlardı, oradaki genel havayı iyi yansıtıyordu.

Ofisin otoparkına geri döndüğümüzde, Felix'in paltosunu ona uzattım ve arabadan iki kat hızla atlayarak asansöre koştum ve onun yetişemeyeceğini umdum. Bu umut boşunaydı, çünkü bacakları benimkinden çok daha uzundu ve o saçma sapan ölüm tuzağı ayakkabılar giymek zorunda değildi.

Asansörde dururken tekrar titremeye başladım ve o ceketini omuzlarıma örttü. Bunu yaparken elinin boynuma dokunması ve takım elbisesinden yayılan temiz, erkeksi koku, ne kadar üşümüş olsam da yanaklarımın yanıyormuş gibi hissetmeme yetti. Felix'e baktığımda, çenesini sıkıca kapatmış, yumruklarını yanına sıkıştırmış, önüne bakıyordu. Neredeyse kızgın görünüyordu. Onu durdurup beni lanet arabasına zorla bindirmesini ben istemedim ki. Ne küstah bir pislik. Asansör kapıları açılır açılmaz, tek kelime etmeden uzaklaştı ve ben de tam bir ucube gibi hissederek onu takip ettim. Ortak alana çıktığımızda ofis sessizliğe büründü. İkimiz de hala sıırıslıklamdık ve halıya su damlatıyorduk

. Felix'in benden uzaklaşmaktan mutlu olarak ofisine gireceğini sandım, ama o ters yönde uzaklaştı. Nereye gittiğini fark ettiğimde, artık çok geçti.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, Brent?" Felix, Will'in ofisinin kapısını açmış ve kapıdan Will ve diğer iki yöneticiye öfkeyle bakıyordu.

Will boğazını temizledi. "Ee... sorun mu var, Felix?"

"Evet, lanet olası bir sorun var, seni salak," diye bağırdı Felix. Oh hayır, Felix Will'e saldırırsa benim için işlerin nasıl gideceğini çok iyi biliyordum. Lucy'ye karşı tam bir pislik ol kampanyası önemli ölçüde hızlanacaktı. Onu durdurmak için öne atıldım ama ne yazık ki bir adım kala o aptal topuklu ayakkabılarımla takılıp düştüm. Felix'in güçlü kolları beni belimden yakalayıp ayağa kaldırmıyorsa, Will'in ofisine yüzüstü düşecektim. Dengemi sağlamak için ellerim otomatik olarak onun koluna gitti ve hala nemli gömleğin altından parmaklarımın altında sert kasları hissedebiliyordum. Çenesi tekrar sıkıldı ve neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu, sonra dengemi sağladığımda aniden beni bıraktı ve sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi geri çekildi.

Will'in "Lanet olası sorumluluk" diye mırıldandığını duydum. Birisi utançtan ölebilseydi, ben o anda ölmüş olurdum. Odadaki diğer iki adam kıkırdadı, ama Felix onlara öfkeli bir bakış attı ve bu bakışın onları koltuklarında yakıp kül etmemesine şaşırdım. David en azından utanç duymuş gibi görünüyordu.

"Lucy'yi lanet olası bir yağmur fırtınasında kahve almaya göndermeyin."

"Bak, üzgünüm Felix," dedi Will, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Yağmur yağdığını fark etmemiştim." Felix'in kaşları kalktı. Yağmur şu anda Will'in pencerelerine vuruyordu. Will homurdandı. "Peki ona başka ne yapmasını bekliyorsun? Çoğu zaman telefona bile düzgün cevap vermiyor."

"Felix, lütfen," diye yalvardım, dikkatini çekmek için kolunu çekiştirdim. "Boş ver gitsin."

Bana bir bakış attı. Gözleri, kirpiklerimden yanağıma düşen bir yağmur damlasını takip ederken parladı ve içini çekerek bir nefes verdi.

"Artık bu lanet yağmurda ayak işleri yok," dedi, Will'e dönüp onu işaret ederek. "Siz ikiniz de kendinize dikkat edin." Geoffrey'in küçük sırtışı kayboldu ve koltuğuna geri çöktü. David bana

özür diler gibi bir bakış attı. Felix topuklarını döndü, beni önünden dışarı çıkardı ve arkamızda Will'in ofisinin kapısını çarptı. Sonra bana döndü.

"Onun seni itip kakmasına izin verme."

Ona kaşlarımı çattım. "Benim yerime savaşıma." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona dik dik baktım. "Sadece durumu daha da kötüleştirirsin. Zaten, daha iyi bir asistan olmam gerektiğini sen kendin söyledin. Bu, adamın dediklerini yapmak anlamına geliyor, farkında mısın?"

Elini ensesine götürdü ve başını geriye atarak tavana baktı. Bu hareket sırasında ıslak gömleğinin altındaki göğüs, pazı ve ön kol kasları o kadar belirgindi ki, ağzımın tamamen kuruduğunu hissettim.

"Eğer sana daha fazla sıkıntı çıkarırsa bana gel. Tamam mı?" Kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar bana bakıyordu. Gözlerim yana kaydı. Will ile başka bir sorunum olursa Felix'e gitmeyecektim. Neden gideceğimi düşündüğü ise tam bir muammaydı. Bu ruhsuz yerde kimse şikayet etmiyordu ve bir sorun olduğunda koşacağım son kişi oydu. Zaten benim tamamen işe yaramaz ve karaktersiz olduğumu düşünüyordu.

"Tabii," diye mırıldandım ve şaşkınlıkla, elini kaldırdı ve parmaklarıyla nazikçe çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi. Artık çok yakındı. Yağmur suyu ve Felix'in baş döndürücü kokusunu alabiliyordum ve koyu kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyordum. Nefesim boğazımda takıldı ve sonra tamamen nefes almayı bıraktım.

"Bana gel, anladın mı?" Sesi alçak ve emrediciydi. Bana çocukmuşum gibi emir vermesinden nefret ettiğimi söyledim kendime, ama o sesin içimi delen bir yanı vardı, midemi o kadar şiddetli bir ihtiyaçla boşaltıyordu ki, ona doğru hafifçe sallanmaktan kendimi alamadım. Hareketim üzerine, çenesindeki bir kas seğirdi ve göz bebekleri büyüdü. Dudaklarımı yaladığımda, bakışları ağzıma kaydı. Yanaklarının üst kısmında iki renkli bayrak belirdi.

"Felix," diye fısıldadım. Bir kez gözlerini kırptı ve büyü bozuldu. Geri adım atmadan önce eli düştü. Bir elini kaldırıp beni işaret etmeden önce, ellerinin yine yanlarında yumruk haline geldiğini fark ettim.

"Bir daha yağmurda dışarı çıkma," dedi, sesi artık kısılmıştı. O, cehennem köpekleri peşindeymiş gibi dönüp gitmeye başladığında, tek yapabildiğim başımı sallamaktı. O gözden kaybolduğunda, nefesimi kontrol etmeye çalışarak duvara yaslandım. Will'in ofisindeki interkomun zili beni irkitti.

"Lucy, çok zahmet olmazsa, bize kahve *yapabilir* misin? Yoksa bunu istediğim için patronum bana kızacak mı?"

Gözlerimi devirdim ve duvardan uzaklaştım. Evet, Felix'e bunlardan bahsetmem mümkün değildi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Bölüm 12

Romantik romandaki acınası kahraman

LUCY

"Emily, uzun süre konuşamam," dişlerim hala titriyordu, zorlukla telefona söyledim.

"Sesin titriyor," dedi Emily sertçe. "O pislik Felix, soğuğa dayanamadığını biliyor mu? Eğer o cimri herif ofisini Baltık sıcaklıklarına ayarlamışsa, kardeşine söylerim. Zaten orası cehennem gibi bir yer gibi geliyor."

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirdim. Felix'in şirketini "cehennem çukuru" olarak tanımlamamıştım. Doğal ışık ve rahat mobilyaların eksikliğinden ve benim dışımda herkesin kurumsal bir robot gibi görüldüğünden bahsetmiş olabilirim. Emily, neden onlara işlerini siktir etmelerini söylemediğimi anlamıyordu.

"Sırf çocukluk aşkını bütün gün gözetlemek için buna değmez, Luce," dedi ve ben de elime aldığım bardağı aceleyle bırakıp hoparlörü kapattım.

"Ems," diye tısladım. "*Şu anda* ofisteyim, biliyorsun. Asla ulaşamayacağım, benim ligimin çok üstünde olan birine olan acınası aşkımdan bir daha asla konuşmayabilir miyiz? Burada o yüzden çalışmıyorum."

"Tabii," dedi Emily, kelimeyi uzatarak, ben de hala titremeyen dişlerimi sıktım.

"Keşke on iki yaşındaki ben, on iki yaşındaki sana en derin, en karanlık sırlarımı anlatmamayı bilseydi."

Emily burnunu çekti. "Yirmi yedi yaşındaki sen *hala* bana her şeyi anlatıyorsun, yani bunun pek bir şansı yoktu."

"Sana her şeyi anlatmıyorum," diye tersledim ve hemen yalanımı geri alabilmeyi diledim.

"Seni pis sürtüğ," diye bağırdı Emily, çok heyecanlı ve çok, çok yüksek sesle. Boş mutfığa gergin bir şekilde göz gezdirdim. "Sen

Kendine birini bulup bana söylemiyor musun?"

İç geçirdim ve sonra hattın diğer ucunda bir gürültü duydum. Mobilya devriliyor gibi bir ses ve ardından çocukların bağırışları geldi.

"Marcus bebeği yere bırak!" Emily o kadar yüksek sesle bağırdı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım, yoksa kalıcı işitme hasarı riski vardı. "Lanet olsun, Luce. Seni sonra ararım. Ama o kadar heyecanlıyım ki... Hayır, küfür etmedim Marcus, Lucy teyzenle ördekler hakkında konuşuyorum... Evet, Londra'da bir sürü ördek var. Kahretsin! Sakın..."

Hat kesildi ve ben rahat bir nefes aldım. Emily'nin vahşi çocuğu beni kurtarmıştı. Tekrar titredim ve bir anlık vatan hasreti beni sardı. Emily'nin çocukları çok yaramazdı ama onları çok seviyordum. Şu anda Emily'nin evindeki kaosu hayal edebiliyordum. Evde olsaydım, oraya gidip yardım ederdim, sonra şanslıysak Emily'nin annesi çocuklara bakardı ve hepimiz cuma gecesi olduğu için pub'a giderdik. Belki biraz dart oynardık. Kesinlikle ılık elma şarabı içerdiydik – The Badger's Sett içecekleri uygun şekilde soğutmayı hiç becerememişti.

"Bayan Mayweather?" Frank'in sesiyle irkildim ve yine bardağı düşürdüm. Frank, Felix'in şoförüydü, altmışlı yaşlarında, daha önce birkaç kez beni götürmüş olan hoş bir adamdı.

"Oh, merhaba Frank," dedim, boğazımı temizleyerek, Will ve onun yordakçıları için berbat kahve yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Bay Moretti şimdi eve gitmenizi istiyor, hanımefendi," dedi Frank. "Giysilerinizi değiştirip ısınmanız gerektiğini söyledi."

Dişlerimi sıkarak gıcırdamalarını engelledim ve Frank'e gülümsedim. "Sorun yok, Frank. Ben iyiyim."

Frank iç geçirdi. "Oldukça net konuştu, canım," dedi. "Seni doğrudan eve götürmem gerekiyor."

Hâlâ titriyordum, bu yüzden kahve yapmak normalden daha zordu ve en iyi zamanlarımda bile bu konuda uzman değildim – bu da en kötü asistan olarak düzenli olarak batırdığım bir başka şeydi.

"Şey, ben sadece..."

"Bunu yapmak için gönderildim," diye tersledi Tabitha, su ısıtıcısını elimden alarak. "Görünüşe göre yağmurda kaldıktan sonra çok hassaslaşmışsın. Romantik bir romandaki acınası kahraman gibi." Tabitha beni baştan aşağı süzdü ve dudağını kıvırdı. "Günün geri kalanında Bay Brent'e yardım edeceğim. Sen gidip başka bir yerde bayılabilirsin."

Harika, Tabitha'nın gözünde bir kez daha kara bir leke daha. Felix, Tabitha'yı yine önemli bir işten alıp beni halletmesi için göndermişti. Gözlerim yanmaya başladı. İnsanların bana kötü davranması konusunda gerçekten çok iyi değildim. Çocukken bile bu hiç hoşuma gitmezdi. Ama Little Buckingham'da, hayal dünyamda yaşamama izin veriliyordu. Biri bana ters baksa bile, Mike veya Emily ona sertçe tepki gösterirdi. Eğer bu gerçek dünyaysa, gerçek dünya berbattı. Hem de çok.

"Tabby," dedi Frank uyarıcı bir tonla ve onunla bu kadar samimi olmasına şaşırdım. Gözlerini devirdi.

"Her neyse," diye tersledi. "Sadece defol git, tamam mı?"

"Tamam, peki," diye boğuk bir sesle çıkardım, gözyaşlarıma hakim olmaya çalışarak. Frank'ın beni ofisten çıkarmasına izin verdim ve Felix'in arabasına doğru yürüdük. Arabanın içi ısıtıcıdan dolayı çok sıcaktı.

"Tanrım, Frank," dedim, yolcu koltuğuna otururken etrafımdaki sıcak havayı severek. "Isıtıcıyı hep açık mı bırakırsın?"

Frank bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Bay Moretti, seni eve götürmem için arabanın sıcaklığının ne olması gerektiğini çok net bir şekilde belirtti," diye açıkladı. "Yirmi beş derecenin üzerinde, mümkünse otuza yakın."

Gözlerimi kırıştırdım ve Frank otoparktan çıkmaya çalışırken pencereden dışarı baktım. Aklıma gelen kelime "şımartılmış" oldu. Felix'in beni şımartmasını istemiyordum. Bana X dereceli, müstehcen şeyler yapmasını istiyordum, beni bakması gereken dikkatsiz bir çocuk olarak görmesini değil. "Lanet olası otoriter," diye mırıldandım.

"O seni önemsiyor," dedi Frank, ben de burnumdan soludum. Felix annemin ne düşündüğünü önemsiyordu, beni değil. "Bana inanmıyor musun? Daha önce hiçbir çalışanı evine bırakmadım. Arabanın durumu hakkında da hiç talimat almadım. Onun..." Frank sözünü kesip koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Onun neyi?"

Frank boğazını temizledi. "Hiçbir şey," dedi boğuk bir sesle.

"Onun neyi, Frank? Söyle bana, yoksa bir sonraki trafik ışıklarında arabadan ineceğim."

"Onun *kadın arkadaşları*," diye mırıldandı, çok utanmış görünüyordu. "Onları eve bıraktığımda bile, bana on dakikalık

nasıl yapılacağına dair on dakikalık bir ders vermedi."

Felix'in kadın arkadaşlarından bahsedilmesi göğsümü sıkıştırdı. Tabii ki onu dergilerde görmüştüm. Her türden kadınla çıktığını biliyordum, bazıları kendi alanlarında ünlüydü, hepsi de son derece çekiciydi. Koltuğuma çöktüm, kendimi çok küçük ve biraz da aptal hissediyordum.

Sanki Felix benimle ilgilenecekmiş gibi. Gördüğümü sandığım tepkiler, muhtemelen ona aşık olan çocuğun şimdi yetişkin olarak çalışma hayatını rahatsız etmesinden duyduğu şiddetli utançtan kaynaklanıyordu.

Bölüm 13

"Neden kendi kıyafetlerimi almayayım ki?"

LUCY

"Ne oluyor...?" Her şey karardığında koltuğumda sıçradım, sonra kafam bir süveterden çıktığında gözlerimi kırptım. Felix, az önce kafama geçirdiği kocaman süveterin kollarını birer birer geçirirken, huysuz bir ifadeyle üzerimde dikiliyordu. Onun yaklaştığını duymadığım için yine dalmış olmalıyım. Kazak onun kokusunu taşıyordu – temiz, erkeksi ve pahalı tıraş losyonunun hafif kokusu vardı ve kazakın sıcaklığı beni hemen sardı. Yeni üniformamdaydım, öyle düşünüyordum: ince tayt, ipek gömlek, küçük, özel dikim ceket ve ona uyan etek. Ve çok üşüyordum. Yine puffa ceketimi giymeyi düşünmüştüm ama modadan ne kadar geri kalmış olsam da, bunun beni ne kadar tuhaf göstereceğini biliyordum. Ayrıca Will, dün onu giydiğimde bana "çılgın serseri" demişti, bu yüzden vazgeçmiştim.

Felix'in kazağı da pek iyi sayılmazdı, dürüst olmak gerekirse. Ayakta durduğumda, lanet şey neredeyse dizlerime kadar geliyordu ve ellerimi bulabilmek için kolları gülünç bir şekilde kıvrımak zorunda kaldım.

"Neden masum kadınlara kazak giydirip duruyorsun?"

"Titriyordun," dedi Felix suçlayıcı bir tonla, sanki ofisinde titremem ona kişisel bir hakaretmiş gibi. "Burada şu anda 23 derece olduğunu biliyor musun? Termostatı yükseltmelerini istedim. Muhasebeden Pete sıcak çarpması geçirmek üzere. Başka bir çözüm bulmak zorunda kaldım. Bugün yağmur yağmıyor, bu yüzden Will seni dışarı göndermiş olsa bile, ki göndermiş olmasa iyi olur, bu kadar üşümeni anlayamıyorum."

Dudaklarımı ısırdım. "Ah canım. Herkesi kaynatma Felix. Açıkçası, eski kıyafetlerim olsaydı sorun olmazdı. Bu şık kıyafetler çok ince."

Felix homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kıyafetlerini değiştirmeni istediğimde neden bir şey söylemedin? Seni ofisimde donarak ölmeye terk edersem annen beni öldürür."

Felix'e gözlerimi kısarak baktım ve ellerimi belime koydum (ne yazık ki, kanlı kollar yine ellerimin üzerine düşüp neredeyse dizlerime kadar sarkınca bu hareketin etkisi biraz bozuldu). "Felix, ben yirmi yedi yaşındayım, annemin bakımı altında olan bir çocuk değilim."

Felix beni tamamen görmezden gelerek, birkaç metre ötedeki masasında oturan Tabitha'ya baktı.

"Tabitha, Lucy için aldığın şeyler. Yeterince sıcak değil. Ona biraz..."

"Dur, dur, dur!" dedim ve Felix'in giderek öfkelenen Tabitha'yı görmesini engellemek için öne atıldım. Ona yaklaştım ve Tabitha'nın beni duymaması için sesimi alçaltmaya çalıştım. "Giysi sorununu halledebilirim Felix. Beni tam bir aptal gibi gösteriyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Lucy, alınma ama emin değilim ki..."

"Ben hallederim," diye başka bir ses kapıdan geldi.

Felix'in arkasından Victoria'yı ve onun arkasında Lottie'yi gördüm. Felix onlara döndü ve ellerini beline koydu.

"Vicky, ben..."

"Sizi ofisimden duydum," dedi Victoria. "Ve Lucy'nin vücut ısını düzenleyemediğini zaten biliyorum. Biraz araştırma yaptım."

Felix elini ensesine götürdü. "Vicky, öğleden sonra en önemli yatırımcılarımızdan biri gelecek. Dışarı çıkıp..."

"Dışarı çıkmak mı?" diye sordu Victoria, mükemmel burnunu tiksintiyle buruşturarak. "*Halka açık bir yerde alışveriş yapmak mı? Delirdin mi sen? Her şeyi sipariş edebiliriz. Değil mi, Lottie?*"

Lottie bana gülümseyerek Victoria'nın yanına geldi. "Tabii ki sipariş edebiliriz. Ve eğer birinin dışarı çıkması gerekirse, *Allah korusun*, sanırım *ben* halledebilirim. Hadi, Luce." Lottie, Victoria'nın kolunu bıraktı, bana doğru geldi ve beni Vicky'nin ofisine doğru itmeye başladı. Felix'e baktım. Hâlâ ellerini belinde tutuyordu, ama başı yana eğikti, sanki Victoria

ve benim aramdaki dinamiği anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğmişti. Elbette, bizim pek ortak noktamız yoktu. Ben de onun kadar kafam karışık.

Victoria'nın ofisine girdiğimizde neredeyse nefesim kesildi. "Vay canına, Felix'in büyük olduğunu sanıyordum."

"O da öyle dedi," dedi Lottie hiç duraksamadan, beni şaşırtarak gülmeme neden oldu.

Victoria bir an kaşlarını çatı, sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Evet, hatırladım. Bunu geçen hafta sen öğretmiştin: Birisi bir şeyin büyüklüğü hakkında yorum yaparsa ya da sığmayacağını söylerse – bu tür bir şey olursa – 'o da öyle dedi' cümlesiyle devam edebilirsin. Ve bu komik çünkü insanlar senin erkeklerin şeyinden bahsettiğini sanıyor..."

"Tamam!" Lottie onu keserek, "Teşekkürler tatlım. Ama bence Lucy anladı." dedi.

"Hmm," diye mırıldandı Victoria. "Peki Felix'in penisi değilse, neyi kastediyordun Lucy?"

Lottie güldü.

"Ofisini," diye cevapladım çabucak, yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Onun büyük ofisini."

Seninki onun ofisini ezip geçer ama."

"Ben geniş alanı severim," dedi Victoria, sonra başını salladı. "Hayır, bundan daha fazlası. Geniş alana ihtiyacım var. Ve ışığa. Onlar olmadan nefes alamam."

"O zaman burada rahatsın." Ofisi o kadar genişti ki, The Badger's Sett'in tüm müşterilerini ağırlayabilir ve hala yer kalırdı. Duvarların ikisi yerden tavana kadar tamamen camdı. Ortadaki masa devasa ve L şeklindeydi, her iki yanında iki bilgisayar istasyonu vardı.

"Tamam," dedi Victoria hızlıca, ofis koltuğunu çekip bilgisayarının başına oturdu. "Lottie, kaydettiğim sekmeleri aç. Bu uzun sürmez."

Vay canına. Artık ona Vicky diye sesleneceğim, o bir dahiydi. Çok tuhaf, asosyal bir dahi, ama yine de bir dahi. Isınmışım ve çılgın bir Eskimo gibi görünmüyordum. Hatta, hatta... hoş görünüyordum. Yaka, dar kesim, kalın kaşmir bir elbise, polar astarlı tayt ve küçük topuklu, kürklü botlar giyiyordum. Elbisenin altında çok ince, kaliteli merinos yünü, dantel süslemeli, inanılmaz rahat termal içlikler giyiyordum. Çok fazla şık kıyafetim yoktu, ama kesinlikle fikrimi değiştirmiştin. Sanki sihir gibiydi. Vicky'ye

istenmeyen bir kucaklama vermiştim, o kadar heyecanlıydım. Bu pek hoş karşılanmadı. Ama boy aynasında kendime bakarken, bunu yaptığıma memnun oldum.

Vicky de bununla yetinmedi. Lottie'ye benim için *her şeyi* ayarlamasını söyledi. Bunun lüks bir salonda saç ve makyaj yaptırmak olduğunu kısa sürede anladım. Saçlarım açık ve yüzümün etrafında yumuşak dalgalar halindeydi. Makyajım mükemmeldi. Bir süre önce makyajı neredeyse tamamen bırakmıştım, bu yüzden bu benim için büyük bir şoktu. Bunu tekrarlayabileceğimi sanmıyordum. Kendimi başka biri gibi hissettim. Göz alıcı biri. Londra'ya *ait* biri.

Vicky ve Lottie, benim dönüşümüm sırasında çok önemli toplantılarına gitmişlerdi. Will'e günün geri kalanında müsait olmayacağımı söyledikten sonra beni salona göndermişlerdi. Bu bilgi Will'in açık düşmanlığıyla karşılanmıştı. Neden benim orada olmamamdan rahatsız olduğu kimsenin bilmediğı bir şeydi. Onun için tanıtım departmanındaki işini zaten yapmıştım, ama şimdi tüm övgüyü o alıyordu. Ve asistanlık işleri için Tabitha çok daha yetenekliydi. Benim orada olmam sadece bir engeldi. Sanırım beni orada ezemediğı için kızgındı. Muhtemelen bugün benim için başka bir aşağılama planlamıştı ve planlarının bozulmasından hoşnut değildi. Ama Vicky onun üstüydü. Onunla tartışmak mümkün değildi.

"Vay canına!" Lottie, o günün ilerleyen saatlerinde beni masamda bulunduğunda bağırdı. "Dönüşüm tamamlandı diyebilirim. Tamam, bunu boşa harcamamalısın. Bizimle dışarı çık."

"Küçük yiyeceklerin olduğu bir partiye gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordum. "Çünkü bu benim tarzım değil."

Lottie güldü. "Küçük yiyecekler olmayacak, söz veriyorum. Sadece ofis olarak pub'a gidiyoruz. Çok sık olmuyor ve Vics normalde gitmez ama bu gece kabul etti."

"Pratik için," diye ekledi Vicky ve ben kafamı yana eğip ona şaşkınlıkla baktım.

"Pratik mi?"

"Diğer insanlarla uygun şekilde etkileşim kurmak için pratik yapmak." "Ve eğlenmek için, değil mi tatlım?" dedi Lottie, Vicky'ye nazik bir bakış atarak. Vicky gözlerini kırpı. "Bu senaryoda eğlenceli hiçbir şey yok."

"Vay canına," dedim, Vicky'ye gülümseyerek. "Birbirimiz kadar kötüyüz." "Bundan ciddi olarak şüpheliyim," dedi Vicky ikna olmuş bir şekilde.

Lottie boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Hey, dinle, daha önce şirket kredi kartını almadın. Felix, kıyafet ve diğer şeylere kendi paranla harcama yapmaman gerektiğini açıkça belirtti."

Ona kaşlarımı çattım. "Neden kendi kıyafetlerimi almayayım ki?"

Lottie giydiğim kıyafetlere bir göz attı, sonra başını yana eğdi. "Şey, sanırım şirketin bu kıyafetleri giymeyi bir tür şart koşması ve, alınma ama, bunların ne kadar pahalı olduğunu bilmemden dolayı. Bu çılgın bir para."

Omuz silktim. "Felix benim için yeterince şey yaptı. Giysiler için şirketten para sızdırmayacağım." Finansal desteğe en çok ihtiyaç duyan kişinin ben olduğumu açıklamadım. O parayı almamın imkanı yoktu.

Lottie, Vicky ve Felix'in bilmediği şey, Moretti Harding için daha fazla çalışmayacağıma karar verdiğimdi. Sürekli işleri batırıp para almaktan duyduğum suçluluk duygusu bana çok ağır geliyordu. Tamam, bu hataların bir kısmını tanıtım ekibiyle yaptığım çalışmalarla telafi etmiştim, bunu biliyordum, ama bu kalmamı haklı çıkarmazdı. Bu ayı burada bitirip sonra bu maskaralığı tamamen bırakacaktım. Sadece insan kaynaklarına gitmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Daha önce istifa etmeye çalıştığımda Felix'in kafası neredeyse patlayacak gibi olmuştu, bu yüzden şimdilik bunu kendime saklıyordum. Yapmam gereken şey, Felix'i özlemeyi bırakıp Londra'ya gelme amacımı gerçekleştirmektir: kabuğumdan çıkmak, insanlarla tanışmak, hatta belki de Tanrı aşkına bana ilgi duyan bir erkek bulmak. Aksi takdirde, Little Buckingham'dan ayrılmanın ne anlamı vardı ki?

Bölüm 14

"Çillerin nerede?"

FELIX

"Vay canına! Bu... bu *Lucy* mi?"

David'in bakışlarının yönünü takip etmek için döndüm ve işte oradaydı oradaydı.

"Görünüşe göre Piers şansını deniyor," diye homurdandı David. "Sinsi piç her zaman bizden önce davranır. Bir tür kadın radarından falan bahsediyor."

Piers gerçekten de Lucy'yi barda köşeye sıkıştırmıştı, o küstah pislik. O, Lucy'nin kulağına bir şey fısıldayıp onu güldürdüğünde, Lucy'nin yanakları kızardı ve kan basıncımın yükseldiğini hissettim. Bar tıklım tıklımdı ve bu yüzden içerisi çok sıcaktı. Gördüğüm diğer tüm kadınlar çok az giyinmişti ama Lucy öyle değildi. Lucy, boynundan dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan krem rengi yünlü, ellerini kapatan kollu bir elbise giyiyordu. Barda sergilenen dar elbiselerle karşılaştırıldığında, o kadar seksi veya dikkat çekici olmamalıydı. Ama yün, vücuduna yakın durarak, kıvrımlarını daha da etkili bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Şu anda Piers ile konuşuyordu, yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeyle. Onun cevabına burnunu kırıştırdı. Onun çillerini görecektik kadar yakın değildim, ama Piers'in görebilmesi beni öfkeliyordu. Aslında, tüm bu durum tamamen kabul edilemezdi. Lucy tek başına dışarıda ne yapıyordu? Geçen hafta partide sosyalleşmek yerine benim ev ofisimde saklanan utangaç Lucy neredeydi? Neden o aptal Piers onun çillerini yakından görebiliyordu da ben göremiyordum?

Şimdi de Lucy'yi izleyen iş arkadaşlarımı, o gölgeli piçleri görmezden gelerek, içkimi masaya sertçe bıraktım ve koltuğumdan kalktım. O anda tek odaklandığım şey öfkemdi. Muhtemelen bir an durup kendime öfkelenmeye hakkım olup olmadığını sormalıydim.

Ne yazık ki, bu kadınla olan ilişkilerimde olduğu gibi, mantığım beni terk etmiş gibiydi. Ayrıca, Londra'nın hemen dışındaki bir araziye satın aldığımızı kutlamak için en az dört shot içmiştim.

"Piers," diye bağırdım ve barın yanındaki boşluğa kendimi ittim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Piers sözlerime şaşırarak irkildi ve başını bana çevirdi. Lucy'nin yanındaki bara dayadığı elini indirmediğinde sinirim bir kat daha arttı.

"Şey..." diye bana kaşlarını çattı. Piers ve ben her zaman oldukça iyi anlaşırdık. O benim yaşlarımda bir hedge fon yöneticisiydi. Yıllardır aynı sularda balık tutmak için şehre çıkardık. O benim eski sevgililerimin birçoğuyla yatmıştı, ben de onunkilerle; bu daha önce hiç sorun olmamıştı. "Lucy ile konuşuyorum. İlginç bir kız."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Eminim öyledir."

"Evet," dedi Piers yavaşça. "Evet, öyle. Bana nasıl çalıştığını anlatıyordu. Gerçekten çok ilginç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyüleyici mi? Lucy'nin işi mi?"

Piers bana biraz deliymişim gibi bakıyordu. "Evet, tabii ki."

Lucy, Piers'e şu anda oldukça beceriksizce yaptığı işi hakkında ne anlatmıştı acaba? Onun gerçeği abartacak bir tip olduğunu sanmıyordum.

"Peki, güvenli bir mesafeden *büyülenmeye* devam edebilirsin, seni aşırı seks düşkünü pislik."

"Felix!" Lucy açıkça sinirlenmiş bir şekilde dedi, ama ben vazgeçmeyecektim. Bu adamın ne kadar berbat biri olduğunu ona açıkladığımda bana teşekkür edecekti.

Piers bardan doğruldu, Lucy ile arasındaki mesafeyi genişleterek bana tamamen dönebildi, ama aynı zamanda elini onun yanında sıkıca tuttu. İçimde kıskançlık olarak adlandırmayı reddettiğim bir yanma hissi duydum. Hayır, ben sadece Lucy'yi istenmeyen yaklaşımlardan koruyordum. Aksi takdirde Hetty beni öldürürdü.

"Sen hak iddia etmiyordun ki, Moretti," dedi Piers, benimle Lucy'ye bakarak. "Lucy ile bara gelseydin, onu gözümün önünden ayırmazdım. Sen gözünü ondan ayırmışsın galiba, dostum."

"Hak iddia etmekle alakası yok, seni Neandertal," dedim kibirli bir tonla. "Sadece ona göz kulak oluyorum. O benim ailem gibi, küçük kardeşim gibi."

Piers'ın kaşları kalktı ve sonra o piçin küçük bir sırıtışı bastırdığını gördüm. "Ağabey, *tabii*," dedi, son kelimeyi uzatarak ve lanet sırıtışıyla

"Tamam, *kardeşim*." Elini bardan çekti ve teslim olarak iki elini havaya kaldırdı. Sonunda Lucy'den uzaklaştığında göğsümdeki sıkışıklığın azaldığını hissettim. "Çok ilginç bir sohbetti, bebeğim," dedi Lucy'ye, sonra bana döndü, yüzündeki sırıtiş hala yerindeydi. "İyi şanslar, *ağabey*. Bu gece benden daha kötü birkaç köpekbaliğı dolaşıyor, diyebilirim."

Kalabalığın içinde kayboldu ve ben de Lucy'nin yanındaki yerini aldım, tam da başka bir kendini beğenmiş şehirli gencin yaklaştığını gördüğüm anda. Lucy'ye yanaştım ve şehirli gence bir bakış attım, o da diğey yöne doğru gitti. Küçük bir yumruk omzuma indi ve öfkeli Lucy'ye baktım. Gözleri sinirle parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Lucy'yi ilk kez makyajlı görüyordum. Aklım boşaldı ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Çillerin nerede?" Yani, çok güzel görünüyordu, ama *benim* Lucy'mde çiller vardı. Onları geri istediğime karar verdim.

Sanki deliymişim gibi bana gözlerini kırptı. Belki de deliydim. "Çillerim mi? Neden çillerimi soruyorsun?"

"Çillerin yok olmuş."

"Ofisine uyum sağlamamı isteyen sendin. Daha şık görünmemi. Makyaj da bunun bir parçası."

"Çillerini kapatmanı istememiştim," dedim huysuz bir tonla.

"Delirdin mi sen? Piers'e ne yaptın öyle?" diye diye bağırdı. Ona sabırlı bir bakış attım ve buna uygun sabırlı bir ses tonu kullandım. Bu en iyi yöntem olmayabilirmiş, çünkü onu daha da öfkeliendirdi.

"Piers seninle yatmak istiyor, Lucy. Onun gibi erkeklerin tek bir şey peşindedir."

Lucy o kadar sinirlenmişti ki, gerçekten hırladı. Çok sevimliydi. Ona bunu söylememeye karar verdim, zaten yeterince öfkeli görünüyordu.

"Felix," dedi öfkeyle titreyerek alçak sesle. "Sen *dayanılmazsın*, biliyor musun? Ne istersem onu yaparım. *Başka* bir ağabeyin bana emir vermesine ihtiyacım yok."

"Senden yararlanılmasına izin veremem. Annen ne derdi?" "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Annem ilk olarak bana 'Çık dışarı ve biraz eğlen' derdi. 'Çık dışarı ve biraz eğlen' derdi. Ve benim en sevdiğim sözü, 'Çık dışarı ve kendini göster

iyi şeyler yap' derdi. *Annem*, Piers'la hemen eve dönmemi beklerdi. Sence neden Little Buckingham'dan ayrılmamı teşvik etti? Evde kaç tane bekar erkek var biliyor musun, Felix?" Hetty'nin değerli kızına *doğru düzgün görünmesini* söylediği şokunu hala atlatamadığım için, aptalca başımı salladım. "Sıfır. Tam olarak sıfır. Emily, bölgedeki son nispeten çekici bekar erkek olan Pete ile evlendi. Pete'i hatırlıyor musun? İyi bir adam, ama George Clooney sayılmaz. Papaz bekar, ama benim dedem olacak yaşta, yani o da olmaz."

Gözlerimi kırptım. "Bu yüzden mi Londra'ya geldin? Erkeklerle tanışmak için mi?"

O içini çekti. "Sadece erkekler için değil. Daha önce evden uzak yaşamamıştım. Üniversiteye bile gitmedim. Büyük şehre çıkmak istedim. Ve şey, insanlara ve benzeri şeylere alışmam gerekiyordu. Neden buraya geldiğimi *sanıyorsun?*"

"Kariyer fırsatları için."

Lucy, sanki bana sabırlı davranmak için çabalıyor gibi tavana baktı, ki bu tamamen yanlış bir yaklaşımdı. "Annem sana bu işi teklif ederken tam olarak ne dedi?"

"Şey..." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Little Buckingham'dan çıkman gerektiğini söyledi."

"Kariyerimi ilerletmekten bahsetti mi? Sence emlak geliştirme veya finans alanında çalışmak ister miyim?"

"Ne düşünmemi bekliyordun, Lucy?"

O içini çekti ve bir anlığına ayaklarına baktı. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı kederli bir sesle.

Lucy hakkında ne kadarını bilmem gerekiyordu ki? Son birkaç yıldır onu neredeyse hiç görmemiştim. Yani, eve gitmekten kaçınıyordum ve Mike ile birkaç kez görüştüğümde de Londra'daydık ve bira içip birbirimize laf atıyorduk. Onun küçük kız kardeşi hakkındaki bilgiler gündemimizin en üstünde değildi.

"Dinle, Lucy Mayweather," dedim en otoriter sesimle. "Kimseyle gezmeye çıkmayacaksın, lanet olası *Piers* de dahil."

"Kendi kararlarımı kendim verebileceğimi hiç düşündün mü, seni otoriter pislik? Belki de neredeyse otuz yıldır Little Buckingham'da tıklıp kaldıktan sonra biraz eğlenmek isteyebilirim."

Belki Piers benim yanımda dikkatli olmalı, ha?"

Kaşlarımı çattım, sonra Lucy'yi elinden tutup bardan uzaklaştırdım ve bizi izleyenlerden uzak, çıkışın yanındaki geniş bir köşeye götürdüm. O bir adım geri attı ama ben onu takip ettim, kolumu başının üstündeki duvara dayadım ve yakınlığımızdan dolayı keskin bir nefes aldığını fark ettim. Hâlâ öfkeyle doluydu ama öfkesinin dalgaları arasında bana olan çekiciliğini hissedebiliyordum. Boynundan yanaklarına kadar kızardı ve hızlı nefes alıp vermesiyle göğsü inip kalkıyordu.

"Piers'le yatmak *ister* misin?" diye sordum, sesim alçaktı, yüzüm onunlike o kadar yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Ben... belki de isterim," diye kekeleydi, sesi artık kısılmıştı. Öfke içimi kapladı ve çenemin sıkıldığını hissettim. "A-a-ama bu benim seçimim olur. Sen benim patronum değilsin."

"Değil miyim?" diye cevap verdim, sesim şimdi daha da alçalmıştı.

"H-hayır, h-h-burada değil. İş dışında değil. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Nefesi kesilmişti ve göz bebekleri o kadar büyümüşü ki, etraflarında sadece ince bir mavi kenar görünüyordu. Ağzım kulağının kabuğuna yaklaştığında titredi.

"Bak, bence ben senin patronunum. Bence senin *ihtiyacın olan* da bu." Bu noktada, kendimi kontrol etme yeteneğimi tamamen kaybetmiştim. Şampuanının kokusu, makyajın arasından görünmeye çalışan o lanet çiller, göğsünün hızlıca inip kalkması ve vücudumda dolaşan alkol, engellemelerimi azaltıyordu.

"Bence buraya beni çıldırtmaya geldin, böylece sana bunu hatırlatayım diye. Sana gerçek patronunun kim olduğunu hatırlatayım diye." Ağzım kulağından boynuna kaydı ve dudaklarımla kulağının altındaki yumuşak tenini okşadım. Boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkarırken, boynundaki nabızı çılgınca atıyordu. Ağzım narin çene hattına doğru ilerlerken öfkenin karışık bir heyecana dönüştüğünü hissettim ve vücudu bir kez daha titredi. Ağzının köşesine ulaştığımda, bu kez dudaklarına karşı tekrar konuştum. "Piers gibi pisliklerle hiçbir şey yapmayacaksın. Öyle değil mi, bebeğim?"

"N-ne," diye fısıldadı, dudaklarımız artık birbirine çok yakındı.

"Uslu bir kız ol ve evet Felix de," dedim dudaklarına.

"Evet, Felix," diye nefes nefese söyledi. Yavaşça gülümsedim, sonra ağzım onun ağzını kapattı. Şoktan hafifçe irkildi, bağlantımızı kopardı ve bir anlığına

bir anlığına bana baktı. Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu tamamen uygunsuz bir davranıştı. Sarhoş kafamla aklımı kaçırmıştım.

"Tanrım, özür dilerim Lu..."

Bu sefer beni kesen o oldu. İki elini yüzüme koydu, sonra saçlarıma doladı ve beni kendi seviyesine çekti. Yumuşak dudakları benimkine yapıştı ve küçük bir inilti çıkardı, bu da şehvetle bulanmış zihnimin bedenim üzerinde uyguladığı kontrolü bir anda ortadan kaldırdı. Kollarımı ona doladım, bir kolumu sırtına doladım ve ellerimi omuzlarının arasına yerleştirdim, böylece vücudunu kendime çekebildim, diğer kolumu da beline doladım ve aynı şeyi yaptım. Onunla ilgili her şey küçük, yumuşak ve dayanılmaz derecede narindi, ama aynı zamanda ham ve sarhoş ediciydi. Bu ölümcül bir kombinasyondur. O pislik Piers'in muhtemelen ona aldığı tatlı kokteyli, eşsiz Lucy ile karıştırılmış olarak tadabiliyordum.

"Vay canına! Şimdi anladım." Will'in bağırışları bulanık beynime ulaştı ve öpüşmeden geri çekilmeyi başardım. Lucy, Will'in sinir bozucu bağırışlarına rağmen, o anın büyüüne o kadar kapılmıştı ki onu duymamıştı bile. Gözleri hala kapalıydı ve geri çekilmemi takip etmek için öne doğru eğildi. Neredeyse gülümseyecektim, ama sonra lanet Will'in hemen yanımda durduğunu hatırladım. Parmağı şimdi havadaydı ve ikimizin arasını işaret ediyordu. "Aile dostuymuş, *hadi oradan*. Neden onu siktiğini söylemedin dostum?"

Lucy'nin gözleri açıldı ve vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Şok olmuş yüzüne baktığımda, renginin attığını gördüm.

"Siktir git, Brent," diye bağırdım, Lucy'nin elini tutup onu oyuktan uzaklaştırdım, sadece yanındaki bar taburesinden ceketini almak için durdum. Her zamanki gibi, Lucy tökezledi ve ben düşmeden hemen önce onu yakaladım, kendime doğru çektim ve sonra kalabalığın arasından geçip bardan çıktık.

Çıkışa vardığımızda onu bıraktım, ama sadece paltosunu silkelemek ve ona giydirmek için. Hâlâ tamamen kendinde değilmiş gibi görünüyordu. Frank'e mesaj attım ve sonra Lucy'yi dışarıya, kaldırıma çıkardım. Sadece bir kez titredi ve ben bittim. Kollarımı ona doladım ve yüzü göğsüme gelecek şekilde kendime çektim, neredeyse kendi paltosunun yanı sıra benim paltomun da içindeydi. Küçük elleri bana bastırıyordu ve ben onu kollarımın arasında tutarken bana baktı.

"Ee... ne oluyor, Felix?" diye fısıldadı. "Beni öptün, olan bu."

Bir kez gözlerini kırptı, konuşmak için ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra kafasını salladı sanki kafasını boşaltmak istercesine.

"Seni öptüğüm için bana kızgın mısın?" dedi, sesi hem tereddütlü hem de şaşkıındı. Onu suçlayamazdım, ama Will'e hala çok kızgın olmama rağmen gülümsedim.

"Hayır, aşkım. Sana kızgın değilim. Brent canı cehenneme, ama sen yanlış bir şey yapmadın."

O sevgi dolu sözlerle titredi, ama bunun soğuktan kaynaklandığını sanmıyordum. İçimi sıcak bir memnuniyet kapladı ve onun küçük bedenini kendime daha da yaklaştırdım. Lucy'yi öptükten ve kollarımda tuttuktan sonra, bunu daha önce yapmamam için uydurduğum tüm aptalca bahaneler hızla eriyip gitti. Hetty ve Mike benim bundan faydalandığımı düşünseler ne olacaktı ki? Onlara aksini kanıtlayacaktım. Bir astıma karşı uygunsuz davranış sergilemiş olsam ne olurdu? İnsan kaynakları departmanııyla kendim hallederdim. İlişkileri mahvetme konusunda yetenekli olsam ne olurdu? Lucy ile daha iyi davranmam gerekirdi. Frank arabayı durdurdu ve ben Lucy'nin elini tuttum.

"Hadi," diye mırıldandım, onu arabaya çekip kapıyı açarak önce onun binmesini işaret ettim.

"Merhaba Frank," dedi Lucy, ona hafifçe el sallayarak. "Torunlar nasıl?"

Frank ona gülümsedi. "Lucy, bu bir sürpriz." Bana baktı, yüzünde bir parça hoşnutsuzluk vardı, sonra tekrar Lucy'ye döndü.

"Ha! Benim için de," diye mırıldandı Lucy.

"O zaman önce seni eve bırakayım," dedi Frank.

"Oh," dedi Lucy, kaldırımdan uzaklaşırken. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hala elini tutuyordum ve o da elimi sıkıp kulağıma fısıldadı. "Senin evin daha yakın değil mi?"

"Evet."

Yüzünde yine o sevimli şaşkın ifade vardı, bana baktı ve ben kendimi tutamadım. Frank'in onaylamayan bakışlarına rağmen, onu öptüm. Kısa, sert ve sahiplenici bir öpücüktü. Geri çekildiğimde, yüzü kızarmıştı ve bana gözlerini kırpıstırıyordu. Bir an durakladı, sonra çenesini kaldırdı ve önceki şaşkın ifadesinin yerini kararlı bir bakış aldı.

"Sanırım seninle eve gelmek istiyorum," diye fısıldadı. Sonra cesaretini kaybetmiş gibi görünüyordu, dudağını ısırды ve gözleri yana kaydı. Bu fırsatı değerlendirip yanağına öptüm ve sonra kulağına fısıldadım.

"Bunu Frank'e senin söylemen daha iyi olur. Zaten seni kaçırdığımı düşünüyör."

"Haklısın," diye fısıldadı, sonra daha yüksek sesle. "Şey... Frank, aslında Felix'e gidiyoruz, o yüzden... şey, oraya git. Şey... lütfen?"

"Seni evine bırakmak hiç sorun değil, canım," dedi Frank sert bir ses tonuyla. Ben gülümsedim ama gözlerimi devirme isteğimi kontrol ettim. Frank'in yapmadığı şey yönünü değiştirmektir. Lucy'nin evinin ofisten ne kadar uzak olduğunu hatırladım ve her gün işe nasıl gittiğini merak ettim. Geceleri metroyla gidip, karanlık çöktükten sonra yürüyerek mi dönüyordu? Onun geceleri karanlıkta metrodan eve yürüdüğünü, donduğunu ve tamamen savunmasız olduğunu hayal edince gülümsemem kayboldu. Daha önce neden buna ilgi duymamıştım? Ya saldırıya uğramış olsaydı? Aklımdan birkaç farklı senaryo geçerken kolumu ona daha sıkı sardım.

"Çok nazıksın, ama ben gerçekten Felix'in evine gitmek istiyorum," Lucy sesini olabildiğince sert tutmaya çalışıyordu, ama emin olduğum gibi istediği etkiyi yaratamıyordu.

"Eve gitsen daha iyi olur," dedi Frank. Yaşlı herif beni sinirlendirse de, gülümeme engel olmak zorunda kaldım. Lucy'nin benimle olmasını kesinlikle onaylamıyordu. Onu suçlayamazdım. Frank yıllar boyunca beni pek çok kadınla eve bırakmıştı ve nadiren iki kez.

Derin bir bağıllık sorunum olduğunu biliyordum, ama bunun çok iyi bir nedeni vardı ve son birkaç yıldır çıktığım tüm kadınlar, kısa süreli de olsa, durumu biliyorlardı. Bazı mankenler ve aktrisler ekstra tanıtımdan memnun oldukları için, ilişkimiz genellikle simbiyotik bir yapıdaydı – özellikle romantik değildi, ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyordum. Bağlanma konusundaki tutumumu her zaman açıkça belirtirdim, genellikle onları öpmeden önce ve kesinlikle benimle eve gelmeyi kabul etmeden önce, böylece her iki tarafın da beklentisi olmayacağından emin olurdum. Komik bir şekilde, Lucy ile *bu* konuşmayı yapma düşüncesi beni biraz rahatsız etti. Onunla ilgili her türlü beklentim olduğunu fark ettim, en önemlisi de başka hiçbir erkeğin ona bir daha dokunmamasıydı. Sadece iki kez öptüğüm biri için oldukça büyük bir talep. Frank hala yön değiştirmedir, inatçı herif.

"Frank, benim eve gidiyoruz," dedim, sesimi biraz yükselterek. Arka aynadan gözlerini yakaladım ve bana kaşlarını çattı. Bir kaşımı kaldırarak, doğrudan bir emre karşı gelmeye cesaret etmesini bekledim. Boğazının derinliklerinden onaylamayan bir ses çıkardı.

"Peki, madem *eminisin* Lucy," dedi sonunda. Lucy bana yaslanarak rahatladı, burnunu yanıma gömdü ve nefes alırken göğsüm şişti.

"Kesinlikle," dedi yumuşak bir sesle.

Bölüm 15

Davey Turnbull

LUCY

"Çok yakışıklısın," diye Felix'e bakarak fısıldadım. Arabadan inip ön kapıdan içeri girmiştik ama daha fazla ilerleyememiştik. Ceketimi bile çıkarmadan ona döndüm, kollarımı ona doladım, muhteşem yüzüne baktım ve bu sözleri ağzımdan çıkıverdi. Felix'in alışık olduğu kadar pürüzsüz bir hareket değildi, ama birkaç kokteyl içmiştim ve son yirmi dakikayı arabada onun kokusunu içime çekerek geçirmiştım. Bir kızın dayanabileceği kadar dayanmıştı. Ve o yakışıklıydı. O kadar yakışıklıydı ki, neredeyse gerçek dışıydı.

Bu gece beni eve götürmesine, öpmesine neyin neden olduğunu bilmiyordum, ama bunu sorgulamayacaktım. Felix ile geçireceğim tek zaman bu olsaydı, bunu en iyi şekilde değerlendirecektim ve ona ne kadar yakışıklı olduğunu söylemek de buna dahildi. Bana gülümsedi, uzun zamandır kaybolan gamzesi o akşam ikinci kez ortaya çıktı, uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve midemi altüst eden o yoğun bakışıyla yüzümü inceledi.

"O kadar güzelsin ki, neredeyse acı veriyor," diye mırıldandı ve tekrar ağzımın köşesini öptü. Karnım yine altüst oldu ve o kadar güçlü bir arzu dalgası geldi ki, Felix'in kollarında güvende olmasaydım yere yığılacağımı sandım. Daha önce hiç f-kelimesinin geçtiği bir iltifat almamıştım - bu iltifatın ekstra bir etkisi vardı.

"Bu işte gerçekten çok iyisin," dedim ve o boynuma gülerek karşılık verdi.

"Hadi," diye mırıldandı gülümseyerek, elimi tutup beni merdivenlere doğru götürdü. En alt basamakta durdu. "Bir şey içmek ister misin?" Kafamı şiddetle salladım ve o sanki komikmişim gibi tekrar gülümsedi. "Tost ve Marmite?" Yine kafamı salladım. "Çay?" Sesi artık alaycıydı ve ben gözlerimi kısarak baktım.

"Felix, beni yukarı çıkar," dedim, sesimi olabildiğince sert çıkarmaya çalışarak, ama bu sadece gülümsemesini daha da genişletti.

"Biraz otoriter birisin, değil mi?" dedi alçak sesle, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi, bu da tüm vücudumu titretip başımı döndürdü, neredeyse başım dönüyordu. Bu sefer hafifçe sendeledim. Felix gözlerini kısarak gülümsemesini bıraktı. "Ne kadar içtin, Lucy?"

Omuz silktim. Aslında, oldukça sarhoştum. Elma şarabı içen biri olarak, o kokteyllerin ne kadar güçlü olduğunu hafife almış olabilirdim. Muhtemelen bu yüzden kalabalık barda gergin değildim. Kesinlikle Piers'e yazdıklarım hakkında açıldığım için. Ama bunun Felix ile olan şansımı engellemesine izin veremezdim. Bu, onunla olan tek şansım olabilirdi. Eğer benim sarhoş olduğumu düşünürse, benimle daha ileri gitmeyeceğini biliyordum. Ve biz daha ileri gidecektik, lanet olsun. Ortaokuldan beri bunu hayal ediyordum. Hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

"Neredeyse hiçbir şey," dedim, olabildiğince ayık görünmeye çalışarak. Gözlerini kısarak biraz uzaklaştı.

"Belki bu gece bir ara vermeliyiz, aşkım," dedi.

"Hayır!" diye bağırdım ve o şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şeyi *durdurmayacağız*. Bak, ne kadar ayık olduğumu kanıtlayacağım." Ondan uzaklaşıp koridorda düz bir çizgi halinde, topuklarımdan parmak uçlarıma doğru yürüdüm. Ne yazık ki, biraz sarhoş *olduğum* ve aptal topuklu botlar giydiğim için yana doğru eğildim ve Felix, kıcıma düşmeden önce beni yakalamak zorunda kaldı. Beni tekrar kendine doğru çekip kısa bir öpücük verirken güldü.

"Şu anda bir şey yapmak zorunda değiliz," dedi yumuşak bir sesle, benim hayal kırıklığına uğramış yüzüme bakarak. "Aceleye gerek yok..."

"Yemin ederim ayığım. Sen de bu aptal botlarla bunu yapmayı dene." "Lucy, ben..."

"Felix Moretti, beni hemen yatak odana götürmezsen ve bana kötü, çok kötü şeyler yapmazsan, ben... şey, ne yaparım bilmiyorum, ama çok sinirleneceğim. Hayatımın büyük bir bölümünde seni hayal ettim, şimdi de sırf biraz sarhoş olduğumu düşündüğün için bunu mahvetmene izin veremem. Bu olmaz, patron olsan da olmasan da."

Şimdi vücudu gülmekten titriyordu ve bu beni daha da sinirlendirdi. Gülmeyi bitirdiğinde, somurtan yüzüme baktı.

yüzüme baktı.

"O kadar zamandır beni mi istiyordun?" diye sordu, sesi alçak ve yoğundu.

Zihnimin bir köşesinde, ayık ve şehvetle çılgına dönmemiş Lucy'nin Felix'e bu kadar çok şey açığa vurmaktan utanacağını fark ettim. Ama şu anda sarhoş Felix'in kafasını karıştıran Lucy kontrolü ele geçirmişti ve bu gece Felix'in yatağında her şey yoluna girecekti. Ona doğru eğildim ve gözlerinin derinliklerine baktım.

"Felix, ne yaptığımı biliyorum, söz veriyorum. Lütfen."

Felix yüzümü incelerken eğlenceli ifadesi kayboldu. "Tanrım," diye inledi. "Doğruca cehenneme gideceğim."

Sonra beni öptü. Bu sefer kısa sürmedi. Bu sefer derin, uzun ve talepkardı. Dizlerim titredi, ama güçlü kolları beni tutuyordu, dilim onun ağzına girerken ve ellerim gömleğinin altına girip sıcak teninin altındaki sırt kaslarını hissederken. Yemin ederim, Felix'in vücut ısısı ortalama bir insandan birkaç derece daha yüksekti. O benim için mükemmel bir dengeydi. Her zaman üşürdüm, ama Felix'in yanında o kadar sıcaktım ki yanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Beni yatağa götür," diye dudaklarına fısıldadım ve o tekrar inleyerek uzaklaştı, elimi tutup beni merdivenlere doğru sürükledi. Üçüncü basamakta tökezlediğimde, yine asil davranıp yavaşlamayı önereceğini sandım. Ama bunun yerine, eğilip bir kolunu dizlerimin altına, diğerini omuzlarıma doladı. Sonra merdivenleri iki basamak birden atlayarak koşmaya başladı, sanki benim ağırlığımı hiç hissetmiyormuş gibi beni göğsüne yasladı.

En üst kata çıktık ve Felix, hala benim bağımsız olarak yürüyebileceğimi düşünmüyordu, dönüp koridorda ilerledi, sonra kapılardan birini tekmeledi ve beni yatak odası olmalı olan odaya götürdü. Devasa yatağındaki bembeyaz çarşafın karşısındaki koyu gri duvarları sadece bir an için görebildim, sonra yumuşak yorganın üzerine bırakıldım. Dirseklerimin üzerine kalkarak Felix'in ceketini yere atmasını, kravatını gevşetmesini, gömleğinin en üst düğmesini açmasını ve sonra filmlerde gördüğüm o inanılmaz seksi erkek hareketini yapmasını izledim: erkekler gömleklerini omuzlarının arkasından tutup tek seferde çıkarırlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, onun gövdesini incelerken. Bronzlaşmış ten, belirgin kaslar, geniş omuzlar. O zaman bana gülümsedi, geniş ve çekici bir gülümsemeyle, beyaz dişleri koyu teni ve kalın sakalları üzerinde öne çıkıyordu, gamzesi

nefesimi kesiyordu. Beynimdeki tüm kan aşağıya akıyor gibiydi. O kadar güzeldi. Sonra bana doğru tırmandı ve dirseklerim pes edince yatağa geri yığıldım. Hala gülümseyen yüzü benimkinin üzerinde duruyordu, kolları gerginlikle şişmiş, kendini benim üzerimde tutuyordu. Sonra kendini aşağı indirdi, lezzetli ağırlığı beni yatağa daha da bastırdı, vücudundan benimkine yoğun bir sıcaklık yayıldı.

"Nefes al, bebeğim," diye kulağıma sertçe fısıldadı ve ben, tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes verdim, sonra keskin bir nefes aldım. Bana doğru sallandı ve ben, kendimin yapabileceğini hiç hayal etmediğim bir ses çıkardım - göğsümün derinliklerinden gelen çaresiz bir tür küçük inilti. Bu, onun kontrolünü biraz kaybetmesine neden olmuş gibiydi. Yine inledi ve ağzını benim ağzıma kapatarak bir kez daha talepkar bir öpücük verdi. Bir elim kalın saçlarına girerek onu bana tutturdu, diğer elim ise sırtına dolandı ve o bana doğru sallanmaya devam ederken, kavurucu derisinin altında kaslarının hareket ettiğini hissettim.

"Üzerinde çok fazla giysi var," diye mırıldandı dudaklarıma, ceketimle boğuşmaya başlayarak onu yere attı, sonra da kazak elbiseme geçti ve onu da ceketin ardından başımdan çıkardı. "Ne oluyor lan?" dedi, merinos yünlü elbisenin bir sonraki katmanı ortaya çıktığında. O katman da gittiğinde, dantelli uzun termal iç çamaşırımı görünce gülmeye başladı. "Sen orada mısın?" diye sordu ve ben kıkırdadım. Ama o içlik katmanını yırtıp attığında kıkırdamayı bıraktım ve iç çamaşırlarımla kaldım. Aniden kokteyllerin etkisiyle kendimi o kadar da sarhoş hissetmemeye başladım. Utangaçlığım ve güvensizliğim Felix'in şehvet bulutunun arasından görünmeye başladı ve ona bakmaya korkarak dudağımı ısırdım.

"Lucy," dedi Felix, sesi arzuyla boğuklaşmıştı ve ben cesaretimi toplayıp gözlerimi ona kaldırdım. Onu bu kadar uzun süre özledikten sonra reddedilmek beni öldürürdü, ama yüzünde gördüğüm şey bu değildi. Çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı, gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken yüzünde sert bir ifade vardı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı ve harekete geçti. Farkına bile varmadan, sütyenimi çıkardı, yere attı ve elini arkama kaydırarak vücudumu kendine doğru çekti, yumuşak vücudum onun sert göğsüne yapıştı ve tekrar beni öpmeye başladı. "Sen inanılmazsın," dedi ağzıma, sesinde yine o sertlik vardı. Artık kelimelerle ifade edemeyecek kadar heyecanlıydım. Artık onun sıcak teni benimkine değiyor, sertliği bana karşı hareket ediyordu.

Boğazımdan göğsüme doğru öperek indi ve ağzını meme uçlarımdan birine kapattı. Yataktan kalktım ve boğazımın derinliklerinden başka bir çaresiz ses çıkardım.

Eli karnımı aşağı doğru izledi, ta ki tam oraya gelene kadar, külotumun içine girip başparmağını merkezime bastırırken parmakları içime kaydı. Eliyle yavaş ve sabit bir ritim tutturdu, ben onun altında kıvranırken tam doğru miktarda baskı uyguladı. Sonunda, tüm kontrolümü kaybettim ve tamamen çekinmeden, kelimenin tam anlamıyla elini sürüklüyordum. Sonra ağzının diğer meme ucuma yaptığı keskin çekiş beni uçurumun kenarına getirdi. Ben neredeyse çığlık atarak parçalanırken, o beni hafifçe ısırdı ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı.

O kadar yoğundu ki, sanki bedenimden çıkmış gibi hissettim. Kendime geldiğimde ve Felix'in odaklanmış ifadesine gözlerimi kırptığımda, başka bir arzu dalgası beni sardı.

"Tanrım," dedi, neredeyse gergin bir sesle. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve tüm vücudu sanki kendini tutuyormuş gibi gergindi. Ellerimi sırtında yukarı doğru kaydırırken, saçlarına kadar uzanan gergin kaslarını hissedebiliyordum.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Bu, Felix'in yoğunluğunu kırdı. Vücudu titremeye başladı, sonra üzerime yığıldı ve boğazıma gülerek güldü. "Performans değerlendirmesi için teşekkürler," dedi gülerek cildime karşı ve ben gülümsedim. Onun ağırlığı ve hareketleri içimde tekrar gerginlik yaratmaya başlamıştı ve ben de ona karşı hareket etmeye başladım, kulağını öperken küçük bir inilti kaçtı. Sonra bir tür seks kedisi Lucy ortaya çıktı ve kulağını dişlerimin arasına alıp dilimle yaladım ve kulağına fısıldadım.

"Sana ihtiyacım var, Felix."

Kahkahası iniltiye dönüştü. Ve geri çekilip bana baktığında, yüzündeki o yoğun ifade geri gelmişti. Farkına varmadan, külotum onun diğer kıyafetleriyle birlikte yerdeydi ve o, yan masasından prezervatif almak için uzanıyordu ve rekor sürede onu buldu. Sonra penisi tam oradaydı, ileri doğru bastırıyordu. Onun büyüklüğü karşısında keskin bir nefes aldım ve bir an için gerildim. Çenesindeki kaslar gerilmişti ve vücudu kendini tutmanın gerginliğiyle titriyordu.

"Lucy," dedi sert bir sesle. "Bebeğim, sen bakire misin?"

"Ne? Hayır... yani, *pek sayılmaz*."

Yutkundu; sanki tüm iradesini kullanarak kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Vücudu benim vücudumun üzerinde titriyordu. "*Gerçekten değil de ne demek?*"

"Şey... Davey Turnbull ile daha önce seks yaptım, Lower Winton'daki çiftçinin oğlu, biliyor musun?"

Felix yavaşça gözlerini kapattı ve yarı gülme, yarı inilti gibi, sanki aşırı acı çekiyor ama bunu eğlenceli buluyormuş gibi bir nefes verdi.

"Davey sadece..."

"Lütfen Luce, yatakta neredeyse içine girmişken, lütfen 'çiftçinin oğlu Davey'den' bahsetmeyelim, olur mu?"

"Şey, Davey o konuda pek... şey, şanslı değildi." "Davey'nin penisi küçüktü."

"Aslında değil, sadece senin... şey... oldukça büyük... şey..."

Daha da içeri girerken ağırlığının daha fazlası üzerime çöktü. Onun boyutuna alışırken inledim.

"Yeter artık, bebeğim," dedi kulağıma sert bir fısıltıyla, yavaşça ileri doğru iterek. Onun etrafında gerilirken inledim. O kadar doluydu ki neredeyse rahatsız ediciydi, ama daha fazlasını istedim, kalçalarımı yukarı iterek ondan daha fazlasını aldım. "Tanrım," diye homurdandı. "Kıpırdama, aşkım. Yapamıyorum..."

"Lütfen, Felix," diye nefes nefese söyledim. "Beni sik."

Bu onun kontrolünü kırdı ve ben, o ileri doğru ittiğinde, şimdi tamamen içime girmiş, o kadar derine girmişti ki rahatsızlık sınırındaydı ama lezzetli bir şekilde, nefes nefese kaldım. Bir an durup yüzümü aradı, gözleri çılgındı. "İyi misin?"

"Sanırım iyiyim? Yani sen gerçekten büyüksün. Belki de fazla büyüksün? Ama iyi anlamda. Dolu ve ağırlı hissediyorum ve... şey, hareket etmeni istiyorum. Belki?"

O da yarı gülme, yarı inilti gibi bir ses çıkardı ve sonra tam da bunu yaptı, önce yavaşça, sonra hızını artırarak, ben zirveye tırmanırken beni yatakta sallayana kadar. Sonra beni öpmeye başladı ve bacaklarımdan birini koluna dolayarak, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim tam açığı yakaladı. Hareketleri vahşiydi, ben tekrar boşaldım, zevkten onun etrafında titriyordum, o kadar yoğun ki, gücünden bayılacağımı hissettim. Sonra Felix'in ritminin daha güçlü, kontrolsüz ve düzensiz hale geldiğini izledim, sonra inanılmaz vücudundaki her şey gerildi

. Boğuk bir çığlık attı ve uzun bir süre sonra üstüme yığıldı, birkaç saniye boyunca tüm ağırlığını bana yükledi, sonra yana doğru yuvarlandı. Beni de yanında sürükledi, böylece göğsüne uzandım, bacağımla onun uyluğuna çıktım ve yüzüm boynuna gömüldü. Sonra ikimizin üzerine yorganı çekti ve kollarını bana dolayarak beni sıkıca kendine çekti. Ağır ağır nefes alıyorduk, havada hala gerginlik vardı ama şimdi buna şiddetli bir rahatlama da karışmıştı. Sonra Felix tekrar gülmeye başladı.

"Hey," diye bağırdım, öfkeyle göğsüne vurarak. "Bu kadar komik olan ne?"

Kaşlarını çatmış yüzüme baktı ve gülerek beni öptü. Ama gülmeyi kesmedi, piç kurusu. Benimle seks yapmak o kadar komik miydi? Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama beni yerinde tutmak ve sıcaklığına karşı koymak için kollarını bana daha sıkı sardı.

"Sanırım bu benim için bir ilk. Seni orgazma ulaştırdıktan sonra performans değerlendirmesi yapmak bir şeydi, ama geçmişteki sevgilim hakkında, tam adını ve benim içindeyken büyüdüğüm köyde kimin için çalıştığını da dahil ederek konuşmak... alışılmadık bir şeydi."

"Sen sordun!"

"Sadece 'Hayır, Felix, ben bakire değilim' diyebilirdin. Son partnerinin tam adını, mesleğini ve penis boyutunu bana vermek zorunda değildin."

"Tek partnerim," diye mırıldandım huysuzca göğsüne. Başımın üstünü öptü ve sırtımı okşamaya başladı.

"Artık değil," dedi çok memnun bir ses tonuyla.

"Benimle seks yapmak tuhafsa özür dilerim. Bu konuda pek bilgim yok."

Felix tekrar güldü, sonra beni sırt üstü yatırdı, tekrar üstüme uzandı ve iki elini yüzüme getirerek saçlarımı nazikçe kulaklarımın arkasına itti. "Seninle seks yapmak kesinlikle inanılmaz, Lucy," dedi gülümseyerek. "Davey Turnbull'un adı sonsuza kadar beynime kazınmış olsa bile, hiçbir şeyi değiştirmezdin." Sonra beni tekrar öptü, derin ve uzun ve o kadar yoğun bir şekilde ki, kızgın olmayı unuttum. Aslında, bana tekrar sertleşirken, onun sıcaklığı ve içimi kaplayan saf arzudan başka her şeyi unuttum.

Bölüm 16

Bunu hatırlıyorsun, değil mi?

LUCY

"Bana bir hikaye anlat, Shakespeare," diye mırıldandı Felix boynuma. Sabahın erken saatleriydi, üçüncü rauntun ardından. İkinci sefer daha yavaştı, o kadar güzeldi ki gözlerimi yaşartan bir yoğunluk vardı. Aslında, sonunda boşaldıktan sonra bir damla gözyaşı düştü. Felix'in fark etmemesini ummuştum, ama bu adam benimle ilgili her şeyi fark ediyor gibiydi. Tam doğru zamanda başını kaldırdı ve saçlarıma akan gözyaşını dudaklarıyla sildi, sonra hala benimle bağılyken beni derin bir şekilde öptü ve o ana kadar hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyordum. Ondan sonra bayılmıştık.

Üçüncü sefer bu sabah duşta olmuştu – Felix ikimizi yataktan yuvarladıktan sonra önermişti. Duşta seks yapmanın lojistiği konusunda şüpheliydim, ama Felix beni bu düşünceden oldukça çabuk vazgeçirdi, beni sıcak su altında kolaylıkla kaldırdı, duşun kenarına dayadı ve yeterli güç ve motivasyonla bunun ne kadar kolay olduğunu gösterdi.

Şimdi yine yatağa yığılmıştık. Felix havlularımızı çıkarmıştı ve başı göğsümde yatıyordu, ben onun saçlarını okşarken kocaman kolu karnımın üzerindeydi. Cumartesi günüydü ve genellikle cumartesi sabahları çalıştığını biliyordum, ama henüz ofise gitme niyeti göstermiyordu ve ben de şu anda içinde bulunduğumuz mutluluk balonunu patlatmak istemiyordum.

"Ne?" dedim yumuşak bir sesle.

"Bir hikaye," diye tekrarladı. "Hani çocukken yaptığın gibi."

Kısa bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Boğazım sıkışmıştı ve bir şey söyleyebilmek için boğazımı temizlemem gerekti. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" dedim, sesimi hafifletmeye çalışarak, ama hissettiklerim yüzünden bu çok zordu.

"Tabii ki hatırlıyorum. Hikayelerini çok severdim."

Yutkundum ve aptalca gözyaşlarını geri çekmek için hızla gözlerimi kırptım. Felix'in yazdıklarından haberi olmadığını biliyordum ve bunu ona söylemediğim için kısmen benim hatam olduğunu da biliyordum. Ama yine de Mikey'e beni hiç sormaması, hiç merak etmemesi canımı yakıyordu. Son dokuz yıldır ne yaptığımı sanıyordu? Little Buckingham'da annemin sırtından geçindiğimi mi sanıyordu? Bana iş vermek zorunda hissetmesine şaşmamalı.

Daha da kötüsü, Felix'in her hareketini ne kadar hevesle takip ettiğimi düşününce kendimi ne kadar üzücü bir durumda hissettiğimdi. Mike, Londra'da Felix ile her buluştuğunda onu sorguya çekerdim, Felix'in kariyerinin tüm ayrıntılarını öğrenmek isterdim - mutlu muydu, biriyle tanışmış mıydı? Elbette, Felix'in ilerleyişini takip etmekte bir avantajım vardı. Finans gazetelerinde yer almadığında, genellikle tabloidlerde ve dergilerde, çeşitli son derece çekici, çoğu zaman ünlü kadınlarla birlikte görünüyordu. Little Buckingham'da ne yaptığımı öğrenmek biraz daha zor olurdu, eminim. Ama imkansız değildi. Mikey veya annem, sormaya zahmet etseydi ona söylerdi.

Bu yüzden gururum biraz incinmişti. Bu yüzden ona hikayelerimin artık çocukça uydurmalar olmadığını söyleyemedim. Onlar bir kariyerdi. Ama bu kariyerin bir kısmını Felix'e borçluydum, değil mi? Garip beynimin hayal ettiği her şeyi dinlemeye her zaman hazır olan çocuk. Benim saçmalıklarımı asla sıkıcı bulmayan, devam etmem için beni cesaretlendiren çocuk. *Bana başka bir hikaye anlat, Shakespeare.* Felix, yıllar boyunca yazma motivasyonumu artırmak için onun sesini kaç kez hayal ettiğimi bilmiyordu. Ama bana ilham veren, cesaret veren bu adam, benim başardıklarımı bile bilmiyordu. Gözyaşlarımdan biri süzülerek saçlarıma damladı. Felix fark etmeden onu sildim ve boğazımı temizledim.

"Tamam, Taurus adında bir peri kralı var," sesimin hissettiğim duyguları ele vermeyeceğinden emin olduğumda başladım. "O, Batı Bölgesi'nin lideri ve Mendes şehrini Gölge Diyarı'ndan geri alan tek peri. Ama Kız'ın kehanetine takıntılı hale geldi. Perileri karanlıktan kurtaracak olan kız. Işığı tüm bölgelerin her köşesine yayılacak olan kız."

Neredeyse bir saat boyunca konuştum, ilk kitabımın konusunu anlattım. Felix isteseydi, bu hikayeyi yıllar önce dinleyebilirdi. Sonuçta, benden daha iyi anlatıcıların seslendirdiği bir sesli kitap versiyonu vardı.

"Neden durdun?" Felix huysuz bir sesle dedi ve bana sarıldı. Gülümsedim, ellerimi saçlarında gezdirdim ve alnına öptüm.

"Beni beslemelisin," dedim ona, bu hikayeyi anlatmaya devam edemeyeceğimi söyleyemedim. Garip bir şekilde yalan söylüyormuşum gibi hissettim, ki sanırım bir nevi yalan söylüyordum. Ama savunmam gerekirse, Felix bana hiçbir zaman doğrudan belirli bir şey sormamıştı. Çocukken yazar olmak istediğimi söyledim. Hayallerimden vazgeçtiğimi mi düşündü acaba?

Sinirimi ve kızgınlığımı bastırdım. Felix'le geçirdiğim bu zamanı boşa harcamak istemiyordum. Onunla ne kadar zamanım kalmıştı kim bilebilirdi ki? Felix'in ilgisini çekecek kadar yeterli olduğum konusunda kendimi kandırmıyordum. O kadar çekici kadın varken onunla kalmazsa, benim için pek umut yoktu. Ama şu anda onunla geçirdiğim her harika anın tadını çıkarmaya kararlıyım. Hiçbir şeyi kaçırmayacaktım – ne sıcaklığını, ne gülümsemesini, ne mizah anlayışını, ne nazik alaylarını, ne de inanılmaz, doğaüstü sıcak vücudunu. Hepsi benimdi... şimdi.

O anda midem düşük bir gurultu çıkardı. Felix yukarı doğru itti ve tamamen üstüme çıktı, kollarını bana dolayarak beni kafamın iki yanındaki yastıklara ellerini dayadı. Bana bir kez öpmek için eğildi ve çekici, beyaz gülümsemesini gösterdi, gamzeleriyle birlikte, ne kadar yakışıklı olduğunu görünce nefesim kesildi. Bu sabah sakalları daha kalındı, saçları ellerimle karıştırdığım için lezzetli bir şekilde dağınıktı, bronzlaşmış teni benim bembeyaz tenimle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Yiyip bitirmek isteyeceğim kadar güzel görünüyordu. İnledi ve düşük bir kahkaha attı.

"Bana öyle bakma, bebeğim," diye mırıldandı. "Yoksa bu yataktan hiç çıkamayız ve senin yemek yemen gerekiyor." Beni tekrar öptü ve bir anlığına alnını alnıma dayadı, sonra yataktan atlayıp sandalyenin arkasından bir kot pantolon aldı. Yorganın altından çıkarken, artık aktif olarak sevişmediğimiz ve çarşafın altında çıplak yatmadığımız için kendimi açıkta hissettim. İç çamaşırlarımı ararken biraz telaşlandım, külotumu bulduğumda büyük bir rahatlama nefesini aldım ve aceleyle giyinirken neredeyse düşüyordum. Felix, görebildiğim bir sonraki giysiyi almak için geri dönmek üzereyken beni durdurdu. Artık sırayı umursamıyordum; birkaç saniye içinde giyebilirsem süveter elbisenin üzerine sütyenimi giydim. Ben iç çamaşırlarıma uzanırken elimi tuttu

ve beni tekrar ayağa kaldırıp kendine doğru çekti, beni yine sıcaklığıyla sardı.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle başımın üstüne. "İyi misin, aşkım?"

Yüzümü göğsüne gömdüm ve utancımı yuttum. "E-evet, ben sadece..." Küçük bir kahkaha attım. "Şu anda biraz garip hissediyorum. Yani, birlikte olduğun diğer kadınlar... Ben..."

"Onlar ne olmuş?"

"Felix, fotoğrafları gördüm. Ben tam olarak aynı ligde değilim. Biraz utangaç olduğum için beni suçlayamazsın."

Felix bana bakabilmek için biraz geri çekildi. Ben bakışlarımı göğsüne sabit tuttuğumda, iki elini çenemin iki yanına koyarak yüzümü kendininkine doğru kaldırdı.

"Lucy, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım açık kaldı.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Ben..."

"Dinle, güvensiz olan ben olmalıyım," dedi, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Davey Turnbull'un izinden gitmek zor. En azından önceki randevularımın tam isimlerini saymıyorum."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Lower Winton'dan gelen bir çiftçinin oğlundan hiç de korkmadığını çok iyi biliyorum."

Omuz silkti. "Onu ortaya çıkaran sensin, tam da biz..."

Göğsüne bir tokat attım ama gülümsedim. "Söyleme!"

Beni tekrar öptü ve sonra bana sarıldı, vücudum onun vücuduna eridi. Sonra beni çekmeceli dolabına doğru sürükledi, bir gömlek çıkardı ve başımdan geçirdi. Gömlek dizlerime kadar uzanıyordu ve ellerimi bulmak için kolları birkaç kez kıvrırmam gerekti.

"Bir an için kıyafetleri unut," dedi. "Sadece benim gömleğimle evde dolaşmanı istiyorum." Çekmecelere geri döndü ve bir çift kalın çorap çıkardı. "Bunları giy, ben de ısıtıcıyı otuz dereceye kadar açayım. Yerden ısıtma sistemim var."

"Gülünç görüneceğim," diye mırıldandım. "Güven bana, muhteşem görüneceksin."

"Peki," dedim, çorapları alıp giydim. "Ama sadece gömleğini çıkarmazsan."

Yine güldü. "Anlaştık."

Bölüm 17

Bir canavar yarattım

LUCY

İşte böylece Felix'in gülünç derecede büyük mutfağında, ben sadece onun gömleğini, o da sadece kot pantolonunu giymiş olarak yumurta pişiriyorduk.

"Annemin yumurtalarını yapmamı ister misin?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Felix. "Annenin yumurtalarını çok seviyorum."

Omlet yapma sürecine katkısı, mutfak tezgahının arkasında durup, kollarını iki yanıma dolayarak beni sıkıştırmak, sırtımda sıcaklığını hissettirmek, boynumdan saçlarımı geriye doğru okşamakla kulağımın altını öpmek arasında gidip gelmekti. Yumurtaları bırakıp tekrar onu öpmeye başlayana kadar kaşığı iki kez düşürdüm. Bu, onun beni söz konusu yumurtaların yanındaki tezgahın üzerine kaldırmasına, beni granit tezgahın üzerine yatırmasına ve sırtımdaki soğukluğun önümdeki cildinin muazzam sıcaklığıyla kontrast oluşturmaya neden oldu. Duşta olduğu gibi lojistik konusunda şüphelerim vardı, ama bunu Felix'e söylediğimde, bunun bir sorun olmadığını açıkça belirtti.

"Yaptıracağım, yemin ederim," dedi ağzıma, sonra boynumdan göğsüme doğru öpmeye başladı, giderken gömleğinin düğmelerini açtı, sonra göğüslerime, karnıma doğru devam etti. Tek bir akıcı hareketle külotumu çıkardığında nefesim kesildi ve sonra ağzı tam *oradaydı*. Evet, haklıydı, tezgah gerçekten mükemmel yükseklikteydi. Aslında, bundan sonra kahvaltıda rutinimiz bu olmalı diye düşündüm, çünkü Felix beni tutmasaydı granitten düşecek kadar şiddetli bir orgazm yaşadım.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, o üzerime çıkarken, vücudu tekrar benimkini kapladı ve kolları beni tezgahın altına kaldırıp kendisine doğru çekti. Gülümsedi ve sonra derinlemesine girerken inledi. O beni sert tezgahın zahmetsizce kaldırırken, ağır nefeslerimiz mutfakı doldurdu. Ben sadece tutunup Felix'in kontrolünü kaybetmesini izlemekle yetinecektim, ama o bunu kabul etmedi. İtmeleri daha derin ve daha

kontrolden çıktıkça, elini aramıza kaydırды, başparmağı tam ihtiyacım olan yere bastırды ve birlikte doruğa ulaştık.

Konuşacak kadar kendime geldiğimde ve o beni tekrar ayağa kaldırdığında, hızlıca gömleğin kenarlarını bir araya getirdim ve önünü iliklemeye başladım. Felix benim güzel olduğumu söylemişti ama mutfağın acımasız sabah ışığında ona gereğinden fazla ön cepheden görünmenin bir anlamı yoktu. Şansımı zorlamak istemedim. Külotumu giyerken yüzümün kızardığını hissettim ve tüm bu süre boyunca onun çoraplarını giydiğimi fark ettim. Yine midemin derinliklerinde o güvensiz hissi hissetmeye başlamıştım. Felix kahvaltıdan sonra benden gitmemi isteyecek miydi? Ben doğrulduğumda, yine aklımı okumuş gibi görünüyordu ve iki elimi de tutup beni öne doğru çekerek tekrar öpmek için eğildi.

"Tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle, ellerimden birini bırakıp, gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına itti. "Çok mu abarttım? Biraz sert davrandım ve..."

"Hayır," diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Felix'in beni narin bir çiçek gibi görmesi, ihtiyacım olan son şeydi. Ya mutfak tezgahında seks yapma fırsatı tekrar ortaya çıkarsa ve o, bunun *fazla* olacağından korktuğu için bu fırsatı değerlendirmezse? Mutfak tezgahında seks yapma fırsatını kaçırmayacaktım, çok teşekkürler!

"Ama bu, ikinci kez bu kadar ürkek davrandığın zaman, aşkım," dedi Felix nazikçe. "Rahatsız olduğun bir şey varsa bana dürüstçe söylemeni istiyorum. Bu gerçekten önemli."

Yüzümün kızardığını hissettim ve yana baktım.

"Lucy," dedi Felix, elini çeneme kaydırarak başımı nazikçe ona doğru çevirdi. "Bebeğim, lütfen. Bana söyleyebilirsin."

"Ugh," diye homurdandım. "Yanlış anlıyorsun. Sadece sonrasında rahatsız oluyorum çünkü... şey, o an o anın içindeyim, bu yüzden utanmayı unutuyorum. Ama sonra kendime geliyorum ve fark ediyorum ki..."

"Neyin farkına varıyorsun?"

İç geçirdim. "Öncelikle, daha önce hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştım. Davey'nin yanında üstümü çıkardığımdan bile emin değilim." Felix, Davey'nin adının geçmesi üzerine uyarıcı bir şekilde homurdandı ve ben gözlerimi devirdim. "Bak, spor salonuna bile hiç girmedim. Annemin havuçlu kekini seviyorum. Ve kilise şenliğinde en solgun köylü seçildim. Senin beni görerek soğumana pek niyetim yok."

"Lucy, bana bak," diye emretti patron sesiyle. Dudaklarımı ısırarak ona baktım. "Senin vücuduna tam olarak olduğu haliyle tamamen takıntılıyım. Gelecekte spor salonuna gitmene gerek yok, açıkça görülüyor ki kendini sıcak tutmak için fazla enerjine ihtiyacın var. Ama yaptığımız şeylerden herhangi biri..."

"Hayır, hayır!" diye tekrarladım. "Harikaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, ama inan bana, ben varım. Tamamen keyif aldığımı resmi olarak beyan etmek ve mutfakta daha fazla macera yaşamak için resmi olarak talepte bulunmak istiyorum." Felix'in omuzları titremeye başladı.

"Resmi olarak talep etmek mi?" diye gülerek sordu. "Yazılı olarak mı sunmak istiyorsun?"

Yine kızardığımı hissettim ve dudağımı ısırdım. Belki de biraz fazla açığa vurmuştum.

"Ben... şey, tabii başka fırsatlar olursa. Ben... şey, senin istediğini varsaymak istemem..." Sözlerim kesildi ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. Neden yazarken kelimelerim bu kadar kolay akarken, gerçek hayatta, özellikle Felix'in yanında, sık sık dilim tutuluyordu? Beni kendine çekti ve dudaklarıma tekrar öptü, bu sefer yumuşak ve dayanılmaz derecede tatlı bir öpücüktü.

"Daha fazla mutfak macerası olacağına inanabilirsin, güzelim," dedi dudaklarıma. "Resmi istek olsun ya da olmasın." Ona yaslanarak gevşedim, gerginliğimin bir kısmı azaldı. En azından Felix bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüyor gibiydi.

"Şimdi," dedi şakacı bir tonla. "Bana yumurta yap, kadın." Beni Aga'ya doğru itti ve giderken hafifçe popomu tokatladı. Bu küçük hareket bile beni geri dönüp onun kot pantolonunu tekrar yırtmak istememe neden oldu. Tam bir seks manyağına dönüşüyordum!

Yumurtaları mutfak adasında yedik. Felix yumurtasını tek elle yedi, diğer eli gömleğinin altından bacağıma uzanmıştı. İlk lokmayı aldığında gözlerini kapattı ve onaylayarak mırıldandı, bu hareket de beni mantıksız bir şekilde tahrik etti. "Aman Tanrım. Bu tıpkı Hetty'ninki gibi. On yıldır bu kadar iyi yumurta yememiştım."

"Annem yumurta yapmada çok iyidir."

"Annen çoğu şeyde en iyisidir," diye mırıldandı Felix, düşünceli bir ifadeyle yumurtalarına geri döndü, eli şimdi ensesini ovma için hareket etti ve yokluğunda uyluklarını soğudu. "Annenize çok şey borçluyum, Luce."

"Annemi sevdiğini biliyorum Felix," dedim yumuşak bir sesle. Şimdi kaşlarını çatmış ve yemeyi tamamen bırakmıştı. "Dinle, eğer sen... şey, devam etmek istemiyorsan, sana deli gibi yapmayacağım..." Sıkışmıştım. Ne demiştim? Tavşanlar gibi sevişmeye devam etmek mi? Sanki çıkıyorduk da. Tek bir randevuya bile çıkmamıştık. Felix'in evindeki parti sayılmazdı – orada yüzlerce kişi vardı ve ben onu sadece kısa bir süre gördüm, sonra beni kendi başıma bırakıp utandırdı ve sonra saklandı. "Şey... birlikte yatmaya devam etmek? Seks arkadaşı olmak?"

"Lucy," diye bağırdı Felix, çatalını bırakıp bana öfkeyle baktı. "Biz seks arkadaşı değiliz!"

"Tamam, sakın ol," onu yatıştırmaya çalıştım. "Yani, bu terimlere pek aşina değilim. Ama biz tam olarak çıkmıyoruz, daha çok... yatay şeyler yapıyoruz. Aslında, bazıları tamamen yatay değildi, değil mi? Bu arada, etkileyiciydi – üst vücut gücünü çok iyi kullandın."

Felix inledi ve dirseklerini önündeki granit masaya dayayarak yüzünü ellerine gömdü. "Annen beni öldürecek."

"Bak, bu kadar stres yapma. Yumurtalardan öncesine dönelim. Mutfak tezgahında beni becerip kıcımlı tokatladığın zamana." "Hayır," dedi Felix kararlı bir şekilde. "Artık bunu yapmayacağız" "Kalbim sıkıştı ve boğazıma takılan yumurtalarla birlikte hayal kırıklığımı da yutmaya çalıştım. "Seni düzgün bir randevuya çıkarana kadar yapmayacağız. Her şeyi tersine yaptık. Tanrım, kardeşin! Mike beni parçalayacak."

"Randevu mu?" Taburemin üzerinde dönerek Felix'e baktım. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Düzgün bir randevuya mı çıkacağız? Sanki çıkıyormuşuz gibi mi?" Denemedim değil, gerçekten denedim, ama sesimdeki heyecanı gizleyemediğimi düşündüm. Sandalyede zıplamam da beni ele vermiş olabilir.

Felix kaşlarını çatmış yüzünü benim heyecanlı yüzüme çevirdi. "Lucy, tabii ki çıkacağız. Senin de dediğin gibi sadece *seks arkadaşı* olacağımızı mı sandın? Ne diyorsun sen?"

Tabureden kayarak Felix'in bacaklarının arasına girdim. Ellerimi göğsüne bastırıp yakışıklı yüzüne baktığımda, o hemen sıcak kollarını bana doladı.

"Seninle birlikte olduğum için mutluyum," dedim gülümseyerek yumuşak bir sesle. "Nasıl adlandırıldığı umurumda değil. Seninle geçirdiğim her saat, umduğumdan çok daha fazlası."

"Tanrım, Lucy," diye inledi. "Beni öldüreceksin." Eğilip önce beni yumuşakça öptü, sonra, bizim için normal olduğu gibi, öpücük daha derinleşti, elleri gömleğinin arkasını düzeltti, cildimde sıcaklığını hissettim. Ellerim boynunun arkasına ve saçlarına gitti. O çekilmeden önce boğazımdan küçük bir inilti çıktı. "Lanet olsun," diye saçlarımin tepesine fısıldadı ve beni göğsüne çekti. "Tamam, *düzgün bir randevuya* çıkana kadar artık seks arkadaşlığı yok."

"Bilgin olsun, bence bu aptalca bir kural." Sesim göğsünde boğuk çıkıyordu, ama beni duyduğunu biliyordum çünkü hafifçe gülmeye başladı.

"Yumurtalarını bitir," dedi, beni kendinden uzaklaştırıp kendi tabureme oturarak, tabureyi tabağa doğru ve kendinden uzağa çevirdi.

"Bir saat içinde randevuya çıkmalıyız," dedim yumurtalarıma huysuz bir sesle. Felix ile çıkmak istesem de, daha fazla seks arkadaşlığı beklemek istemiyordum. Sırf annem ve kardeşim için endişelendiği için bu bana çok adaletsiz geliyordu.

"Bu gece seni dışarı çıkaracağım," dedi. "Nasıl, FB?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece yatacağına söz verirsən."

Yine güldü ve başımın yanına öpücük kondurdu. Ama sonra telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak telefonu aldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Unutmuşum, bu akşam Ollie ve Vicky ile buluşacağım. York ile olan berbat toplantının ardından her şeyi düzeltmeye çalışacağım."

"Oh."

"Sen de gel. Önce yemek yeriz, sonra onlarla buluşuruz."

Dudaklarımı ısırdım. "Lüks bir yer değil, değil mi? O tür yerlerde pek rahat hissetmiyorum. Servis çok uzun sürüyor ve düzgün elma şarabı yok."

"Onlarla Soho'daki bir barda buluşacağım. Merak etme, elma şarabını içeceksin." Hâlâ gülümsüyordu. "Ugg botlarını bile giyebilirsin."

Ona şüpheyle baktım. "Bu resmi bir randevu sayılır, değil mi? Artık seks yapmayacak mısın?"

Gözlerini devirdi. "Kahretsin, bir canavar yaratmışım."

Bölüm 18

Park etmek seksi mi?

FELIX

Putney'deki dairesinin önüne arabamı park ettiğimde Lucy evden koşarak çıktı ve gözleri gülüyordu. Kocaman atkısı yüzünden ağzını göremiyordum. Kulaklarını örten bir bere takmıştı, saçları bere altından dışarı çıkıyordu ve uzun puffer ceketiyse sanki uyku tulumu içinde dolaşıyor gibiydi. Evet, ayaklarında Ugg botları vardı.

"Bekle demiştim, kapına gelirdim," dedim, o bana doğru zıplarken. Tek başına bir güdümlü füze gibi, bana çarptığında durdu, eldivenli elleri göğsüme kondu ve heyecanlı yüzü bana gülümsedi. Çillerinin altındaki burnu pembeydi, gözleri parlaktı ve beklenmedik duygularımın gücüyle göğsümün sıkıştığını hissettim. O kadar sevimliydi ki. Neredeyse korkutucuydu. Kollarımı ona doladım ve kısa, sert bir öpücük vermek için atkısını aşağı çekip ağzına ulaştım.

Ben biraz geri çekildiğimde, "Seni özledim" diye fısıldadı ve ben gülmeye başladım.

"Beni altı saat önce gördün," diye alay ettim ve o bana somurtkan bir bakış attı.

"Beni özlemedin mi? Hiç mi?"

"Hayır," dedim, kolumu onun omzuna atıp onu arabaya doğru götürdüm. "Yapacak işlerim vardı. Seni bir saniye bile düşünmedim," diye yalan söyledim.

Ona kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturturken, o homurdandı. Bu gece arabayı kendim kullanmaya karar vermiştim, ayık kalmaya ve Lucy'nin yanında en azından biraz kendimi kontrol etmeye kararlıyım. Sürücü koltuğuna oturduğumda ona bakıp gülümsedim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve hala kaşlarını çatıyordu. Konsoldaki ısıtıcıyı sonuna kadar açtıktan sonra, Lucy'ye eğildim ve emniyet kemerini tutup vücuduna geçirdim, yerine takıp geri çekilmedim; bunun yerine, elim

çenesine doğru kaydı, yüzünü bana çevirdi ve ağzının köşesine yumuşakça öptüm.

"Bugün hiçbir şey yapamadığımı duymak ister misin? Muhtemelen milyonlarca poundluk bir anlaşmayı mahvettim çünkü tek düşünebildiğim bu çillerdi." Burnunu öptüm, sonra sesim alçaldı ve boynunu öpmeye başladım. "Ağzımdan senin tadını çıkaramadığımı, orgazm olurken çıkardığın o nefesli küçük sesleri kafamdan çıkaramadığımı? Ellerimin bütün gün senin yumuşak tenini hissetmek için kaşındığını? Seni masamın üzerine yatırıp çılgılık atana kadar sikmek için sabırsızlandığımı?"

"Şey... e-evet," diye kekeledi, ben küçük kulak memesini dişlerimle hafifçe ısırırken, koltuğunda titredi. Tüm irademi kullanmam gerekti, ama geri çekildim ve bacağına birkaç kez okşadım ve paltosunun üzerinden kısa bir süre sıktım. Kısa bir duraklama oldu, sonra boğazını temizledi.

"Bilgin olsun, ben müstehcen konuşmayı severim," dedi ve ben güldüm. "Benim de buna alışmam gerekebilir, ama aynı müstehcen konuşma tarzını sürdürmene izin veriyorum." Yine kısa bir duraklama, sonra, "Ve masada sevişmeyi *çok* severim. Bilgin olsun."

İnledim, yine sertleşmişim. Konuştuğumda sesim biraz boğuk çıkmıştı. "Tamam. Geri bildiriminizi aldım ve not ettim. Bunu da hallettiğimize göre, hadi gidelim."

"Şey, *şimdi* gitmek zorunda değiliz, değil mi?" dedi Lucy, az önce çıktığı eve bakıp sonra bana dönerek. Yanakları pembeydi ve dudağını ısıırıyordu. "Yani, biz..."

"Lucy," dedim sert bir sesle. "Seni lanet bir randevuya çıkarıyorum. Beni kullanmaya çalışmayı bırak." O öfkeyle nefes alırken ben sııttım.

"Senden faydalanmıyorum, Felix Moretti!"

"Seni suçlayamam," dedim pes etmiş bir ses tonuyla. "Bütün bunlarla karşı karşıya kaldığında suçlayamam." Elimini vücudumda yukarı aşağı gezdirerek sözlerimi vurguladım, sonra aynaları kontrol edip kaldırımdan uzaklaştım. Lucy kıkırdadı.

"Sen her zaman kibirli bir pislik oldun," diye mırıldandı, yapraklı caddeden geçerken.

Ona hızlıca sııttım. "Bunu seviyorsun. Dinle, FB. Yatay eğlence için bolca vaktimiz olacak. Denemediğimiz bir sürü başka şey var."

"Öyle mi?" Şimdi heyecanlı görünüyordu ve ben tehlikeli bir U dönüşü yapıp onu evine geri götürme dürtüsüne direnerek bir inilti daha bastırdım. Yutkundum ve direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Lucy, biz gerçek bir randevuya çıkıyoruz." Bu, ona olduğu kadar kendime de verdiğim bir sözdü.

"Tamam," dedi aynı huysuz ses tonuyla, koltuğuna yaslanıp kollarını tekrar kavuşturdu.

"Bu daireyi nasıl karşılayabildin, Luce?"

"Şey... çok iyi bir fırsat yakaladım." Boğazını temizledi, gergin görünüyordu, ama ben bunu pek anlamadım. "Peki, planın ne?" Sesi şimdi tizleşmişti, ama ben bu ani konu değişikliğine izin verdim.

"Pub'daki yemekler oldukça iyi. Senin o kadar nefret ettiğin minik kanepeler ya da gazlı şaraplar yok." Ona yan gözle baktım, o da gözlerini devirdi. "O yüzden erken gidip yemek yiyelim diye düşündüm. Diğerleri dokuz civarı gelmeyecek. Vics zaten hiç dışarıda yemek yemez."

"Anladım. Ollie ile aranız nasıl bu kadar gerginleşti? Siz ikiniz hep iyi arkadaşınız. O toplantıda gerginlik bıçakla kesilebilirdi." İç geçirdim. "Hayır, Ollie ile hala arkadaşız, ama o Vicky'yi ortak yaptığımdan beri kızgın. Onu garip bir şekilde koruyor. Vicky ise... şey, o eşsiz biridir."

Lucy güldü. "Evet, ben de fark etmiştim."

"Çocukluğumuzdan onu hatırlıyor musun? Seninle yaklaşık aynı yaştaydı ama pek ortalarda görünmezdi. Sadece yaz tatillerinde ara sıra gelirdi."

"Birkaç kez kulübeye geldi ama benimle hiç konuşmadı. Snob olduğu için olduğunu düşünmüştüm ama annem onun biraz... farklı olduğunu söyledi."

"Vicky çocukken yıllarca konuşmadı. Seçici mutizm. İşler onun için kolay değildi. Tatillerde Harding'lerle kalmak, babasının sevdiği çocuk olduğu için... zor olmalıydı."

Lucy tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Felix, Vicky otistik mi?"

"Yani, sanırım öyle," diye itiraf ettim. "Ama Harding ailesi bu konuyu hiç konuşmaz ve o da hiç bu konuyu açmaz. Dürüst olmak gerekirse, bu konunun doğru şekilde ele alındığından emin değilim. Okulda çok kötü bir şekilde zorbalığa maruz kaldı. Ollie'nin ona karşı bu kadar koruyucu olmasının nedenlerinden biri de bu bence."

"Peki neden seninle çalışması konusunda bir sürtüşme var?"

"Ollie kibirli bir herif. Vics'in Buckingham Estate için çalışmasının daha iyi olacağını düşünüyor, ama onun başka planları vardı. Tamam, başlangıçta bazı sorunlar yaşandı. Vicky çok... dürüst ve... doğrudan. Bu, insanları rahatsız edebilir. Ama Lottie'yi kişisel asistanı olarak işe aldığından beri bu artık bir sorun olmaktan çıktı. Lottie, onun kişisel empati uzmanı gibi bir şey – Vics'in ortamı okumasına yardımcı oluyor, öfkelenmesini veya insanları aşağılamasını engelliyor. İyi işliyor. Tek sorun, Ollie'nin Lottie'den nefret etmesi."

"Ne? Kim Lottie'den nefret edebilir ki?"

Kıkırdadım. "Bu uzun bir hikaye. Bunu anlatacak vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Yani Ollie'nin York'u sana inat etmek için kullandığını mı düşünüyorsun? Kız kardeşini çaldığın ve düşmanını işe aldığın için mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, Luce. Hâlâ dramaya yatkınsın. Kabul etmek istemem ama Vicky muhtemelen haklı. York, Hyde Park projesinin ilgili yatırımlarını yönetiyor ve haklı endişeleri var. Sadece bu konuda biraz huysuz davrandı."

Restoranın önüne paralel park ettim ve Lucy'nin koltuğunun arkasına kolumu dolayarak arka camdan dışarı bakarken, o bana öpücük vermek için uzandı.

"Bu çok seksi," diye fısıldadı ağzıma ve ben gülmeye başladım.

"Ne? Park etmek mi seksi?"

"Evet!" dedi ve ellerini saçlarıma sokarak beni kendine çekip bir kez daha öptü. "Kolunu yolcu koltuğunun üzerine atıp arkaya bakmak, tek elle direksiyonu çevirmek gibi erkeksi bir seksilik var."

Ağzına doğru homurdandım ve dışarı çıkmak yerine onun evine gitmeyi kabul etseydim keşke diye düşündüm. Lucy bana karşı hisleri ve bana olan çekiciliğinin gücü konusunda çok açıktı, çok dürüsttü. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve onu alıp, tüm o güven dolu dürüstlüğü yok edecek insanlardan, dünyanın geri kalanından saklamak istediğimi fark ettim.

"Seni memnun etmek çok kolay," dedim ve onu tekrar öptüm, bir elimle eşarbının altındaki ensesini kavradım, diğer elimle ise belinden tutup kendime doğru çektim. Lucy'yi kalın paltosunun altında zar zor hissedebiliyordum. "Tam olarak kaç kat giyindin?" diye sordum geri çekilirken. Bütün akşam arabada gençler gibi öpüşüp duramazdık.

"On bir milyar," dedi gülümseyerek, ben arabanın kapısını açarken.

"Bekle," dedim, arabadan inip kapıyı çarparak kapattıktan sonra onun tarafına geçip kapısını açtım.

"Vay canına, bu tam bir randevu," dedi ben onu arabadan indirirken. Kaldırıma çıktığımızda onu yanıma aldım ve restorana doğru götürdüm. "Lüks bir yer olmasa iyi olur. Ugg botlarımı giyebileceğime söz vermiştin."

Önümüzdeki pub'a doğru ilerlerken vücudunun benimkine yaslandığını hissettim. King's Head kesinlikle lüks bir yer olarak tanımlanamazdı.

Ateşin yanında ayırttığım masaya oturduğumuzda bana gülümsedi ve sonra soyunma işlemi başladı. Önce palto, sonra altındaki kolsuz şişme ceket, atkı, şapka, eldivenler... Sonunda, kabarık, yüksek yakalı süveteriyle aynı mavi renkteki kalın tayt ve kot eteği kalmıştı.

"Bacakların üşümüyor mu?"

Kafasını salladı ve gülümsedi. "Yün astarlı," dedi, süveterini kaldırıp taytının üst kısmını aşağı çekerek içini gösteren kabarık astarı gösterdi. Bu seksi olmamalıydı. Kendimi her zaman daha çok küçük iç çamaşırı ve çorap seven bir erkek olarak görmüştüm, ama Lucy'nin termal iç çamaşırları garip bir şekilde beni çok tahrik etti. Kendimi herkesin önünde utandırmadan önce masaya oturdum. Tüm o katmanlara rağmen, Lucy'nin masadaki ellerine baktığımda parmaklarının bir kısmının beyaz olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden, onun karşısından yanına geçtim ve ellerini ısıtmak için ikisini de ellerime aldım.

"Sana ısıtılmalı eldivenler almam lazım," diye mırıldandım, parmaklarını olabildiğince ısıtmaya çalışırken. Lucy, birleştirilmiş ellerimize bakıyordu. Bana tekrar baktığında, yüzünde yine o rüya gibi, mutluluk dolu ifade vardı, sanki benimle burada olduğuna inanamıyormuş gibi, *sanki* şanslı olan oymuş gibi. O anda içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onun bana olan uzun süreli aşkı, karar verme yeteneğini gölgeliyordu. Ben de ondan yararlanıyordum. Ama bunu bir kenara ittim, aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermek istemiyordum.

Bölüm 19

Ekselansları

FELIX

Gerçek Little Buckingham tarzında, Lucy biftek ve bira turtası ile bir pint elma şarabı sipariş etti. Ben de onun en sevdiği yemek olduğunu bildiğim için karidesli makarna aldım. Geçmişte Mayweather'larla yeterince yemek yemiştım, hepsinin neyi sevdiğini biliyordum.

Yemeğimiz geldiğinde "Mike nasıl?" diye sordum ve Lucy'nin yüzü aydınlandı. Kardeşini her zaman çok severdi. Evdeki hayat hakkında konuştuk – Mike'ın marangozluk işi (özel yapım, yüksek kaliteli rustik mobilyalar yapıyordu ve bunlar çok yüksek fiyatlara satılıyordu), annesi, Little Buckingham'daki eski arkadaşları (Emily'yi hatırladım – o, Lucy'nin tam tersi, enerjik bir çocuktu, ama ikisi her zaman çok iyi arkadaşlıklar).

Ama konu aileme geldiğinde, sıcak şömine, elma şarabı ve rahatlatıcı yemeklere rağmen, suskunlaştım. Onlar ve yıllardır Little Buckingham'a dönmememin tüm nedenleri hakkında konuşarak akşamı mahvetmek istemedim. Babam, rakiplerimden birinin çok başarılı bir şirket avukatıydı. Tek anladığı şey paraydı. Beş yıl önceki ciddi ihanetinden önce bile ondan nefret ediyordum, ama o zamandan beri onu her ne pahasına olursa olsun kaçınyordum. Bu yüzden, şirketimi onun mali durumunu çocuk oyuncağı gibi gösterecek bir imparatorluk haline getirdiğimden emin oldum. On yaşındaki bir çocukken babamın alaycı sesini hâlâ duyabiliyorum:

"Asla bir şey başaramayacaksın. Karakterin yok. Bu dünyada acımasız olmalısın, yoksa ezilirsin."

Ama ben onun yanıldığını kanıtladım. Ne kadar acımasız olduğum herkes tarafından biliniyordu. Babamın şirketinin benim şirketime kaptırdığı iş hacmi bunun kanıtıydı. Ama şimdi, Lucy'nin karşısında otururken, babamın sesi kayboldu ve yerine başka bir ses geldi:

"Ne kadar şanslıyız, değil mi?"

Henry Mayweather bu cümleyi neredeyse her hafta söylerdi. Sıradan bir Salı öğleden sonra, ailesi ve ben mutfak masasında sıkışıp oturmuş, bir paket zencefilli bisküvi paylaşırken bile. Ve bunu içtenlikle söylerdi. Mayweather'ların aslında hiç paraları yoktu. Henry, ailemin ve Buckingham Malikanesi'nin bahçıvanıydı; Hetty ise benim dadımdı. Her iki iş de pek iyi para getirmiyordu, ama Henry için başarı ve mutluluk bununla ilgili değildi. Onun için önemli olan, kahkahalarla dolu küçük bir mutfak ve içinde sevdiği insanlardı.

Henry Mayweather için hissettiğim ani keder karşısında gözlerimi kııptım. Lucy başını yana eğerek bana baktı, ama neyse ki, daha fazla sorgulamaya başlamadan önce Ollie o anda geldi.

"Burası çok rahat," dedi Ollie masamızın yanından ve Lucy şaşkınlıkla sıçrayarak, tabağımdan çalmak üzere olduğu karidesleri düşürdü.

"Bucks," dedim ve ayağa kalkarak erkekçe bir kucaklaşma ve sırt sıvazlama hareketiyle selam verdim. Ollie'nin resmi unvanı Buckingham Dükü'ydü, ama hatırladığım kadarıyla ona hep Bucks derdim – okuldaki herkes öyle derdi. "Tamam." Geri çekildim ve masadan kalkıp aramızda geniş gözlerle bakan Lucy'nin yanına gittim. "Geçen seferki gibi ona dokunma, seni piç."

Ollie güldü ve Lucy'yi kısa bir kucaklamaya çekti, bu da beni dişlerimi gıcırdatmaya itti, ama şansını eskisi kadar zorlamadı.

"Selam, çilli," dedi Ollie yumuşak bir sesle ve ben gözlerimi devirdim. O, kadınlar üzerinde her zaman çılgınca güçlü bir etkiye sahipti. Dük olması bir yana, benim bile objektif olarak yakışıklı olduğunu kabul edebileceğim bir gerçek vardı ve karşı cinsi etkileyen doğuştan gelen bir çekiciliği vardı. O da bunun çok iyi farkındaydı, küstah herif. Onun Lucy üzerinde kadınları eriten yeteneklerini kullanmasına izin vermeyecektim.

Lucy, Ollie onu bıraktıktan sonra ona göz kııptı ve sonra kıskançlığımı ortadan kaldıran bir şey yaptı. Kot eteğinin kenarlarını tutup, sakarlığı nedeniyle devrileceğini düşündüğüm kadar eğildi ve tuhaf bir reverans yaptı. Ollie'nin omuzları titremeye başladı ve ben de kahkahamı zorlukla bastırdım.

"Sayın Yargıç," dedi saygıyla, o anda eğlencemle olan savaşı kaybettim, onu dengeledim ve yanıma çekip saçlarına gülmeye başladım.

"Bebeğim, ona reverans yapmana gerek yok."

Lucy aniden dikleşti, yüzü kıpkırmızıydı ve bana somurtarak baktı.

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin," diye öfkeyle fısıldadı. "Ollie artık bir düğ, Tanrı aşkına. Ne yapmam gerekiyor?" Ollie, kendi kahkahasını bastırmış ama gözlerinde hala mizah dans eden bir ifadeyle öne çıktı. Lucy'nin dikkatini çekmek için elini onun koluna koydu ve ben gerildim.

"Aslında *Majesteleri*," dedi ona ve Lucy'nin ağzı açık kalırken, Ollie tekrar güldü. "Şaka yapıyorum! Lütfen bana hala Ollie de."

Lucy ona küçük bir gülümseme attı. "Tamam, peki, Ollie. Eğer itaatsizlikten Londra Kulesi'ne hapsedilmeyeceğimden eminsen." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu arada, baban için üzgünüm." Ollie, babası beş yıl önce kalp krizinden öldükten sonra unvanı miras almıştı. Ona bakarken gözleri ısındı.

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle ve koluna hafifçe dokunarak. "Ama artık reverans ya da Majesteleri yok. Ben tahtın sadece otuz beşinci sıradaki varisiyim, biliyorsun. Kimsenin bana ne dediğini umursadığını sanmıyorum. Kuzenlerim bile reverans beklemem.

"Doğru, kuzenlerin. *Doğru*," dedi Lucy, sesinde hayranlık dolu bir tonla. Ollie'nin kuzenlerinin kim olduğunu hepimiz biliyorduk. Bütün dünya biliyordu. Hâlâ kanlı elini kızın kolunda tutuyordu. Onu kendimle birlikte geri çekerek Ollie'nin temasını kesmek zorunda kalmasını sağladım. Ollie ellerini ceplerine soktu ve başını yana eğerek bize merakla baktı. Onu suçlamadım. Geçmişte hiç bölgesel bir adam olmamıştım.

"Merhaba," Vicky'nin sesi gerginliği bozdu ve hepimiz ona döndük. Üçümüzün arasında bakışlarını gezdirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Lucy. Buradasın."

"Şey, merhaba," diye cevapladı Lucy, elini hafifçe sallayarak.

"Felix kolunu sana dolamış," diye ekledi Vicky ve ben boğazımı temizledim. Bu, Vicky'nin yeteneği gibi görünüyordu: rahatsız edici gözlemler. "Birlikte mi yatıyorsunuz?"

"Vicky," Lottie biraz nefes nefese bize doğru geldi. "Unutma, uygun sorular hakkında konuşmuştuk."

Vicky Lottie'ye döndü. "Ama sen de bunu bilmek istiyorsun, değil mi? Bildiğimiz kadarıyla Felix Lucy ile yatmıyordu. Ama o burada ve kolunu onun omzuna atmış. Neden doğrudan soramayım?"

"Lucy utanıyor, tatlım," dedi Lottie yumuşak bir sesle, Vicky'nin bileğine hafifçe dokunarak. Vicky bana baktı.

"Oh," dedi.

"Ne sorduysan sor, Vics," dedi Ollie sinirli bir ses tonuyla. Vicky'nin yanına yaklaşmıştı ve Vicky ona baktı. Göz göze geldiklerinde, Vicky neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş hareketiyle onay verene kadar tereddüt etti, sonra onu kucakladı. Kısa bir kucaklamaydı, ama Vicky'nin geçmişte başkalarından gördüğünden daha fazla sevgi doluydu. Geri çekildiğinde, Lottie'ye pis bir bakış attı. "Ona ne yapması gerektiğini söyleme, Forest."

Ollie'nin Lottie'ye olan nefreti artık eskimiş bir şeydi. Sorun, Lottie'nin başlangıçta Ollie için kişisel asistanı olarak değil, temizlikçi olarak çalışmış olmasıydı. O zamanlar Ollie onu hiç de nefret etmiyordu, hatta tam tersine. Asla tam olarak anlayamadım, ama bir dakika önce temizlikçisine aşık olduğundan şikayet eden Ollie, bir dakika sonra onu kovmuş ve ondan nefret etmeye başlamıştı. Ollie için çalışırken Lottie ile tanışan Vicky, Ollie onu kovduktan sonra onu işe aldığı anda Ollie çok sinirlenmişti.

Bence Ollie inatçı bir pislikti ve bu konuda yanılmış olabileceğini asla düşünmezdi. Lottie'nin benim şirketimde çalışmasına engel olamazdı. Vics ile harika bir şekilde çalışıyordu ve ortamı okuma yeteneği neredeyse doğaüstüydü ve zorlu müzakerelerde çok işe yarıyordu. Ollie sadece kıskançtı.

Bana ona güvenmemek için iyi bir nedeni olduğunu söyledi, ama Lottie aylardır Vicky'nin hayatının ayrılmaz bir parçasıydı. Adı üzerinde kişisel asistanıydı, ama gerçekte rolü çok daha fazlasını içeriyordu. Vicky nereye giderse, Lottie de hemen arkasındaydı. Ollie, Vicky'nin savunmasız olduğunu ve Lottie'nin onu kullanmaya çalıştığını iddia ediyordu. Görünüşe göre, bu konuda kanıtları vardı, ama Vicky Lottie aleyhindeki hiçbir şeyi dinlemiyordu. Ollie istediğini elde etmeye alışkındı, bu yüzden tüm bu durumu çok sinir bozucu buluyordu. Onun çözümü, Lottie'ye karşı acımasızca davranarak onu uzaklaştırmaya çalışmaktı. Ancak Lottie o kadar kolay pes eden biri değildi. Ona karşı gri kaya taktiğini uyguladı: Ollie'nin hakaretlerine ve iğneleyici sözlerine tepki göstermedi, bunların onu etkilemediğini varsayıyordu.

Onu çok dikkatli gözlemlediğinizde, Ollie tam bir pislik modundayken, gözlerinin etrafında hafif bir gerginlik veya kısa bir umutsuzluk ifadesi gibi küçük tepkiler görebiliyordunuz. Ona birkaç kez vazgeçmesini söyledim, ama o, Lottie'nin entrikacı bir kullanıcı olduğunu iddia etmeye devam etti.

Lottie, her zamanki gibi, Ollie konuşmamış gibi davranarak bana ve Lucy'ye döndü.

"O süveterin sana yakışacağını biliyordum," dedi Lottie, Lucy'yi kucaklayarak. "Yün giyen sert bir kadın gibi görünüyorsun."

Lucy güldü. "Kaç tane sert kızın polar astarlı tayt giydiğini bilmiyorum."

"Lucy senin kız arkadaşın mı?" diye sordu Vicky. Şimdi bana bakıyordu. Lottie'nin iç çektiğini duydum ve Lucy'nin Lottie'yi kucaklamayı bırakıp gerginleştiğini gördüm. Hemen Lucy'nin elini tutup onu yanıma çektim.

"Evet, Vicky," dedim kararlı bir şekilde. "Lucy benim kız arkadaşım." "Öyle miyim?" Lucy ciyakladı ve ben ona kaşlarımı çattım.

"Tabii ki öylesin." O anda, diğerleri onun için artık hiç var olmamış gibiydiler. Bana yumuşak bir bakışla baktı. Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Harika," diye fısıldadı. Hiçbir numara, oyun ya da bana ne kadar aşık olduğunu saklama yoktu. Kendimi tutamadım, onu öpmek zorundaydım. Ollie boğazını temizleyince Lucy kollarımda gerildi ve gerçekliğe geri döndü.

"Mike bunu biliyor mu?" diye sordu Ollie, sesinde bir suçlama tonu vardı. Hepimiz kuralı biliyorduk: küçük kız kardeşlerle uğraşmak yok. Mike'a söylediğimde yüzünün alacağı hali hayal edince boğazım düğümlendi.

"Henüz bilmiyor," dedim. "Ama öğrenecek, tamam mı? Ben hallederim."

Ollie ısıklık çaldı. "*Çılgına dönecek.* Lütfen, o kabusu en ön sıradan izlememe izin ver."

"Mike benim bekçim değil," diye araya girdi Lucy. "Ve ona söyleyeceğim. O *benim* kardeşim."

"Cenazene gelirim dostum," dedi Ollie bana ve Lucy sinirden homurdandı.

"Peki o zaman," diye araya girdi Vicky. "En azından neler olduğunu anladık." Lucy bakışlarını benden ayırıp Vicky'ye baktı. "Üzgünüm, Lucy," diye açıkladı Vicky. "Ama tüm dinamikler baştan çok net olursa sosyal etkileşimlerde çok daha iyiyimdir."

"Vicky belirsizliklerle pek iyi değildir. Sadece..." Lottie, Ollie boğazından sinirli bir ses çıkardığında cümlesini yarıda kesti. Ollie'ye gergin bir bakış attı, sonra zorla gülümsedi. "Oturalım mı?"

"Burada oturamam," dedi Vicky, masaya bakarak.

"Biliyorum tatlım," diye mırıldandı Lottie. "Bir kabine oturalım, tamam mı?"

Vicky başını salladı ve omuzları gevşedi. Vicky'yi tanıdığım süre boyunca onunla hiç yemek yemedim. O her zaman yemekten sonra gelirdi. Ollie'ye bunu sormuştum ve o da bunun "onun alışkanlıklarından biri" olduğunu söylemişti. Şahsen ben

bunun daha derin bir nedeni olduğunu düşünüyordum, ama o aile Vicky'nin zorlukları konusunda her zaman gizemli davranmıştı, bu yüzden onun yemek konusundaki tuhaflıklarını önemsiz göstermeye çalışması şaşırtıcı değildi.

Kabine yerleştikten sonra, Lottie ve Ollie arasındaki soğuk atmosfere rağmen, şaşırtıcı bir şekilde sohbet akıcıydı. Yetişkin Lucy'nin, çocukken tanıdığım Lucy'den daha utangaç olacağını düşünmüştüm, ama doğru ortamda utangaç olmaktan uzak olduğu açıktı. Aslında, bu rahat pub atmosferindeki küçük bir grupta, çok neşeliydi. Onun ne kadar doğal bir meraklı olduğunu unutmuştum. Ne kadar çok soru sorduğunu. Söylediklerinizi sanki çok ilginçmiş gibi dinlediğini. İş yerinde hayalperestti, ama diğer insanlara gelince konsantrasyonunun lazer gibi odaklanabildiği açıktı.

İki saat geçene kadar Hyde Park'taki gelişmelerden bahsetmedik bile. O zamana kadar Ollie ve Vicky'nin ortak tutkusu olan atlar, yatılı okul, dükkân olmak nasıl bir şey olduğu gibi konularda uzun uzun konuşmuştuk. Aslında konuşmaya en az katılan Lottie'ydı, Lucy değil.

Lottie'nin kişisel soruları savuşturmada çok ustaydı. Nereli olduğunu veya ailesinin kim olduğunu hiç bilmiyordum. Ama Lucy bir şekilde, Vicky'den önce Ollie için çalıştığını öğrenmeyi başardı. İkisi de genellikle bu bağlantıdan *hiç* bahsetmedikleri için şaşırdım.

"Vay canına," dedi Lucy. "Daha önce Buckingham Malikanesi'nde çalıştığını bilmiyordum. Little Buckingham'a hiç gittin mi?"

"Sadece Londra'daki evde çalıştım," dedi Lottie, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, küçük bir sesle.

"Bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi," diye mırıldandı Ollie bira bardağına ve Lottie'nin yüzü kızardı, koltuğuna daha da gömüldü. "Ve şimdi Londra'nın önde gelen finans brokerlerinden birinin kişisel asistanısın. Temizlikçiden yöneticiye. Mükemmel bir geçiş."

"Lottie işinde çok iyidir, Ollie," dedi Vicky, üvey kardeşine kaşlarını çatarak. Vicky, Ollie'nin Lottie'ye yönelik iğnelemelerini genellikle fark etmiyordu, çünkü bunlar onun kelime anlamına takılan zihni için çok incediler, ama bu seferki kafasından geçmemiş gibiydi.

"*Doğru*," Ollie kelimeyi uzatarak söyledi. O anda Lottie kabinden kalktı.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı, Ollie ile göz teması kurmaktan kaçınarak Vicky'ye döndü. "Yarın görüşürüz."

"Ama..." diye başladı Vicky, Lottie ona doğru eğildi. "Ollie burada, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Onunla iyi geçineceksin. Bunu biliyorsun." Vicky bir an panikledi, sonra ikisine de kaşlarını çatmış olan Ollie'ye baktı.

"Tabii ki seninle ilgileneceğim, Vics," dedi. "Kızı eve bırak." Sadece *kızı*, Lottie'yi değil. Masada ona tekme attım, ama o sadece omuz silkti. Lottie kısa bir veda edip kaçtı.

"Tamam, pislik. Şimdi, ilk kez değil, yine bir pislik gibi davrandın. Hyde Park'taki gelişmeler hakkında konuşmaya ne dersin?"

Ollie, Lottie'nin uzaklaşan sırtını kaşlarını çatarak izliyordu. "Bu havada ne tür bir ceket giydiğini sanıyor?" diye mırıldandı, beni tamamen görmezden gelerek. Omzumun üzerinden baktığımda, Lottie'nin, itiraf etmeliyim ki ince bir kot ceket giydiğini gördüm. Ollie'ye tekrar baktığımda, hala kaşlarını çatıyordu.

"Neden bu kadar umursuyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum. "Onu bu kadar sevmediğini düşünürsek, donarak ölme ihtimalinden memnun olacağını düşünürdüm."

Ollie beni neredeyse hiç dikkate almadı. Bunun yerine, hiçbir açıklama yapmadan sandalyesini geri itti ve Lottie'nin peşinden büyük adımlarla yürüdü. Hepimiz, çıkış yolunu kesip Lottie'nin ona çarpmasına ve neredeyse düşmesine neden olduğunu izledik. Lottie kışının üstüne düşmeden önce, Ollie onu tutmak için ellerini uzattı, ama Lottie ayağa kalkar kalkmaz, sanki onu yakmış gibi onu bıraktı. Birkaç kelime konuştular, sonra Lottie Ollie'yi atlatıp çift kapıdan çıktı ve Ollie onun peşinden koşarken ikisini de gözden kaybettik.

"Onun sorunu ne?" diye mırıldandı Lucy.

"Üvey kardeşim Lottie konusunda tamamen mantıksız davranıyor," dedi Vicky. "Onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim."

Birkaç dakika sonra Ollie geri döndü, rüzgârda savrulmuş ve sinirli görünüyordu.

"Vics, ona düzgün bir palto giydirdiğinden emin ol," dedi masadaki yerine otururken. "Senin ödediğin maaşla bir tane alabilecek durumda olmalı."

Vicky omuz silkti. "Başkalarının ne giydiğini denetlemiyorum. Bu tuhaf olurdu. Sen tuhaf davranıyorsun. Lottie'ye kötü davranmayı bırak. Ona *ihtiyacım var*."

Ollie iç geçirdi. "Ona *ihtiyacın* yok, Vics. Ben sadece..."

"Her neyse, Felix haklı," diye sözünü kesti. "Hyde Park hakkında konuşmamız lazım ve Framlingham Estate'ten yeni bir fırsat çıktı."

Ollie içini çekti ve elini yüzüne sürdü. Lucy'ye baktı. "Luce, sana güvenebiliriz, değil mi? Bunların hepsi gizli bilgiler, dışarıya sızdırılmayacak."

Lucy sandalyesinde dik oturdu ve rahatsızlığını dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordum. Ellerini masaya koydu ve ayağa kalktı. "Oh, merak etmeyin çocuklar," dedi telaşla, bu da beni sinirlendirdi. Rahat, konuşkan Lucy'yi geri istiyordum. "Zaten gitsem iyi olur. Süper gizli, iş meseleleri hakkında konuşmanız gerekiyorsa, ben sadece ayak bağı olurum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim sert bir sesle, elimi bacağına koyarak onu oturmaya zorladım. "Lucy'ye tamamen güveniyorum. Ve o tam olarak kurumsal casusluk yapacak biri değil." Ollie bana bir bakış attı ve ben ona kaşlarımı çattım. Beş yıl önce neler olduğunu biliyordu. O zamandan beri kimseye gerçekten güvenmemiştim. Şimdi Lucy'ye güvenmeye istekli olmam büyük bir adımdı - Ollie bunu anlıyordu.

Lucy şok olmuş bir şekilde güldü. "Şirket casusu!" Tekrar güldü. "Üzgünüm Ollie, ama senin konuşacaklarını şirket casusu olarak kullanacak kadar anlayabileceğim fikri bile komik. Ama cidden, bir Uber tutup..."

"Hayır, sorun değil," dedi Ollie, Lucy'ye gülümseyerek. "Üzgünüm, ama bunun gerçekten hassas bir konu olduğunu bilmeni istedim. Gitme. Felix, sen gidersen huysuzlanacak ve hiçbir yere varamayız. Sıkılmaman için kısa kesmeye çalışacağım."

"Tamam," dedi Lucy. "Bir elma şarabı daha alabilir miyim? Ooh ve çikolatalı puding de."

Lucy elma şarabını içip pudingini yerken, üçümüz Ollie'nin Hyde Park'taki yatırımıyla ilgili ayrıntıları tartıştık, sonra da Framlingham Estate planını ortaya koyduk. Elimin Lucy'nin uyluğunda tutup, taytına küçük daireler çizerek ovuşturdum. Pudingini bitirdikten yaklaşık on dakika sonra, vücudunun gevşediğini ve bana biraz daha ağır bir şekilde yaslandığını hissettim. Aşağıya baktığımda, derin bir uykuya dalmıştı. Kabinin köşesindeki duvara yaslandım ve kolumu onun omzuna attım, böylece göğsüme daha rahat sokulabilirdi ve onu kendime doğru çektim. Yorgun olduğu için onu suçlayamazdım. Dün gece onu pek uyutmamıştım. Ollie ikimizi birden baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Demek finans ve emlak geliştirme işine pek ilgi duymuyor?" dedi.
Sessizce güldüm. "Onun için iyi. Finans çok sıkıcı ve hepimiz sıkıcı
herifleriz."

"*Neyle ilgileniyor?*" diye sordu Vicky.

Ona göz kırptım, cevap vermek için ağzımı açtım ve artık hiçbir fikrim
olmadığını fark edince hemen kapattım.

Bölüm 20

Köpek köpeği yer

LUCY

"Neredeydin?" Felix, düşük ve öfkeli bir sesle sordu, beni dirseğimden tutup ofisine götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Will seni arıyor. Son bir saattir telefonuna kimse cevap vermiyor. Müşteriler arıyor, Luce. Artık birlikteyiz diye günün istediğin zaman ortadan kaybolamazsın."

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim ve bir adım geri attım. Dirseğimi bıraktı ve beni izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Ofiste yalnızdık ve ortalık onun öfkesi ile gerginleşmişti.

Bu Felix *benim* Felix'im değildi. Bu Felix, acımasız iş adamı Felix'ti. Beni güldüren, vücut ısımı düzenlemek için uğraşan, yatakta bana sarılıp benimle *Yüzüklerin Efendisi*'ni izleyen Felix değildi. Ve kesinlikle yirmi yıl önce tanıdığım Felix de değildi – babamızı kaybettikten sonra beni bulan ve bana bakan Felix. O *benim* Felix'imdi. Dürüst olmak gerekirse, Acımasız İş Adamı Felix bana biraz babasını hatırlattı, ki Felix'imın bundan nefret edeceğini biliyordum.

"Will'in bir süreliğine telefonunu kullandığını sanıyordum," dedim. "Ve Vanessa'yla birlikteydim çünkü..."

"Vanessa ile birlikte olman için *hiçbir* neden yok," diye bağırdı, elini aramızda havada sallayarak. "Sen Vanessa'nın asistanı *değilsin*. Dinle, Will'i pek sevmediğini biliyorum. İnan bana, ben de onun en büyük hayranı değilim. Ama en azından elindeki işi yapıyor ve en azından orada bulunan bir asistanı hak ediyor."

Boğazım yanmaya başladı ve gözlerimin arkasında bir sızı hissettim, ama gözyaşlarımı geri tutmayı başardım - Felix'e bu zevki yaşatmayacaktım. Vanessa ile ne yaptığımı bile sormamıştı. Tıpkı hikayelerimi sormadığı gibi. Muhtemelen tüm haritaların ve

örümcek diyagramlarının ve dizüstü bilgisayarına yazdığım kelimelerin sadece bir hobi olduğunu varsaymıştı. Onun için ben sadece amaçsız, yer kaplayan birisiydim. Ve ona bu kadar çok şey sakladığım için suçluluk duymaya başlamıştım. Kendime, bana doğrudan bir soru sorarsa her şeyi açıklayacağıma söz vermiştim. Ama ne yazık ki, sorular hiç gelmedi. İki haftadır birlikteydik ve neredeyse her geceyi onun evinde geçiriyordum.

Ben de iç çekip kollarımı kavuşturdum. Felix'e gerçekten haddini bildirmeliydim. Kendime saygım olsaydı, ona böyle bir pislik olduğunu söylerdim. Ne yazık ki, Felix söz konusu olduğunda, kendime saygım ne yazık ki yoktu. O beni çok mutlu ediyordu. Onunla birlikte olamazsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Aslında, şu anda aramızdaki birkaç metrelik mesafe bile midemi ağrıyordu. Bu yüzden işimi henüz bırakmamıştım. Birlikte olmadan önce bile, onunla geçirdiğim her anın bir bonus olduğunu düşünmüştüm.

Ve şimdi hayallerim gerçek olmuştu ve birlikteydik, benden ne kadar süre sonra sıkılacağını bilmiyordum. Londra'da onunla geçireceğim kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirecektim. O benim için bir uyuşturucu gibiydi. Ama bu sağlıklı değildi. İş yerinde onun yanında olmak iyi bir fikir değildi. Bugün insan kaynakları departmanına ihbar süremizi teyit etmem gerekiyordu. Artık iğrenç Will yoktu. Artık kendini beğenmiş finansçılar yoktu.

Tabii ki Lottie ve Vicky'yi görmeye devam edecektim. Son birkaç haftadır düzenli olarak öğle yemeğine ve kahve içmeye gidiyorduk. Beni bir nevi evlat edindiler. Vicky o kadar sert ve lafını esirgemeyen biriydi ki, çoğu zaman çok komik oluyordu. Lottie ise tanıdığım en pozitif insanlardan biriydi (tabii onun "Fuckingham Dükü" olarak adlandırdığı kişi etrafta olmadığı sürece – Ollie, onun keyfini kaçırabilen tek kişiydi).

Lottie'nin sekiz yaşındaki kız kardeşi Hayley'nin velayeti onda olduğu için gündüzleri buluşmak bizim için daha kolaydı. Hayley, karamel rengi bukleleri ve büyük kahverengi gözleriyle Lottie'nin tıpatıp aynısıydı. Bu yüzden akşamları birkaç kez buluştuğumuzda ya onun dairesinde (küçük ve mahallesi biraz ürkütücü olmasına rağmen) ya da benim ya da Vicky'nin evinde takılırdık, böylece Hayley de bizimle olabilirdi. Yani barlar ya da korkunç iş partileri yoktu.

Hayley de benim gibi kalabalıktan hoşlanmazdı. Lottie onun velayetini almadan önce, Hayley alkolik annesiyle bazı travmatik olaylar yaşamış ve bu yüzden seçici bir şekilde konuşmaz hale gelmişti – sadece Lottie ile konuşuyordu. Ama sevimli bir çocuktu ve çoğu zaman kelimeler kullanmadan da kendini ifade edebiliyordu. Vicky ile bir yakınlığı vardı, ki bu da mantıklıydı, çünkü

Bu durum Vicky'yi merak etmeme neden oldu. Hayley'nin sessizliğine neden olan travmayı biliyordum, ama Vicky'nin travması neydi? Ancak Vicky, çocukluğu veya biyolojik ailesi ile ilgili en ufak bir ima bile olsa hemen konuyu kapatırdı, bu yüzden asla gerçeği öğrenemedim. Onlarla vakit geçirmek eğlenceliydi ve gazlı şarap veya tuhaf atıştırmalıklar da sevmiyorlardı.

Sonunda Londra'da arkadaşlarım olmuştu. Annem çok gurur duyuyordu. Felix'i henüz ona veya Mike'a anlatmamıştım. İlk başta, annemin çok heyecanlanacağını bildiğim için ve sonra bir şey çıkmayınca onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için anlatmamıştım. Ayrıca, en son istediğim şey Felix'in annemle veya Mike'la olan ilişkisini etkilemekti, çünkü onların onun için çok önemli olduğunu biliyordum. Ama şimdi, Felix'in ısrarı üzerine ilişkimiz hakkında sessiz kalıyordum. Aileme söylemememiz konusunda çok kararlıydı ve dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açtığımda biraz solgunlaşıyordu. Little Buckingham'a geri dönme olasılığını tesadüfen gündeme getirdiğimde, kesin bir şekilde "Hayatta olmaz" diye tepki verdi. Bir nedenden dolayı oraya geri dönmekten nefret ettiğini biliyordum, ama bana bu nedeni söylemek istemiyordu. Ama ailem Little Buckingham'daydı ve onları özlüyordum. Felix ile ilgili haberleri onlarla paylaşmak istiyordum; hepimizin annemin mutfak masasında birlikte oturmasını istiyordum.

Sanki benden utanıyormuş gibiydi. Ya da belki annem ve Mikey'e söylemek işleri çok resmi hale getireceğinden endişeleniyordu? Ama o zaman başka yerlerde her şeyi resmi hale getirmek onu çok rahatsız etmiyor gibiydi – işyerindeki insan kaynaklarına hemen haber vermişti. Yani ofis haberdardı, ama burada bana karşı hala çok resmi davranıyordu. Özellikle Will olmak üzere, arkamdan göz devirenler ve fısıldayanlar olmuştu, ama Felix'le birlikte olmak için buna katlanmaya hazırdım.

"Tamam, peki, masama döneyim," dedim küçük bir sesle. Felix iç geçirdi ve ellerini yüzüne sürdü.

"Üzgünüm," dedi. "Sana bağışlamak istemedim, ama sen orada olmadığın için çok önemli bir müşteriye ulaşamadım. Will ile birlikte çalışırsak anlaşmayı kurtarabiliriz, ama durum biraz berbat."

Felix'e Will'in bana reklam departmanına gitmemi *söylediğini* söylemenin bir anlamı yoktu, çünkü reklam metinlerinde yardımcı olacak yaratıcı bir yeteneği olmadığı için, onun işinin o kısmını ondan çok daha iyi yapabileceğini biliyordu. Will'in beceriksizliği yüzünden telefon cevapsız kalmıştı. Beceriksiz olmasının yanı sıra, sürekli saçlarıma dokunup

saçımı okşuyor, omzumu okşuyor ve beni köşeye sıkıştırıyordu. Somut bir şikayetim olmadığı sürece, sadece tuhaf görünür ve berbat bir çalışan olduğum için bahaneler uydurmaya çalışıyormuşum gibi görünürdüm. Berbat bir çalışan olduğumu açıkça kabul ediyordum. Bu yüzden cesaretimi topladığımda istifa edecektim.

Ama beceriksizliğime rağmen, son birkaç haftadır Vanessa'ya yardım ettiğimi düşünüyordum, yani en azından buradaki katkım *tamamen* olumsuz değildi. Ama bu, kalmam için yeterli değildi. Ayrıca menajerim bu sabah aramıştı – önümüzdeki ay çok işim vardı. Teslim tarihlerine uymam gerekiyordu. Aslında, bu öğleden sonra onunla buluşmam gerekiyordu, bu da durumu daha da kötüleştirecekti.

"Üzgünüm," dedim, sadece bu işi bitirip, başka koşullar altında şimdiye kadar beni kollarına almış olan gülümseyen Felix'e dönmek istiyordum. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Biraz daha çaba göster, Luce. Biraz daha dikkatli ol. İnsanların, senin kız arkadaşım olduğun için sana ayrıcalık tanıdığını düşünmelerini istemem. Ya da dikkatimin dağıldığını düşünmelerini. Son zamanlarda zaten çok fazla izin aldım."

Gözlerimi devirme isteğine direndim. Ara vermek mi? Felix her gece eve geç geliyordu ve hafta sonları da çalışıyordu. Ses tonunda kızgınlık duyabiliyordum. Bu dikkat dağınıklığından açıkça memnun değildi. Bu beni üzdü ama son zamanlarda pek çok şeyde olduğu gibi, bunu içime attım ve ortalığı karıştırmadım.

Tıpkı geçen hafta onun doğum gününde, dengesiz bir pasta yapıp ofisine götürme hatasını yaptığım gibi. Ona vermek için biraz fazla heyecanlanmış olabilirim ve potansiyel yatırımcılarla hassas bir toplantıyı bölerek ofisine dalmış olabilirim. Yüzü gök gürültüsü gibiydi. O andan itibaren, açık izni olmadan ofisine *asla* girmemeye söz verdim.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Bu yüzden, onunla tartışmak yerine sadece başımı salladım ve ayrılmak için döndüm. Elimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti, ta ki onun sıcaklığından sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar. Ona baktım ve ifadesi yumuşadı.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum Luce. Kendi iyiliğin için. Dışarısı köpekbalığı dünyası. Kendini geliştirmelisin."

Başımı yana eğdim, bu kadar alaycı bir dünya görüşüne sahip olan bu adam için göğsümde bir acı hissettim. İşinden başka bir şeyin dikkatini dağıttığı için nefret eden bir adam. Yine babası gibi konuşuyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü

Bu düşünce onu dehşete düşürürdü, ama doğrudu. Ona gülümsedim ve elimi göğsüne koydum, o derin bir nefes alırken ona yaslandım.

"Böyle olmak zorunda değil, Felix," dedim yumuşak bir sesle. "Her şey köpekbalığı gibi stresli olmak zorunda değil. Her zaman sert olmak zorunda değiliz."

Felix'in aşırı stresli yaşam tarzını nazikçe ele almaya çalıştığım ilk sefer değildi. Şahsen bunun sağlıklı olduğunu düşünmüyordum, ama onun alternatif bir yol olabileceğine dair hiçbir öneriye açık olmadığı açıktı. Ofisi ne kadar iç karartıcı bulduğuma, buradaki korku atmosferinin üretken olmadığını düşündüğüme şaşırmıştı.

"Felix, biz sıradan ölümlüler için doğal ışık bile yok," demiştim ona dün yatakta göğsüne küçük daireler çizerken. "Burayı biraz aydınlatmaya çalışamaz mısın? Belki birkaç puf koltuk ve güzel, aydınlık bir ortak alan ekleyebilirsin?" O sadece iç çekip, "başarılı bir finans kurumu yönetmenin inceliklerini bilmediğimi", "çalışanlarının korkudan güç aldığını" ve "işlerini yapmak için boktan puf koltuklara ihtiyaçları olmadığını" söyledi. Yani haklıydı: Onun gibi b i r şirketin hiç yönetmemiştim, ama insanları tanıyordum ve korkuyla iyi çalışmadıklarını *biliyordum*. Ve annemin dediği gibi, en iyi fikirl erimin "delirdiğim" zamanlarda ortaya çıktığını biliyordum.

Bazen hayal kurmanın da bir değeri vardı.

Felix başını salladı ve gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Seninle ne yapacağım?" diye mırıldandı ve bakışları ağzıma düştü. Sonra beni öptü, önce yumuşakça, sonra ağzım onun ağzının altında açıldı ve o inleyerek beni kapısına doğru itti, bir kolunu uyluklarımın altına kaydırarak beni kendine doğru kaldırdı, bacaklarım onun sırtına dolanırken diğer elini sırtıma yayarak vücudumu kendine doğru çekti. Boynumu öperken donakaldı. Birinin interkomu çaldığını fark etmem birkaç saniye sürdü.

"Siktir," diye bağırdı, beni yere bırakarak, şans eseri yere yığılmadım, sonra hızla geri çekildi. Onun sıcaklığının aniden yokluğunda titredim ve eteğimi polar astarlı taytımın üzerine geri çektim. "Bak, işine dön Lucy," dedi sertçe, kravatını düzelterip gömleğini pantolonuna soktu. "Sürekli bu kadar dikkatimin dağılmasına tahammülüm yok. Ve lanet olası işini yap."

Interkomu cevaplarken kaşlarını çatmıştı, belli ki bana olduğundan daha çok kendine kızgındı. Felix, insan olduğunu kabul etmekte hiç iyi olmamıştı. İş gününün ortasında öpüşmek, benim

dikkatinin dağılması... Bunları zayıflık olarak görüyordu ve Felix'e uzun zaman önce zayıflık gösterilmemesi gerektiği aşılarmıştı. Felix'in babasıyla aynı odada bulunduğum tek seferi hatırlıyorum ve o adamın ne kadar korkutucu olduğunu, Felix'e *omurgasız* ve *zayıf* olduğu için bağırırken yüzünün kızardığını. En kötüsü, Felix'in bunu öylece kabul etmesiydi. Ağlamadı, babasının korkunç, bağırarak söylediği sözlere çok az tepki gösterdi. Bu anı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

Felix'in gözlerimde oluşan yaşları görmemesi için ofisten sessizce çıktım. Onunla daha sonra konuşmaya karar verdim. Ona Will'in tuhaf olduğunu, Will'in beni rahatsız ettiğini, işi bırakacağımı söyleyecektim. Vanessa ile yaptığım işi açıklayacaktım. Ve aslında bu işe hiç *ihtiyacım olmadığını* söyleyecektim. Bu oldukça utanç verici bir konuşma olacaktı, çünkü sonunda neden ihtiyacım olmayan bir işi kabul ettiğimi açıklamak zorunda kalacaktım. Bunun sadece Little Buckingham'dan kurtulmak ve içe dönük eğilimlerimi yenmek için olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktım. Çünkü aslında, zihnimin derinliklerinde, bunun Felix'e yakın olabilmek için olduğunu biliyordum. Yani, şimdiye kadar harika gitmişti, değil mi? Elbette o kadar kızgın olmazdı, değil mi?

"Orada onunla sevişiyor muydun?" Felix'in ofisinden uzaklaşırken Will'in sesi beni durdurdu. Büyük vücudu koridoru kapatıyordu ve kesinlikle çok öfkeli görünüyordu. "Her zaman böyle mi kovulmaktan kurtuluyorsun?"

"Yolumdan çekin, Bay Brent," dedim, omurgamı düzelterek. Sert konuşmaya çalıştım, ama sesim titriyordu. "Beni rahat bırak, yoksa Felix'e söylerim." Çok zayıftı. Ona, onun da çok iyi bildiği şeyi söylemeliydim: Kovulacak bir şey yapmadığımı. *Will'in* işleri batırdığını, benim değil. Ve lanet olası işini yapması gerektiğini.

Tabii ki bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine, onu atlatıp masama koştum. Ama arkamda onun ağır adımlarını duyabiliyordum. Ofisinin dışına çıktığımızda, bileğimi tutup sıktı. Küçük bir acı çığlığı attım, ama bu onu daha da sıkı tutmasına neden oldu.

"Sanki umurunda olacaktım gibi," diye alaycı bir şekilde dedi. "Şimdi, beni tehdit mi ediyorsun?" Bileğimi sertçe salladı, ben yana doğru sendeledim, sonra beni tekrar yukarı çekti. Koridoru telaşla baştan aşağı baktım, ama kimse yoktu. Tabitha, Felix'in ofisinde onunla birlikte olmalıydı. "Bunu pişman olacaksın."

"Bırak beni," dedim, sesimin titremesinden rahatsız olarak güçlü ve sinirli görünmeye çalışarak. Ama kimse beni öfkeyle tutmamıştı ve ben çok korkmuştum.

Uzun bir süre sonra beni bıraktı ve ben bileğimi tutarak geri çekildim.

Gözlerini devirdi. "Lanet olsun, çok dramatiksın. Sana neredeyse dokunmadım bile."

"Benden uzak dur," diye kekeledim. "Neden şikayet ettiğini bile anlamıyorum. Tanıtım departmanında senin işini yapıyorum." Bu sözlerim üzerine gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru tehditkar bir adım attı, ben de ona karşılık olarak bir adım geri çekildim.

"Dikkat et, Hop-a-long." Sesi şimdi daha yumuşaktı ama nedense daha da tehditkardı. "Seni bu şirkette ve senin değerli Felix'inle birlikte bitirebilirim."

Bunun üzerine benden uzaklaştı ve konferans odasına doğru fırtına gibi çıktı.

Bir an orada durup bileğimi ovuşturarak nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. İki haftalık ihbar süresi olmayacaktı. O psikopatla bir saniye daha çalışmayacaktım. Ceketimi aldım, masamdaki tüm eşyaları çantama attım, acil durumlar için dağınık halde tuttuğum dağlarca kırtasiye malzemesini de yanıma aldım ve binadan çıktım. Ne yazık ki, üst çekmecedeki defterimi almayı unutmuştum.

Bölüm 21

Anlaştık

LUCY

"Tanrım, berbat görünüyorsun." Madeline, incelikli biri olarak bilinmezdi. "Teşekkürler, Mads," dedim ve onunla buluşmak için seçtiği kafede karşısına oturdum.

Bu yeri çok seviyordum. Her yerde kitap rafları vardı, ama aynı zamanda büyük pencereleri olan hoş, geniş köşeler de vardı. Şu anda onlardan birindeydik, böylece arkamızda kitap rafları ve yanımızda caddenin harika manzarası vardı. Madeline çayı tam istediğim gibi doldurdu ve ben ona zorla bir gülümseme attım. "Aslında zor bir gün oldu."

Boğazım düğümlendi. Buraya gelmek bir hataydı. Will ile olanlardan dolayı hâlâ çok sarsılmıştım. Onu şikayet etmek için doğrudan insan kaynaklarına gitmeliydim. Dürüst olmak gerekirse, polise gitmeliydim. Hâlâ zonklayan bileğimi ovuşturdum ve gözlerim yine yaşlarla doldu.

"Ah canım," dedi yumuşak bir sesle, masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu. "Ne oldu? O yakışıklı, zengin çocuk kalbini mi kırdı?" Madeline Felix hakkında her şeyi biliyordu. Ben Londra'ya gelmeden önce bile onu tanıyordu. Bir keresinde ona peri prensinin kim olduğunu söyleme hatasına düşmüştüm ve o da meraktan dayanamayıp zavallı adamı Google'da araştırmıştı.

Londra'ya taşınıp Felix için çalışmaya başladığımda Madeline çok sinirlenmişti. Sonuçta benim de teslim tarihlerim vardı. Ama benim kabuğumdan çıkmam için bir süre gerçek dünyada olmam gerektiğini kabul etti ve bunun yazılarıma yardımcı olacağını düşündü. Kitaplarım tamamen kafamda yarattığım bir dünyada geçiyor olsa da, karakter odaklıydılar ve yine de çevremdeki insanlardan ve durumlardan ilham alıyordum. Ayrıca bunun, halka açık etkinliklere katılmamı sağlayabileceğini umuyordu. Ama Felix ile birlikte olmaya başladığımda endişelenmişti.

"Öyle erkekler," diye uyarmıştı beni, "başa çıkması çok zordur. Ve sen onu çok uzun zamandır seviyorsun, Luce. Kendini fazla kaptırma."

Ama Mads Felix'i tanı mıyordu. Beni nasıl kucakladığını, ne kadar komik olduğunu, beni nasıl güzel hissettirdiğini, ne kadar nazik ve düşünceli olduğunu bil miyordu. Felix hala sıcaklığı 25 derecenin altına düşürmeyi redd ediyordu, ofisteki herkes bütün gün buzlu latte içip kendilerini yelpazeliyordu, ama onun tek umursadığı şey benim rahat olup olmadığım dı.

"Felix'le bir ilgisi yok." Derin bir nefes aldım ve titrek bir nefesle dışarı verdim. "Çalıştığım adam, Will. O... öfkeliydi ve beni yakaladı." Bileğimdeki kırmızı izleri gösterdiğimde nefesini tuttu.

"Aman Tanrım, Luce," dedi Madeline dehşetle. "Polisi aradın mı?"

"Polis mi?" Ona kaşlarını çat tım. "Ben, şey... bu biraz fazla olmaz mı?"

Madeline kaşlarını kald ırdı. "Sana *sald ırdı*, Lucy. Hayır, bu fazla değil. En azından insan kaynaklarına gidip onu şikayet ettiğini söyle."

Dudaklarımı ıs ırdım ve o sinirlenerek homurdandı. "Tamam, bundan sonra hemen o bok çukuruna geri dön ve doğrudan insan kaynaklarına git. Sonra sevgiline, çalışanlarının tacizci pislikler olduğunu söyleyeceksin. Anladın mı?"

"Tamam, tamam," dedim, ellerimi teslim olarak kald ırdım.

"İstersen seninle gelebilirim," dedi, sesi artık daha yumuşaktı.

Evet demek istedim ama bunun yerine başımı salladım. Artık kendimi savunmaya başlamalıydım. "Teşekkürler tatlım ama ben hallederim. Bak, gelecek ayın planlarını gözden geçirelim."

Bana yakından baktı, elimi bir kez okşadı, sonra çantasından bazı sözleşmeleri çıkarmak için geri çekildi. "Tamam, peki, bunlar çevirilerle ilgili evraklar. İtalyanlarla olan anlaşmayı yeniden müzakere ettim. Bizi küçümsüyorlardı, bu çok aşağılayıcıydı."

İtalyan yayıncının sözleşmesinin ön yüzündeki rakamı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Düşük teklifin ne olduğunu tam olarak bil miyorum, ama bu benim avansımsa, yeniden ayarlamam gerekebilir."

Gülümsedi. "Yeniden müzakere ettiğimi söylemiş tim. Bana sorarsan bu teklif hala aşağılayıcı, ama daha fazla yükseltemedim ve seni bir an önce İtalya'ya götürmemiz gerekiyor."

"Tanrım, Mads. Sen gerçekten çok sert birisin. Nereyi imzalayacağım?"

Sözleşmeleri inceledikten ve neredeyse her şeyi imzaladıktan sonra, Madeline omzumun üzerinden birinin dikkatini çekti ve el sallayarak masadan kalktı. Şaşkınlıkla kaşlarını çat tım ve sandalyemde dönerek

bakmak için döndüm. Harry York kahve dükkanından bize doğru büyük adımlarla geliyordu.

"Bay York," dedi Madeline, o yaklaşırken. Onlar el sıkışırken, ben hala şok içinde ona bakıyordum. "Luce?" dedi Mads, ben de sandalyemden fırladım.

"Bayan Mayweather," dedi Harry dostça bir ses tonuyla. "Sizinle tekrar tanışmak büyük bir onur. Moretti Harding'in toplantı odasında sizi tanıdım, ama benimle konuşmak istemediğiniz anlaşılıyordu. Hatırlamayabilirsiniz ama..."

"Hayır, evet, tabii ki hatırlıyorum," diye kekeledim, kendimi utanmış hissederek. "O restorandan kaçtığım için çok üzgünüm. O gün çok korkakça davrandım."

"Hayır, özür dileme," dedi Harry. "Madeline, senin her şeyi biraz fazla bulduğunu söyledi. Daha az resmi bir şeyle başlamalıydım. İnan bana, utangaç olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. Beni gençken görmeliydin. Lütfen utanma. İmzalı kitapları göndermen çok nazikti."

Maddie oturmak için yerinden kalktı ve bizim de aynısını yapmamızı işaret etti. Harry, sipariş vermeye gideceğini ve bize bir şey getirebilir mi diye sorarak tereddüt etti.

"O burada ne arıyor?" Harry'nin duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde Maddie'ye fısıldadım.

"Oh, birkaç hafta önce o toplantıda seni gördükten sonra tekrar benimle iletişime geçti. Little Buckingham'ın sınırlarını aştığına göre, kitap imzalamayı kabul edip etmeyeceğini görmek istiyor. Ama yine film haklarını da soruyordu. Anlaşma sağlanırsa, özel yatırımcı olmak istiyor."

"Öyle mi?" Yanaklarımın kızardığını hissettim. Harry York gibi sadık hayranlarımın olması bana hala inanılmaz geliyordu. Kitaplarım devasa epik fantezilerdi. Hepsi dünya kurma ve birbirine dokunan karmaşık hikayelerle ilgiliydi, zor konularla uğraşıyordu: ölüm, aşk ve kayıp. İçlerinde bazı komik kısımlar da vardı. Ama gerçek dünyada geçmiyorlardı. Periler, elfler ve birçok doğaüstü yetenek vardı. Elbette kitaplarımın iyi olduğunu düşünüyordum, ama Harry York gibi insanların dikkatini çekecek kadar ciddi olduklarını düşünmüyordum. "Vay canına, bu... vay canına."

"Ne vay canına?" Harry, americano kahvesi ve benim çayımla birlikte bir tepsiyi taşıyarak tekrar masamıza yaklaşırken dedi.

"Lucy'ye film yatırımlarıyla ilgilendiğini ve onun yapmasını istediğin imza etkinliğini anlatıyordum."

Harry otururken yüzü aydınlandı. "Oh evet, LP Mayweather'ı dünyaya tanıtan kişi olmak isterim. LSE binasındaki oditoryumu bunun için boşaltır ve kuyruk için güvenlik sağlarız." Güvenlik mi? Kuyruğumun güvenliğe ihtiyacı olacağını mı düşünüyordu? "Ve bu yolda ilerlemeye karar verirsiniz, gelecekteki film projelerine yatırım yapmaya katılmak isterim."

"Bay York..." diye başladım.

"Harry, lütfen," dedi ve ben ona gülümsedim ve hızlıca başımı salladım.

"Harry. Son görüşmemizde ne kadar korkak davrandığımı düşünürsek buluşmamız gerektiğinde ne kadar korkak davrandığımı düşünürsek, kitap imzalamayı başarabileceğimi düşünmeniz çok nazikçe." Boğazımı temizledim ve kahveme baktım. "Korkarım bu tür konularda çok korkak davranabiliyorum. Küçük bir köyde büyüdüm ve ben..." İç geçirdim. "Daha önce de söylediğiniz gibi, biraz bunalabiliyorum."

"Lucy," dedi Harry yumuşak bir sesle ve ben kendimi zorlayarak ona baktım. "Utanmana gerek yok. Sana daha önce ne kadar utangaç olduğumu söylerken yalan söylemiyordum – korkaklık eğilimim yüzünden karım Verity'yi neredeyse kaybediyordum. Onu neredeyse yirmi yıl boyunca kaybettim, ama bu başka bir hikaye. Ve aşırıya kaçmayacağıma söz veriyorum, sadece birkaç saat sürecek. Ücreti de cömert olacak. Ayrıca, sonrasında..." Bir an kahvesine baktı, sonra bana dönerek ifadesinde yeni bir yoğunlukla baktı. "LSE'de bir program yürütüyorum. Bir gençlik projesi. Londra'nın o bölgesinde çete sorunu var ve okullarda zorbalık yaygın. Projem, gençlere güvenli bir alan sağlıyor. Onlara rehberlik ediyor, gerekirse özel ders veriyoruz, okuldan sonra atacakları adımları seçmelerine yardımcı olmaya çalışıyoruz ve mülakat süreçlerinde onları destekliyoruz. Harika bir grup gençler ve şey..." Derin bir nefes alıp verdi ve devam etti. "Şey, çocuklara kitaplarınızı sık sık anlatıyorum ve siz de bir hayran kitlesi edindiniz. Aralarında yazar olmak isteyenler var ve sizinle tanışıp ilham almalarını sağlayabilir misiniz diye umuyordum. Tabii bu imza gününden sonra olur. Eğer bu kadar zaman ayırmak istemiyorsanız, sizi tamamen anlarım. Ben..."

"Yapacağım," diye sözünü kestim ve omuzları gevşedi, ağzında geniş bir gülümseme belirdi. "Ücretsiz." Gülümsemesi kayboldu.

"Lucy, inan bana, bunu karşılayabilirim." Bir an durakladı. "Dinle, gündüz bir işin olmasına şaşırdım. Ajansınla iletişime geçmemin nedenlerinden biri de bu. Sana yardım etmek istiyorum. Sana biraz maddi destek ve belki biraz ekstra tanıtım sağlamak istiyorum."

"Harry," dedim gülümseyerek. "Moretti Harding'de çalışmamın nedenleri karmaşık. Sana garanti ederim, ücretsiz tanıtım ve gelecek vadeden yazarlara yardım etmek için ücret almam gerekmiyor. Ücret almakta ısrar ediyorsan, Maddie ile anla. O yüzde on beşini alabilir, ben de geri kalanını doğrudan senin projen için bağışlamasını isteyeceğim."

Buna tekrar gülümsedi. "Harika. Anlaştık."

Maddie bana sırtıttı. "Kabul edeceğinizi biliyordum. Ne kadar harika bir menajer olduğumu gördünüz mü?"

"En iyisi."

"Film projesine yatırım yapma konusunda ciddi misin?" Sesim artık fısıltıya dönmüştü, sanki en büyük hayalimi yüksek sesle söylemek onu duman olup uçuracakmış gibi.

Harry'nin kaşları yukarı kalktı. "Tabii ki ciddiylim."

Yana baktım. "Kitapların ekranlara taşınmasını gerçekten çok istiyorsun galiba."

Kaşlarını çatıttı. "Şey... evet, itiraf ediyorum, çoğu LP Mayweather hayranı gibi ben de filmin çekilmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ama Lucy, ben süper hayran olabilirim, ama aynı zamanda bir köpekbalığıyım. Kendime bir ton para kazandıracağımı düşünmeseydim yatırım teklifinde bulunmazdım."

Ona sırtıttım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Harry şimdi kahve dükkanının diğer tarafına bakıyor ve başparmağını kaldırıyordu. Bakışlarının yönünü takip ettim ve güzel, koyu saçlı, hamile karısının tek başına oturmuş, gözlerini Harry'ye dikmiş ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturduğunu gördüm. Gözleri bana kaydı ve dudağını ısırdı. Ona küçük bir el sallayıp gülümsedim. O da bana coşkulu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Üzgünüm," dedi Harry. "Verity de büyük bir hayranı. Gelmeyi çok istedi."

"Neden o kadar uzakta oturuyor?"

"Seni rahatsız etmek istemedik. Önce iş konularını seninle konuşmamın daha iyi olacağını düşündü, sonra eğer istersen, belki onunla da sohbet etmekten çekinmezsin diye düşündü."

"Aman Tanrım. Onu buraya getir."

Verity York, ona gelmesi için el salladığımda ayağa kalktı. LP Mayweather ile ilgili her şeye karşı çok sevimli ve coşkulu biriydi. İkimize de kitaplar hakkında konuşmaktan hiç rahatsız olmadığını, bunun benim için eğlenceli olduğunu söyledikten sonra, kendilerini gerçekten rahat bıraktılar. Bir saat sonra Madeline başka bir randevusu olduğu için ayrılmak zorunda kaldı, ama Yorklar hala coşkuluydular.

"Sesli kitaplar da harika," diye hayranlıkla konuştu Verity. "Bu sonsuz hamileliğin son aşamalarını, aptalca zorunlu dinlenmeyle atlatmamı sağlıyorsun."

"Bu aptalca değil, Verity," diye homurdandı Harry ve Verity gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, kitaplarınız beni akıl sağlığımı koruyor," dedi bana.

"Şimdi, Ransomed Kingdom serisinin beşinci kitabının sonuna koyduğün harita hakkında," diye araya girdi Harry, sandalyesinde öne eğilerek ve ellerini kullanarak, yarattığım dünyanın coğrafyası hakkında bana sorular sorarken sözlerini vurguladı. Dürüst olmak gerekirse, bir süre sonra Yorklar benim kendi fantezi dünyam hakkında benden daha fazla şey biliyor gibi hissettim. Sonunda ayrıldığımızda, ikisini de kucakladım. Verity, bir ara onlara uğramayı düşünür müyüm diye sordu ve tüm zamanı kitaplarım hakkında konuşarak geçirmemeye çalışacaklarına dair güvence verdi.

"Normal insanlara sorarım," dedi ve sonra başını sertçe salladı. "Hay aksi, okuyucuların normal insanlar değil demek istemiyorum. Sadece hayran kitlemizin biraz... aşırı olduğunu çok iyi biliyoruz."

Ona gülümsedim. "Hayranlığınızı seviyorum. Ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Ve sizi bir araya getirmeye katkıda bulunmuş olmaktan gerçekten çok mutluyum." Bana, epik fantastik kitaplara olan ortak sevgilerinin romantizmine yardımcı olduğu flört dönemlerinden bahsetmişlerdi. Çok sevimli bir çifttiler.

Bu yüzden kahve dükkanından ayrıldığımda, kötü bir başlangıçtan sonra günün kurtarıldığını hissettim. O kadar iyi bir ruh halindeydim ve özgüvenim o kadar artmıştı ki, yarın ofise gidip Felix ile her şeyi halletmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum. İnsan kaynaklarına Will'den bahsetmeyi. Kendimi savunmayı.

Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

Bölüm 22

Güvenimi kırdı

LUCY

Felix o gece beni aramadı ya da mesaj atmadı. Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez akşam birbirimizi görmemiştik ve bu durum bana biraz tuhaf geldi. Ama erkek arkadaşım olmadan bir gece bile geçiremeyen yapışkan bir kız arkadaş olmak istemedim. Sadece birkaç haftadır birlikteydik. O yatakta olmadığına düzgün uyuyamadığım bir aşamada olmamalıydım. Bu beni biraz çaresiz bir duruma düşürürdü ve en son istediğim şey Felix'i korkutup kaçırmaktı. Geçmişte birkaç kez takipçi tipli durumlar yaşamıştı. Bir kadın, Felix ondan ayrıldıktan sonra habersizce onun penthouse dairesine girince, kapıcı tarafından binadan kalıcı olarak yasaklandığını biliyordum. Bana kadının adını söylemedi, ama benim izlenimim, kadının küçük çaplı bir ünlü olduğu yönündeydi. Belki de Felix'in ihtişamı beni de onun binasının etrafında dolaşan takıntılı bir tuhaflığa dönüştürebilirdi. Bu düşünce korkutucuydu, ama dürüst olmak gerekirse, bu aşamada ona o kadar aşıktım ki, beni terk ederse onurumun zarar görmeyeceğini garanti edemezdin.

Bu yüzden ertesi gün ofise giderken daha şık kıyafetlerimi giydim – ipek gömlek ve diğer her şeyi. Çok sıcak değildi, ama son bir kez iyi bir izlenim bırakmak için biraz sıcaklıktan ödün verebileceğime karar verdim. Kararlı adımlarla içeri girdim ve her zamanki gibi sabahın ortasında gizlice giymek için canımın çekmemesi için büyük montumu resepsiyonda bıraktım. Adrenalin zaten parmaklarıma kan pompalıyordu. Bu benim son günümdü ve en iyi şekilde değerlendirecektim.

İnsan kaynakları departmanından başladım ve doğrudan Will'i şikayet etmek için oraya gittim. Departman başkanı Martha, asistanlarından biri bunun ne kadar önemli bir mesele olduğunu fark ettikten sonra benimle konuşmak için geldi. Will'in bana uyguladığı sistematik ve hedefli zorbalığı anlatırken Martha'nın giderek daha fazla öfkelendiğini görebiliyordum.

Bileğimdeki morluğu gösterdiğimde, yüzü öfkeden kızardı ve sesinde bastırılmış bir öfke vardı, onu polise şikayet etmek isteyip istemediğimi sordu. Bu yolu izlemek istemedim, bu da Will'in kanını isteyen Martha'yı hayal kırıklığına uğrattı. Bana hafta sonuna kadar eve gitmemi söyledi ve her şeyin resmi olarak halledileceğini, benim başka bir şey yapmam gerekmediğini söyledi. Masamdan defterimi almak ve birkaç kişiye veda etmek istediğimi söyledim, ama sonra hemen gideceğimi de ekledim. Will'in bütün sabah Londra'nın diğer ucunda bir toplantıda olacağını biliyordum, en azından onunla karşılaşmak zorunda kalmayacaktım.

Ne yazık ki, masama vardığımda, arkasında çok kendini beğenmiş bir ifadeyle oturan Will vardı. Kalbim durdu ve korkudan kusacak gibi hissettim.

"Her zamanki gibi geç kaldın," dedi aptal suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Will," dedim, olabildiğince sert bir ses tonuyla. "Sadece eşyalarımı almaya geldim, sonra gideceğim. Artık senin için çalışmayacağım. Davranışların kabul edilemez. Seni insan kaynaklarına şikayet ettiğimi bilmelisin." İşte, söyledim. Kendimle inanılmaz derecede gurur duydum.

Will, masamdan kalkarken öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Seni küçük pislik," diye alaycı bir şekilde dedi. "Hiçbir şey için sızlanıyorsun. Ben, boktan çalışanların tarihindeki en boktan çalışana en iyi patron oldum. Minnettar olmalısın, İnsan Kaynakları'na yalan söylememelisin."

"İnsan kaynaklarına şikayette bulunmadım. Sen..."

"Beni tehdit edebileceğini sanma," dedi ve bana doğru iki uzun adım attı. O kadar hızlı yaklaştı ki, geri çekilme şansım olmadı. "Senin hakkında ciddi şeyler biliyorum ve artık Felix senin ne yaptığını bildiği için, ağzından çıkan tek kelimeye bile kimse inanmayacak."

Ona kaşlarımı çattım, gözlerim şimdi defterimin bulunduğu masaya kaydı, sonra tekrar onun somurtkan yüzüne döndü. Ne demek istediğini hiç anlamadım, ama defterime ihtiyacım vardı. İçinde tüm notlarım vardı ve aptalca bir şekilde hiç fotokopi çekmemiştim. Will'in kininden dolayı defterimi yok etme riskini gerçekten almak istemiyordum. Belli ki eşyalarımı karıştırmıştı. Bu yüzden aptalca bir risk aldım. Defteri kapmak için onun yanından hızla geçtim.

"Bazı sikik küçük pisliklerin her şeyi mahvetmesine izin veremeyecek kadar çok çalıştım," dedi ben onu geçip defteri kaparken, onu göğsüme sıkıca tutarken.

göğsüme sıkıca tutturdum. Ben onu geçemedim bana saldırdı, omuzlarımdan yakaladı ve sertçe salladı. "Beni suçladığın için pişman olacaksın. İnsan kaynaklarına geri dön ve *sözlerini geri al*."

Gerçek bir panik beni sardı, o kadar şiddetliydi ki net düşünemiyordum. Bu yüzden, yapmam gereken gibi çığlık atmak yerine, benden uzaklaşması için bacağına tekme attım.

"Ah, seni kaltak!" diye bağırdı, gözlerinde vahşi, öfkeli bir bakış parladı. O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Beni duvara o kadar sert bir şekilde fırlattı ki nefesim kesildi ve denesem bile çığlık atamadım. Başımın yan tarafında, omzumda ve göğsümde şiddetli bir ağrı hissettim. Sonra vücudunu benimkine çarptı ve beni orada sıkıştırdı. Ağzı boynuma doğru hareket ettiğinde kusacak sandım. Nabız noktamı yaladıktan sonra kulağıma fısıldadı. "Yoluma çıkan senin gibi kızlar için sonu iyi bitmez." Sonra beni bıraktı ve o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki, duvardan kaymamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Hala ciğerlerime hava almaya çalışırken hırıltılı nefes alıyordum.

O ofisinin kapısını çarptığında, aklımda tek bir düşünce vardı: kaçmak. Bu yüzden koridorda sendeleyerek yürüdüm, gözlerim yanıyor olsa da şoktan ağlayamıyordum. Felix'in kapısına vardım ve elimi kaldırıp kapıyı çalmak istedim, ama ben dokunamadan kapı açıldı. Felix'in kapıyı açık tutan muhteşem, sağlam yakışıklılığını görünce büyük bir rahatlama hissettim. Ama rahatlamam kısa sürdü.

"Gir, Lucy," dedi soğuk bir ses tonuyla, bu ses tonu omurgamdan bir titreme geçirdi. Felix bana hiç böyle konuşmamıştı. Titrek adımlarla ofise girdim ve Vicky ile Tabitha'nın Felix'in masasının yanında bana doğru durduklarını fark edince gözlerimi kırptım. Will'in saldırısından dolayı hâlâ şoktaydım ve beynim yavaş çalışıyordu, bu yüzden odadaki düşmanlığı hissetmem ve Vicky, Tabitha ve Felix'in bana öfkeyle baktıklarını fark etmem biraz zaman aldı.

"Felix," dedim titrek bir sesle, ortamı ve yalnız olmadığımızı görmezden gelmeye karar verip konuya girmek istedim. "Will sadece..."

"Will'e olanları biliyoruz," dedi Felix, sözümü keserek. Rahat bir nefes aldım. Oh, şükürler olsun. Bir şekilde olanları görmüşlerdi. Tekrar anlatmam gerekemeyecekti. Felix bana göz kulak olacaktı. Her şeyi halledecekti. Artık her şey yoluna girecekti. Ama madem biliyordu, neden bana gelmiyordu? Neden henüz kollarında değildim?

Sırtım, omuzlarım ve başım zonkluyordu ve neler olduğunu anlamaya çalışacak durumda değildim. "Bize *her* şeyi anlattı."

Durun, Will *az önce* bana saldırdı. Henüz itiraf etmiş olamaz. Ve dürüst olmak gerekirse, beni duvara fırlattığında pek pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu.

"Anlamıyorum," dedim titrek bir sesle.

"Nasıl *anlayabilirsin ki*, Lucy?" Felix sertçe sordu ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Başım dönmeye başlamıştı ve soğuktan ve şoktan titriyordum. Arkamda sandalyeyi aradım, sonra neredeyse üzerine yığıldım ve omzumdan ve başımdan geçen acıdan yüzümü buruşturdum.

"N-n-ne?"

"Bizi nasıl böyle ihanet edebildin?"

Felix'in öfkeli yüzüne odaklanmaya ve ne demek istediğini anlamaya çalışarak yavaşça gözlerimi kırptım. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Felix, Will sadece..."

"Tabii ki ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun! Yönetim kurulu toplantısında ikinizin arasında garip bir hava olduğunu hissetmiştim, ama Harry'nin de seni çekici bulan başka bir enayi olduğunu düşünmüştüm. Sana bilgi karşılığında para ödediğini bilmiyordum."

"Harry York mu?"

"İnkâr etme Luce," Felix'in sesi hala öfkeyle gergindi, ama aynı zamanda hayal kırıklığıyla da doluydu. "Will bize her şeyi anlattı. Dün o kafede sizi filme aldı." Felix bana doğru adım attı, ama ihtiyacım olan kucaklamayı vermek için değil. Hayır, sadece üzerime eğildi ve telefonunu yüzüme tuttu. Kahve dükkanında kendimi, Harry'yi ve karısını gösteren bir video izledim. Defterlerimden birinde onun için Güney Bölgesi'nin haritasını çiziyordum, sonra sayfayı yırttım ve ona verdim. Bir an saygıyla baktı, sonra dikkatlice katlayıp laptop çantasına koydu. Bana onu çerçeveleteceğini söylemişti. Felix neden buna kızmıştı? Artık yazar olduğumu öğrenmiş miydi? Onu düzeltmediğimi fark edince kızacağını biliyordum, ama açıkça yalan söylemiş de değildim.

"Bak, sana söylemediğim için üzgünüm..."

"Özür *üzgün müsün?*" diye diye bağırdı. "Sadece
bir gündelik üzgünüm? Lucy, güvenimi
tamamen sarsmış oldun."

Kaşlarımı çattım. "Bence bu biraz abartılı, Felix. Ben sadece..."

"Bana milyonlarca dolarlık gelir kaybına mal oldun. *Bize* milyonlarca dolar kaybettirdin.

Öyle değil mi, Vicky?"

Vicky başını yana eğerek bana bakıyordu. Yüzünde artık soğuk bir ifade yoktu. Şimdi, daha çok bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi, her şeyden çok meraklı görünüyordu. "Felix, belki de...?"

"Onun için bahaneler uydurma," diye bağırdı Felix, elini havada sallayarak beni sandalyemde irkiltmişti.

"Ben..." Vicky, şimdiye kadar hiç görmediğim kadar kararsız görünüyordu. "Sanırım Lottie ile konuşmam gerek, sonra da..."

"Lottie'ye ihtiyacımız yok," diye bağırdı Felix.

"Nasıl olur da sana milyonlarca dolar zarara uğratabilirim?" dedim, sözlerimde gerçek bir şaşkınlık vardı. Felix inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Harry York'a bilgi aktarıyordun. Ollie dışındaki müşterilerinin çok ilgisini çekecek bilgiler. Bu haftalardır devam ediyor olmalı. Hyde Park projesini ele geçirmek isteyen başka bir tarafın neden olduğunu merak ediyordum. Ona şirketten doğrudan bilgi veriyordun. Hatta benim ev partimdeyken bile. Kütüphanemde saklanmanı sevimli ve tuhaf bulmuştum, ama bilgisayar da oradaydı, değil mi? Benim kağıt mendilime yazdığın notlar, oradan çalınan bilgilerdi."

"Neden Harry York'a şirketinin bilgilerini vereyim ki?"

"Para için!" Felix bağırdı ve ben yine irkildim. "*Para* için beni sattın. Putney'de bir daire alabilmene şaşmamalı. Bana düşük kirayla ilgili o saçma hikayeyi anlatmıştın. Haftalardır bu pis küçük anlaşmadan payını alıyordun ve bunun sonucunda lüks bir hayat sürüyordun. Tabitha'ya sordum. Bütün o kıyafetlerin parasını kendin ödedin. Şirketin kredi kartıyla ödemen gereken binlerce poundluk eşya. Ama hayır, onu kullanmana gerek yoktu, değil mi? Zaten bunun için fazlasıyla para çalışıyordun."

"Felix," sesim artık mide bulandırıcı bir şekilde acınası bir yalvarma tonuna bürünmüştü, ama ona anlamasını sağlamam gerekiyordu. "Beni dinlemelisin. Will..."

"Will pisliğin teki olabilir, ama senin gibi alçak bir adamla kıyaslanamaz bile. En azından o şirketi düşünüyor."

"Hayır, anlamıyorsun. Felix, o tam bir psikopat. O..." "Çık dışarı," diye bağırdı Felix.

"Beni dinleyene kadar gitmiyorum," sesimi olabildiğince sert çıkarmaya çalıştım, ama yine de gülünç derecede titriyordu.

Felix cevap verme zahmetine girmedi. Sadece masasına gidip interkomu bastı. "Evet, lütfen şimdi gelebilir misiniz? Bayan Mayweather'ın çıkışa kadar eşlik edilmesi gerekiyor. Yolda durmadan. Hassas bilgi içermediğini doğruladıktan sonra eşyalarını ona göndereceğiz."

"Belki de onu dinlemeliyiz," dedi Tabitha küçük bir sesle. Ona baktığımda, artık düşmanca görünmüyordu. Aslında, tamamen korkmuş görünüyordu. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu ve ifadesinde önceki soğuk nefretten çok endişeli bir kaygı vardı.

"Gerçekten, Felix," dedi Vicky. "Bence Lottie'yi beklemeliyiz." "Bir daha kandırılmayacağım!" Felix, iki güvenlik görevlisi Dave ve Riley iyi adamlardı. Dave bekar bir babaydı ve Riley eski motosikletleri restore etmeyi severdi. Ama şimdi beni binadan atmak için çağırılmışlardı. Adil olmak gerekirse, ikisi de son derece rahatsız görünüyordu.

"Şey, Luce," dedi Dave, hala öfkeli görünen Felix'e hızlıca bir bakış attı. Felix, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı ve onlara devam etmeleri için başını salladı.

Riley boğazını temizledi. "Bizimle gelmek ister misin, tatlım?" diye nazikçe sordu. Şoktan hareket edemeyen ben, bir dakika boyunca sessizce oturdum, ama Riley dirseğime dokunduğunda irkildim. Aman Tanrım, binadan zorla çıkarılacaktım. Ben, Lucy Mayweather, resmi olarak uslu ve öğretmenlerin gözdesi, pratikte tutuklanıyordum.

"Şey... merak etme," dedim küçük bir sesle. "Sorun yok, Riley. Kendi başıma ayağa kalkabilirim." Sandalyeden kalkarken omzumdaki acıya yine yüzümü buruşturdum, sonra son bir kez daha denemeye karar verdim. "Felix, dinlersen..."

"Yeterince dinledim, Luce," diye bağırdı Felix, yüzü öfkeden kızarmış ve eli yine havayı kesiyordu. Ağzımı kapattım. Tamam, peki o zaman. Bir gün boyunca bana rastgele kızma hakkına sahip olduklarını düşünen kibirli pisliklerden yeterince sıkılmıştım. Dönüp ondan uzaklaştım. Dave öne atılarak bana kapıyı açtı.

"Benim... almam gerek..."

"Hiçbir şey almayacaksın," diye bağırdı Felix. "Onu doğrudan binanın dışına çıkar. Durma."

Ne? Defterime ihtiyacım vardı ve çantam masamın yanındaydı; içinde her şey vardı. Bu aptal kıyafetin cebinde bile yoktu.

"Ama..."

"*Dışarı!*" Bu kelime odanın içinde yankılandı ve sanki bana vurmuş gibi geri çekildim, sonra dönüp oradan koşarak çıktım.

Asansörlere doğru yürürken hızımı yavaşlattım. Biraz sersemlemiştim. Dave ve Riley yanımda garip bir şekilde hareket ediyorlardı. Bana iyi olup olmadığımı sorduklarında, cevap verecek gücüm yoktu. Zemin kata ulaştıktan sonra, lobide sessizce yürüdük. Hâlâ konuşamayacak kadar sersemlemiş ve şok olmuştum. Çıkışta kartımı aldılar ve ben de itiraz etmeden verdim. Dışarıda kaldırımda dururken, soğuk rüzgâr saçlarımı yüzüme savurunca, resepsiyondan ceketimi almadığımı fark ettim. Telefonum ve cüzdanım hâlâ binadaydı ve parmaklarım hızla korkunç bir beyazlığa bürünüyordu.

"MIKEY?" dişlerim takırdayarak söyledim. Tanrıya şükür numarasını hatırlamıştım. Kovulduktan sonra o kadar şok ve sersemlemiştim ki, yeterince hızlı bir plan yapamamıştım. Sonra soğuk o kadar şiddetliydi ki, titremelerim o kadar şiddetliydi ki, düşüncelerimi daha da bulanıklaştırıyor gibiydi. Zaten hiç pratik bir insan olmamıştım – vahşi doğada kesinlikle hayatta kalamazdım. Babam bana "*küçük hayalperest*" derdi. Elleriniz donmadan önce hızlıca karar vermeniz gerektiğinde hayalperest olmak pek yardımcı olmuyor. Telefonum, param ve paltom olmadığı için eve nasıl gideceğimi gerçekten bilmiyordum.

En azından paltomu almak için binaya geri girmeye çalışıp, kapıcı tarafından "bu onun işinin ötesinde" diyerek geri çevrildikten sonra, eve doğru yürümeye başladım. Yarım saat yürüdükten sonra, ellerimi kollarımın altına sokup başımı soğuk rüzgardan korumak için eğerek, bunun iyi bir plan olmadığını fark ettim. Aslında, çok yakında ısınmazsam başım büyük belada olacaktı. Parmaklarım hiç bu kadar mavi görünmemişti – korkutucu olmaya başlamıştı. O zaman gururumu yine bir kenara bırakıp, dışarıdan dostça görünen bir kafeye girdim. Personel, telefonlarını kullanmak isteyen bu titreyip duran tuhaf adamdan biraz korkmuş görünüyordu – durumum çok kötü olmalıydı.

"Biraz zor durumdayım." Dişlerim o kadar şiddetli titriyordu ki, kelimeleri anlaşılır bir şekilde çıkarmak zordu. Ama ellerime bir bakınca, hemen beni radyatörün yanındaki bir masaya oturtular, bir fincan çay verdiler ve telefonlarını ödünç verdiler.

"Luce, sen misin canım?" Mikey'nin güçlü sesi beni rahatlattı. Rahatladım. Ağabeyim bu sorunu çözecekti. "İyi misin?" "Şey... hayır, pek değil. Beni almaya gelebilir misin?"

Mikey, Londra'nın yaklaşık bir saat dışında, Little Buckingham'da yaşıyordu. "Ne oldu?" dedi ve sesindeki endişe boğazımı boğazımı düğümledi. O gün ilk kez gözyaşlarımı tutamadım. Ne yazık ki bu, daha fazla konuşmamı zorlaştırdı, ama ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

Bölüm 23

Güvenli olmayan çalışma ortamı

FELIX

"Beni rahat bırakın dedim," diye mırıldandım kapı aralandığında. Genel olarak bu işe yarıyordu. Herkes etrafımda yumurta kabuğu üzerinde yürüyordu, ama bu tüm piçleri uzak tutuyorsa, ben mutluydum. Sadece bu acıyı kendi başıma yaşamak istiyordum. Lucy, o aldatan kaltak Lydia gibi çıkmışsa ne olmuştu? Aşardım bunu. Kırık kalbimin önemsiz bir sorun olduğunu kabul etmeyi reddettim. Bu beni zayıflatırdı ve uzun zaman önce, hiçbir tür zayıflığın hoş görülmeceğini öğrenmiştim. Hayır, Lucy kalbimi kırmamıştı. Sadece sinirlenmiştim. Nasıl bu kadar saf olabilirdim ki, bunun ikinci kez olmasına izin verdim? Bir öfke dalgası daha beni sardı. Göğsümdeki sönük ağrıya ya da gözlerimin arkasındaki zonklamaya değil, buna odaklanacaktım.

En sinir bozucu olan şey, Lucy'nin şok olmuş ifadesini kafamdan çıkaramamam ve onu kovmamı istediğimde ne kadar yıkılmış görüldüğüydü. Dün gece hiç uyuyamadım. Tanrım, beni en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı ve yine de onun iyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum, ki bu kesinlikle saçmalıktı.

Beş yıl önce babamın yaptığını öğrendikten sonra, onun kahkahası tekrar kafamda yankılandı:

"Eh, dersini aldın, değil mi evlat? Güven zayıflar içindir ve aşk seni kurban yapar."

Dişlerimi sıktım, ama sonra, tıpkı eskisi gibi, babamın sesinin ardından başka bir ses geldi:

"İnsanlara güvenmek korkutucu olabilir, Felix. Ama bu riski almazsan, asla gerçekten mutlu olamazsın. Hayatı açık bir kalple yaşamalısın."

Henry Mayweather, insanların özünde iyi olduğuna inanırdı. Babam onu da zayıf olarak nitelendirirdi, ama ben Henry'nin hiç de öyle olmadığını biliyordum.

"Polis geldi."

Bu söz üzerine başımı kaldırdım. Tabitha kapının içinde duruyordu ve Tabitha'ya hiç yakışmayan bir rahatsızlık ifadesiyle ellerini ovuşturuyordu.

"Ne?"

Tabitha dudağını ısırды ve nedense boğazıma panik doldu. Neden bu kadar tereddütlü ve endişeli görünüyordu? Lucy iyi miydi? Koltuğumdan fırladım.

"Ne oluyor?"

Tabitha ofisin dışına baktı ve bana geri döndüğünde yüzünün çok solgun olduğunu fark ettim. "Will'i sorguluyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Neden Will'i sorguluyorlar ki? Kahretsin, ona Lucy'yi ihbar etmek istemediğimi *söylemişim*."

Tabitha kısa hareketlerle başını salladı, yüzü daha da solgunlaşmıştı. "Hayır, hayır, anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?" "*Will*

için buradalar."

"Ne?"

"Bay Moretti?" Üniformalı bir memur, Tabitha'nın arkasındaki ofis kapısında duruyordu. Tabitha, memurun geçmesi için kenara çekildi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Ben... evet, tabii ki, memur bey." Aklım şimdi çok hızlı çalışıyordu. Will *için mi* buradalar?

Bu ne anlama geliyordu? "Tabitha, görüşürüz..."

"Aslında Bayan Montgomery'nin kalması yardımcı olur," dedi memur ve Tabitha, dün Lucy'nin oturduğu ofis koltuğuna çöktü, bu da midemi daha da bulandırdı. "Ben Memur Mitchell. Grant."

"Tamam, şey... peki. Grant, ne oldu?" "Bay Brent saldırı suçundan tutuklandı."

Gözlerimi kırptım ve boğazımın sıkıştığını hissettim. "Ne?" diye zorla çıkardım.

"Saldırı," diye yardımcı Grant tekrarladı. "Dün burada eski bir çalışanla ilgili bir olay... Grant not defterine bakmak için sözünü kesti ve ben masanın üzerinden atlayıp onu sallama isteğimi zorla bastırdım, "... Bayan Lucy Mayweather."

"Ne?" diye bağırdım, Grant'in sözleri kafamda yer edince adrenalın vücudumu kapladı. "Nerede o?" Masayı dolaşıp kapıya doğru yürüdüm. Tek düşüncem Lucy'yi bulup iyi olduğundan emin olmaktı.

"Bay Moretti," Grant çıkışımı engelledi. "Sakin olun. Bugünkü olaylarla ilgili ifadenizi almam gerekiyor."

"Lucy nerede?" dedim, sesim sinirli bir homurtu olarak çıktı. "O iyi mi? Dinle, Lucy'yi gördükten sonra seninle konuşurum."

"Bay Moretti," dedi Tabitha, sandalyeden kalkıp Grant'e katılarak beni engellemeye çalıştı. "Lütfen Felix. Lucy iyi. *Lütfen*, düşünmeden hareket etmeden önce Memur Mitchell'ı dinle." Onun gergin ifadesine baktım ve kendimi kontrol altına almak için saçlarımı çektim.

"Tamam, peki," diye mırıldandım. "Ne oldu?" Grant ve Tabitha'ya baktım. Tabitha başka yere baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzları içe doğru çöktü. Burada gerçekten bir terslik vardı.

"Will hakkında bir şey söylemeliydim," dedi küçük bir sesle.

"Ne?" diye sordum, midemden yayılan bir korku hissiyle. "Neden bahsediyorsun, TBea?"

"Önce gerçekleri ortaya koyalım," diye araya girdi Grant ve kapıdan uzaklaşmam için işaret etti. Ben de isteksizce uzaklaştım ama tekrar oturmada,

kollarımı kavuşturup Grant'e karşı ayakta durmayı tercih ettim. "Dün sabah

saat 10 civarında, İK ile yaptığı toplantının ardından, Bayan Mayweather masasından eşyalarını almaya çalıştı." "Eşyalarını mı? Ama Lucy o zamanlar

hala burada çalışıyordu," dedim

diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Önceki gün Bay Brent ile yaşanan başka bir olayın ardından, bir hafta boyunca binadan uzak durması tavsiye edildi," dedi Grant sakın bir şekilde ve kanımın beynime hücum ettiğini hissettim, kulaklarım çınlamaya başladı. "İnsan kaynakları müdürünüz, Bayan Mayweather'ın dün sabah olay hakkında kendisiyle konuştuğunu söyledi."

"Ne olayı?" diye bağırdım.

"Bay Brent, onun bileğini tutarak ciddi morluklara neden oldu ve sözlü olarak saldırgan davrandı," dedi Grant, not defterine bakarak olayları anlatmaya devam etti.

"Ne?" diye patladım, yumruklarımı yanlarımda sıktım. Grant başını kaldırdı ve bana kaşlarını çatı. "Ne yaptı?"

"Felix," dedi TBea. "Bırak bitirsin. Derin bir nefes al. Sakin olmazsan hiçbir şeye yardımcı olmaz."

"Her şey insan kaynakları departmanınızda kayıtlı," diye devam etti Grant, o sinir bozucu sakin sesiyle. "Daha önce de söylediğim gibi, bu ilk fiziksel saldırı olayını bildirdikten sonra, insan kaynakları müdürünüz Bayan Mayweather'a haftanın geri kalanında izin vermenin en iyisi olacağını düşündü. Ancak, Bayan Mayweather'ın ihtiyaç duyduğu bazı eşyaları, bir defter de dahil olmak üzere, ofiste kaldığı için, Bay Brent toplantısından dönmeden önce bunları almak için ofise geri gelmek zorunda kaldı. Ne yazık ki, o geldiğinde Bay Brent ofisteydi ve Bayan Mayweather'a bir kez daha saldırdı. Bu sefer onu duvara fırlattı. Omzunda, sırtında, başında ve bileğinde morluklar var."

"Bu... bu doğru olamaz," dedim boğuk bir sesle, paniğin etkisiyle göğsümün sıkıştığını hissederek. "Will böyle bir şey yapmaz. Kesinlikle bir yanlışlık var."

"Mayweather Hanım'ın masasına bakan kamera her şeyi kaydetmiş."

"Kamera mı?"

"Geçen yıl taktırmıştım," dedi TBea küçük bir sesle ve kalbim daha da sıkıştı. "Bu bir bebek bakıcısı kamerası. Sadece hareket algıladığında kayıt yapmaya başlıyor."

"TBea, neden kamera taktırdın?"

"Anlamalısın," dedi, sesi artık duygularla boğulmuştu. "Onun *tehlikeli* olabileceğini hiç düşünmemiştim." Burnu kızarmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. "O sadece iğrenç bir pislikti ve ben artık buna dayanamıyordum. Eğer kanıtları belgelersem, onun sözüne karşı benim sözüm olmaz diye düşündüm. Bu yüzden kamerayı kurdum. Ama sonra Lucy başladı ve ben senin için çalışmak üzere masamı değiştirdim ve aklıma gelmedi..." Küçük bir hıçkırıkla sözünü kesti. "Onu uyarmayı veya iyi olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, kamerayı tamamen unuttum. Yemin ederim, onun hala bunu yaptığını bilmiyordum."

"Hala ne yapıyordu?"

Bir damla gözyaşı daha düşerken ellerini havaya kaldırdı. "Bana dokunuyordu, beni kızdırmak için laflar söylüyordu, birkaç kez köşeye sıkıştırdı. Tipik alfa erkek saçmalıkları."

"Ne diyorsun sen, TBea? Tipik şeyler mi? Tanrım, Brent'in böyle şeyler yaptığını bilmiyordum. Neden bana söylemedin? Onu paramparça ederdim."

"Hepsi önemsiz saçmalıklardı," dedi TBea kırık bir sesle ve ona bağırdığım için kendimi kötü hissettim. "Ama ondan kötü bir his alıyordum. Korkutucu bir his. Bu yüzden kamerayı kurdum. Felix, üzgünüm ama bu ofis iletişim kurmaya elverişli değil. Burada "çeneni kapat ve sus" gibi bir yazılı olmayan kural var."

" Zihnimin bir köşesinde, Tabitha'nın haklı olduğunu biliyordum. Odaklanmış ve acımasız bir ortam yaratmak istemiştim. Herkesten en iyi şekilde yararlanmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm. Lucy'nin daha *kapsayıcı ve açık* bir alan hakkında nazik önerileri zihnimde dolaştı, ama hepsini bir kenara ittim. Ne olduğunu bilmeliydim.

"Görmek istiyorum," dedim Grant'e, o da kaşlarını kaldırdı.

"Felix," dedi TBea uyarıcı bir sesle. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ofisimde kız *arkadaşıma* ne olduğunu görmek istiyorum, hemen şimdi."

"*Kız arkadaşın mı?*" Grant bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem Bay Moretti, ama onun artık senin kız arkadaşın olduğunu sanmıyorum. O saldırıya uğradıktan hemen sonra onu güvenlik görevlileriyle binadan çıkardın. Yani, ben de karıma karşı bazen biraz pislik olabiliyorum, ama hiç bu kadar adi davranmadım."

"Saldırıya uğradıktan *sonra*," dedim boğuk bir sesle. "Aman Tanrım." Nefesim kesilmiş gibi hissettim ve masama yaslanmak için geriye sendeledim. O anda Lucy'nin yüzü gözümün önüne geldi. Çok solgundu, çilli yüzü küllü teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, elleri titriyordu. Gözüm, ofisime girdikten sonra içine gömüldüğü sandalyeye kaydı. Onu orada, benim boyumun yanında çok küçük dururken, sesi titreyerek ve korkmuş bir şekilde hayal ettim.

"*Beni dinlemelisin. Will...*"

"*Will pisliğin teki olabilir, ama senin gibi alçak birine kıyasla hiçbir şey. En azından şirketi düşünüyor.*"

Midem boşaldı ve bir an kusacağımı sandım. Brent, benim... Tanrım, sevdiğim kadına saldırdıktan sonra onu savunmuştum. Lucy'yi seviyordum. Onu dinlemeye bile çalışmamıştım. Lucy'nin şirketle ilgili bilgileri satmış olması artık umurumda değildi. Şirketin canı cehenneme. Lucy, *benim* Lucy'm incinmişti ve ben onun yanında olamamıştım.

"O görüntüleri görmek istiyorum," dedim Grant'e. "Sana birkaç soru daha sorduktan sonra..."

"Hemen!" diye bağırdım ve Grant defterini indirip bana öfkeli bir bakış attı.

"Ben size emir yağdırabileceğiniz bir çalışanınız değilim, Bay Moretti," dedi Grant alçak ve öfkeli bir ses tonuyla. "Buradaki durumu anlamadığınızı düşünüyorum. Çalışanınız şirketinizin tesislerinde *saldırıya* uğradı. İki kez.

Güvenli olmayan bir çalışma ortamı sağlayan sizsiniz. Size soracaklarım var ve siz de elinizden gelen en iyi şekilde cevap vereceksiniz. Ancak o zaman, saldırının görüntülerini paylaşacağım. Burada kararları siz ve şirketiniz vermezsiniz. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim.

Ardından, Brent, Lucy ve onunla olan ilişkim, ayrıca Tabitha'nın Brent ile önceki çatışmaları hakkında yarım saat süren zorlu bir sorgulama başladı. Bu sırada kulaklarımda düşük bir çınlama vardı. Lucy'yi görmem, iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu.

Sorgulama nihayet bittiğinde, Vicky başka bir memurla birlikte odaya girdi. Vicky duygusal açıdan pek dışa vuran bir insan değildi, ama onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Bu sefer Lottie de onunla birlikteydi. Lucy'yi evden attığımda Lottie'nin burada olmasını dilerdim, ama o kız kardeşi ile ilgili bir toplantıda idi ve ben, pislik herif, Vicky bana yalvarsa bile, Lottie'nin gelip Lucy ile yüzleşene kadar beklemek istemiyordum. Lottie bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Bunun olmasına asla izin vermezdi. Lottie, birinin yalan söylediğini neredeyse doğaüstü bir hassasiyetle hissedebilir.

"Bir hata yaptık," dedi Vicky, her zamanki gibi bariz olanı söyleyerek.

"Will *sana* bir şey mi yaptı?" diye sordum.

Vicky başını hızlıca sallayarak hayır dedi. "Hayır, o benden korkuyor."

bend

en "Ya sen, Lottie?"

kork Lottie de başını salladı ve ağladığını anlayabiliyordum.

uyor

."

"Ben her zaman Vicky'nin yanındayım ve o haklı, o korkak ondan çok korkuyor. Ama burada çalışmaya başladığımda onu tanıdığımı fark ettim. Ollie'nin barlarından birinde garson olarak çalışıyordum ve Will, Ollie durdurana kadar beni taciz eden bir grup erkeğin içindeydi. Will lider değildi ve doğrudan bir şey yapmamıştı, bu yüzden önemli görünmüyordu. İşe başlamadan önce ispiyonlamak istemedim. Evet, bazen çok yakın durup beni ürkütüyordu, ama onun ağız soluyan, şüpheli bir adam olduğundan şikayet edemezdim." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Ve bu iş ihtiyacım vardı."

Gözlerimi yavaşça kapattım. Her şeyi nasıl bu kadar berbat edebilmişim? "İşin asla sorgulanmayacaktı, Lottie."

"İnsanları okumakta iyi değilim," dedi Vicky polis memuruna. "Sözsüz ipuçlarını algılayamıyorum. Benim bir..." Bir an gözlerini kapattı, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Benim bir rahatsızlığım var. Bazen diğer insanların görebildiği şeyleri göremiyorum. Sosyal durumları doğru şekilde değerlendiremiyorum." Vicky'nin zorluklarını ilk kez bu kadar açıkça kabul ettiğini ve bunu bir rahatsızlık olarak tanımladığını ilk kez duyuyordum. Tekrar bana döndü. "Felix, insanları yönetmem gerektiğini düşünmüyorum. İnsanlar benim güçlü olduğum bir alan değil. Lottie bana yardım etse bile, ben..." Sözüünü kesti ve yutkunduğunu gördüm. "Bu benim hatam," dedi sessiz bir sesle.

"Bunu konuştuk zaten, tatlım," dedi Lottie nazikçe, elini Vicky'nin koluna koyarak. "Tüm sorumluluğu üstlenmene gerek yok."

"Tamam, karakola geri dönüyoruz," dedi Grant. "Şimdilik ihtiyacımız olan her şeyi aldık."

"Görüntüler?" diye sordum.

"Onu aldım Felix," dedi Vicky, bilgisayarını açarak. Vicky dosyayı açtığında polisler ayrıldı ve sonra sevdiğim kadının, benim burnumun dibinde, koridorda, onun aptalca ve önemsiz bir şirket casusluğu hakkında şikayet ettiğim yerde saldırıya uğradığını izledim. Çünkü tıpkı babam gibi, işimi sevdiğim insanlardan daha öncelikli tutuyordum. Tıpkı babam gibi, çevremdeki herkesten mutlak mükemmellik talep ettim, yoksa onları önemsiz gördüm.

Lucy'nin başı duvara çarptığında, gerçekten kusmak istedim ve neredeyse masanın üzerine kusacaktım. Sonra Lucy'nin çekim alanından çıktığını gördüm. *Bana* doğru koştu. Hemen ayağa kalktım, cebimden telefonumu çıkardım ve kapıya doğru yürüdüm. Tek düşüncem onu bulmaktı. İyi olduğundan emin olmak. Ona bakmak. Asansördeyken numarasını aradım ama koridorun sonunda tanıdık bir zil sesi duyunca durdum. Topuklarımın üzerinde dönerek, Lucy'nin masasına varana kadar zil sesini takip ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, aramayı sonlandırıp masasının üstünde duran Lucy'nin çantasını aldım. İçine baktım ve cüzdanını ve telefonunu görünce kalbim sıkıştı. Eve nasıl gitmişti? Sonra gözüm o lanet deftere takıldı ve yine şüpheye düştüm. Ya eğer...? Defteri aldım ve ilk birkaç sayfayı açtım. Kağıdın her santimetrekaresi örümcek diyagramları ve haritalarla doluydu. Bu bana Lucy'nin çocukken tuttuğu, hikaye fikirleri ve yarattığı karmaşık dünyaların detaylarıyla dolu defterleri hatırlattı.

Sayfalar boyunca karakter tanımları, hikaye akışları, bir tür büyölü krallıkların ana hatları ve kurgusal aile ağaçları gibi şeyler yayılmıştı - ama gizli şirket bilgileri yoktu. York'un en ufak bir ilgi bile göstermeyeceği şeyler. Ne haltlar dönüyordu? Bunlar neydi ki? Lucy'nin karmaşık detaylarla dolu sayfalarını incelemeye o kadar dalmıştım ki, yaklaşan ayak seslerini duymadım. Yumruğu yiyip geriye sendeleyerek defteri düşürdüğümde, etrafımdaki olanların farkına vardım.

"Ne oluyor lan?" dedim, Lucy'nin çantasını tutan elim burnuma uçtu ve kanla kaplı olarak geri geldi. "Mike?"

Bölüm 24

"LP Mayweather?"

FELIX

"Siktir git!" diye bağırdı Mike Mayweather, yere düşen Lucy'nin defterini kapıp tekrar üzerime saldırdı. Kanlı elimi kaldırdım.

"Hey, Mike dinle, seninle kavga etmek istemiyorum. Lucy...?"

"Bir daha bana onun adını *sakın* söyleme," dedi, elinden çantasını kaparak geri çekildi ve defterini çantanın içine attı. "Ailemden uzak dur, seni omurgasız pislik."

"Mike, beni dinlemelisin," dedim, artık gerçekten çaresiz hissediyordum. Lucy'nin iyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu ve Mike, onun eşyalarını almaya geldiğine göre bunu biliyor olmalıydı. Bakışları çantadan bana kaydı ve gözlerindeki öfke neredeyse bir adım daha geri çekilmeme neden oldu, ama yerimden kıpırdamadım. Mike ve ben yıllar boyunca birçok kez kavga etmiştik. Neredeyse kardeş gibi büyümüştük ve her zaman eşit güçteydik. Yetişkin olarak da boy ve yapımız aynıydı. Mike vücudunu geliştirmek için fiziksel emek harcarken, ben kendi son teknoloji spor salonumda çalışıyordum, ama sonuçlar aynıydı. İkimiz de kavgada korkutucu rakiplerdi. Ama şu anda onunla kavga etmeye niyetim yoktu. Tek umursadığım şey kız kardeşi idi.

"Ne olduğunu hiç bilmiyordum."

İnanamıyormuş gibi burnunu çektikten sonra, arkasını dönüp uzaklaşmaya başlayınca panikledim. Onu durdurmak için kolunu tutup peşinden koştum, ama beni itti. "Lütfen Mike, kız kardeşin iyi mi? Aklımı kaçırmak üzereyim."

O zaman bana döndü, kasları gerildi ve alnındaki damar zonkladı. Patlamak üzere gibi görünüyordu.

"Aklını mı kaçıyorsun?" dedi tehlikeli bir sesle. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yani, huysuz bir herif olabilirdi, ama nadiren böyle patlardı. "Şimdi onun için endişeleniyorsun, değil mi?"

O saldırıya uğradıktan sonra onu lüks ofisinden attıktan sonra mı?"

"Onun saldırıya uğradığını bilmiyordum..."

"Onun konuşmasına izin vermedin, seni pislik!" diye bağırdı. "Sen ve o kendini beğenmiş tuhaf kadın, değerli şirket sırlarınızı korumakla meşguldünüz." Onun arkasını gördüm ve birkaç adım ötede, ofisimden çıkan Vicky, Lottie ve Tabitha'yı gördüm. Mike bakışlarımın yönünü takip etti ve onları görünce alaycı bir şekilde burnunu çektikten sonra bana döndü. "Anneme bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Lucy'nin bu dünyada canlı canlı yenileceğini söyledim. Senin gibi köpekbalıklarından uzak, Little Buckingham'da daha iyi olacağını söyledim."

Vicky boğazını temizledi. "Kanıtımız vardı. Harry York ile görüştü. Ona bilgi verdiğini gördük. Biz sadece..."

Mike gülmeye başladı ve Vicky'yi keserek sözünü kesti. "Aman Tanrım, sizi *aptallar*. Lucy'nin sizin boktan şirketinizle ilgili bilgileri bir finans pislğine satacağını mı düşünüyorsunuz? Para için bunu yapacağını mı düşünüyorsunuz? *Lucy'nin*?"

"Artık bunun önemi yok," diye araya girdim. "Lucy'nin ne yapması gerektiğini düşündüğü umurumda değil. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Lütfen Mike..."

"O kimseye hiçbir şey satmadı," dedi Mike.

"Mike, onun nerede yaşadığını gördüm," dedim sessizce, onu daha fazla kızdırmak istemiyordum ama en azından bu konuda haklı olduğumuzu da biliyordum. "Böyle bir dairenin kirası çok yüksek. Lucy'nin bunu karşılayabilmesi imkansız..."

Mike yine gülmeye başladı. "Tanrım, gerçekten bilmiyor musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşim senin lanet olası parana ihtiyaç duymuyor." "Neden bahsediyorsun?"

"LP Mayweather, siz salakların hepsini beş kez alıp satabilir."

"LP Mayweather mı?" Bu ismi zihnimde çevirdim. Bir tür anıyı tetikliyordu, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Tabii ki, Lucy Prudence Mayweather (Lucy Prudence kısmını sevmezdi, ama Hetty ona büyük teyzesinin adını vermeyi ısrar etmişti) LP Mayweather'dı, ama başka bir şey daha vardı - anlamadığım bir şey. "Mike, ben..."

"Kendin çöz," dedi küçümseyerek. "Şu anda olduğun adamı düşünürsek,

Moretti pisliği. Kan, kanı bulur sanırım. Ne yazık ki, seni iyi bir adam sanırdım ve baban gibi olacağını hiç düşünmezdim."

"Mike," dedim boş bir sesle. "Sadece Lucy'yi görmem lazım. O...?"

"Ailemden uzak dur," dedi, sesinde öfke vardı. "Kendi türünün yanında kal, seni hak iddia eden, üst sınıf pislik."

Arkasını döndü ve öfkeyle uzaklaştı. Onu takip ettiğimde, dönüp kocaman elini göğsümün ortasına koydu ve beni itti. Ayakta kalmayı başardım. Mike, çocukken birbirimizin kıcını tekmelediğimiz tüm o zamanları unutmuştı. Ben onun sandığı gibi yumuşak başlı bir Londralı pislik değildim, ama bunu şimdi kanıtlamayacaktım. Ellerimi kaldırdım, avuç içlerimi öne doğru uzatarak teslim oldum.

"Mike, kavga etmek istemiyorum," dedim, sesimde panik olmamasına dikkat ederek. Lucy'yi görmem gerekiyordu ve Mike bunun için açıkça tek yoldu. Mike burnunu çektirdi.

"Eminim istemiyorsundur." Tekrar gitmek için döndü ve ben kolunu tuttum.

"Lütfen," diye yalvarıyordum, o ise öfkeli bir ifadeyle dönüp bana tekrar yumruk atmaya hazırlanıyordu. "*Lütfen*, Mike. Sadece onun iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Yemin ederim olanlardan haberim yoktu. Aklımı kaçırmak üzereyim."

Mike'ın vücudundaki öfkeli gerginlik biraz azaldı. Kaslarının benim tutuşum altında hafifçe gevşediğini hissettim ve o da yumruğunu indirdi.

"Felix," dedi, sesinin sertliği biraz azalmıştı. İlk adımı kullanmasının iyi bir işaret olduğunu düşündüm. "Şu anda seninle konuşmayacak."

"Ama..."

"Dinle," dedi, ben elimi kolundan çekerken bana tamamen dönerek. "Eğer tanıdığım adam hala oradaysa, ona biraz rahat verecektir. Şu anda seninle başa çıkamaz. Onu gerçekten önemsiyorsan, kendini iyi hissetmek için onu görmek için zorla girmeye alışmazsın. Sen bile o kadar bencil bir pislik olamazsın."

Kendimi çökmüş hissettim. O haklıydı. Mantıklı olarak, onun haklı olduğunu biliyordum. Ama sorun, o görüntünün hatırası mantıklı düşünmeyi zorlaştırıyordu. Lucy'nin küçük bedeninin duvara fırlatılması, Brent'in vücudunun onu hapsetmesi ve onu bıraktıktan sonra ne kadar şiddetli titrediği görüntüsü sürekli zihnimde canlanıyordu.

"Lütfen, lütfen bana onun nasıl olduğunu söyle," dedim kırık bir sesle. "Ben yapamam..." Derin bir nefes alıp vermek için sözümü kestim. "Bilmeden duramam. Ve ona özür dilediğimi söyle."

Mikey çenesini kaldırdı - bu kadar kızgın olduğu için, ondan alabileceğim en fazla onay buydu. Sonra gitti ve ben de onun Lucy'nin yanına gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Kendimi berbat hissediyordum.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Sessizliği Vicky bozdu ve her zamanki gibi acımasızca doğrudan konuştu.

"LP Mayweather'ın kitapları *New York Times*'in en çok satanları listesinde birçok kez yer aldı," dedi, yüzü telefonuna sabitlenmiş halde. "Kardeşi haklı. Şirket bilgilerini satmasına gerek yok." Vicky'nin yanına gidip telefonuna uzandım. Amazon web sitesi açıldı. LP Mayweather'ın bir kitabı şu anda epik fantastik kitaplar listesinde birinci sıradaydı. Kapağa baktığımda bir anı canlandı. Ön planda aşağı doğru bir hançer vardı, arkasında ise geniş bir yabancı manzara. "Epik fantezi kitaplarında birinci, mağazada genel olarak yirmi ikinci sırada. Çevrimiçi hesap makinesine göre ve eski kitapları da dahil olmak üzere, çok iyi gidiyor. Tabii ki, o bir melez yazar, bu yüzden bu paranın bir kısmı yayıncısına gidecek. Ama kendi yayınladığı kitapları da aynı derecede iyi gidiyor. Vanessa'ya bu kadar yardımcı olmasına şaşmamalı."

"Vanessa mı?" dedim, Lucy'nin tüm kitaplarını incelerken dikkatim dağıldı. Yirmi tane saydım. Farklı dünyalarda geçen iki farklı serisi vardı. "Vanessa ne oldu?"

"Lucy, yeni mülkün reklam kampanyalarına yardım ediyordu."

"Vanessa'ya yardım mı ediyordu? *Gerçekten* yardım mı ediyordu?" Ama Lucy

iş yerinde işe yaramazdı, değil mi? Yük oluyordu.

"Evet. Sosyal medyadaki ücretli reklamları üstlendi. Son iki ayda gelirimizi yüzde yirmi artırdığını tahmin ediyorum," dedi Vicky ve başını yana eğdi. "Bunu bilmiyor muydun? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Onun senin kız arkadaşın olduğunu sanıyordum. Birlikte büyüdüğünüzü sanıyordum."

Tabitha burnunu çekti. "Erkekler bencil pisliliklerdir." Hâlâ telefon ekranına bakıyordum. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Yani, TBea haksız değildi.

Bölüm 25

Sen benim hikayemi yazdın

LUCY

"Lucy, dünyaya dön," Emily'nin sesi hayallerimi böldü ve birden kendime geldim. "Orada hayatta mısın, tatlım?"

Etrafımdaki insanlara göz kırptım ve kafamı sallayarak zihnimi boşalttım.

"Özür dilerim," dedim küçük bir sesle, süveterimin kollarını ellerimin üzerine çekerek. Bu hafta donma ağrısı o kadar şiddetli değildi ama parmaklarımı sıkarken yüzümü buruşturmam için yeterliydi. Yakında yazmaya başlayabileceğimi umuyordum, ama şu ana kadar parmak uçlarım bunu düşünemeyecek kadar hassastı. Kalemi tutamadığım için durumum hiç de ideal değildi. Zaten teslim tarihine çok yaklaştım, daha fazla gecikme lüksüm yoktu.

"Sorun değil," dedi Harry yumuşak bir sesle. "Üzgünüm Luce, muhtemelen biraz fazla konuştum. Neden daldığını anlayabiliyorum."

LSE binasındaaydık. Londra'dan temelli ayrılmadan önce Harry'nin projesindeki gençlerle buluşmayı kabul etmişim. Mike, bunun beni daireden çıkarmak için iyi bir fırsat olacağını düşünmüştü ve Emily, benimle bu toplantıya gelip sonra da eşyalarımı toplamama yardım etmek için bizi Little Buckingham'dan arabayla getirmişti. Taşınıyordum.

Gençlerle sohbet etmek gerçekten çok terapötik olmuştu. Bazıları çalışmalarından örnekler getirmişti, bazıları gerçekten harikaydı; diğerleri ise LP Mayweather kitaplarını imzalamam için getirmişti. Harry'nin moderatörlüğünde, Mikey, Verity ve Emily'nin de katılımıyla ortam çok rahattı. Bunu yaptığım için mutluydum ama şimdi sadece gitmek istiyordum.

Harry'ye özür dilercesine gülümsedim. "Hayır, sıkıcı değilsin, sadece o zamandan beri konsantrasyonum çok zayıf..." Sözümü yarım bıraktım ve Emily, hassas ellerimden kaçınarak kolumu sıkmak için eğildi.

"Moretti Harding'de olanları duyduğumuzda çok üzüldük," dedi Verity yumuşak bir sesle.

Gözlerim ona kaydı ve o dudağını ısırdı.

"Üzgünüm, Luce," dedi. "Bizim işimizde haberler çabuk yayılır."

Gülümsemem titredi. "Oh, tabii."

"Lucy henüz bu konu hakkında konuşmak istemiyor," dedi Emily, garip bir sessizliğin ardından. "Umarım anlarsın. Her şey henüz çok taze."

Sanki ilkokula geri dönmüş gibiydim. Hayalperest olabilirdim, Emily'nin beni korumak için yanımda olduğu bir hayat sürerdim. Tıpkı Mikey'nin yaptığı gibi; tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Onu düşünmek göğsümü ağrıttı ve gözlerimin arkasında yine o aptal karıncalanma hissini uyandırıyor. Neden o aptal herifi unutamıyordum? Neredeyse bir hafta olmuştu ve hala dalgalar halinde beni vuruyordu. Ondan nefret ediyordum, gerçekten, gerçekten nefret ediyordum. Öyleyse neden nefesimi kesen derin bir acı ile onu özlemeyi bırakamıyordum? Beni çok kötü hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu tamamen yanlış değerlendirmiştim. Aramızda gerçek bir şey olduğunu sanmıştım. Onun da aynı şeyi hissettiğini sanmıştım.

Ama geriye dönüp baktığımda, bunun asla böyle olmadığını fark ettim. Sanki gözlerimden perde kalkmış gibiydi. O hiç benim olmadı, değil mi? Beni hiç *tanımadı*. Gerçek dünyada nasıl başarılı olunacağına dair tüm o dersler. Lazer odaklı, iş zekası, sıkıcı toplantılar ve acımasızlıklarla başarılı olma yöntemi. Yani, benim bunlarla ilgilendiğimi nasıl düşünebilirdi ki? Ona bunun ben olmadığımı bile söylemişim. Nasıl bu kadar az meraklı olup ne olduğumu sormamış olabilir? Tabii, *şimdi* meraklıydı. Onu engelleyene kadar aldığım sesli mesaj ve mesajların sayısı bunu kanıtlıyordu.

Lütfen, benimle konuş, Luce.

Üzgünüm, Lucy. Beni dışlama.

Bebeğim, lütfen. Çok üzgünüm. Lütfen iyi olduğunu göster bana.

Sonra eve geldiği zamanlar vardı. Mikey onu içeri almadı, ki bu iyi oldu, çünkü ben berbat bir haldeydim. Mikey, Felix'ten bıkmıştı. Felix'i ofiste ilk gördüğünde "tasarımcı sakallı yüzüne yumruk attığını" anlattı. Ve o aptal herifin eğilmeye bile tenezzül etmediğini. "Sanki yumruk yemek *istiyormuş* gibi," demişti Mike.

İnsanları yumruklamak kardeşimin tarzı değildir, ama onu o kafeden aldığı kadar kızgın görmemişim. Eve geldikten sonra ve polis sorgusu boyunca sürekli ağlamam

ama o ve annem bu sefer olayı polise bildirmem gerektiğini ısrarla söylediler. Felix'i gördüğünde, patlamak üzereydi.

Tüm bu olayın Felix ile ailemin geri kalanı arasında bir uçurum yaratacağı gerçeği beni çok üzdü. Elbette, son birkaç yıldır Felix mesafeli davranıyordu. Annem düzenli olarak annesini ziyaret etmesi için ısrar etmesine rağmen, artık Little Buckingham'a hiç gelmiyordu. Bianca Moretti ve annem artık arkadaşlıklar. Annem, Bianca'nın yalnız olduğunu ve Felix'i özlediğini, "o lanet adam" olmasaydı Felix'in daha sık eve geleceğini söyledi. (Annem Felix'in babasını hiç sevmemişti.) Ama şimdi Mikey, Felix'le bir daha asla konuşmayacağına yemin etmişti.

Anneme olanları anlattığımda telefonda çok sessiz kaldı. Detayların çoğunu ona anlatmadım, ama olanların özünü anladı. Will'e çok kızmıştı, oklava alıp ilk trenle Londra'ya gitmeye hazırdı. Mutfak aletleriyle onu "döverek pestilini çıkarmak" onun mahkum edilmesini zorlaştırabileceğini açıklamak zorunda kaldım. Ama Felix'e beklediğim kadar kızgın değildi.

"Aptal, aptal çocuk," diye mırıldandı. "Kendisi için neyin iyi olduğunu hiç bilmedi. Babası ona çok kötü davranmış." Sesinde öfke yoktu, sadece büyük bir hayal kırıklığı vardı.

Yutkundum ve dikkatimi Harry ve karısına verdim.

"Elbette, Lucy," dedi Verity titrek bir sesle. "Bunu gündeme getirmezdim, ama..." Ona baktığımda gözlerinin ıslak olduğunu görünce şaşırdım. "Üzgünüm, aptal hamilelik hormonları."

Gözlerimin de yanmaya başladığını hissedince yutkundum. Verity'ye sulu bir gülümseme gösterdiğimde, o da küçük bir hıçkırık attı ve hamilelik göbeği ve her şeyle bana sarıldı.

"Tamam, hayatım," dedi Harry karısına nazikçe. "Lucy'nin nefes almasına izin ver." Verity geri çekildi ve gözlerinin altındaki yaşları sildi.

"Üzgünüm," dedi. "Özür dileme," dedim ona. "Sarılmak her zaman iyidir."

Harry kolunu omuzlarıma dolayarak beni hızlıca sıktığında, Felix'in sesi geniş alanda yankılanınca irkildim.

"York!"

Hepimiz ona doğru döndük, o da atriyumda fırtına gibi koşuyordu. Gözleri Harry'nin koluna sabitlenmişti ve çenesindeki kaslar seğiriyordu. Harry bir anlığına aramıza baktı, sonra yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

"Moretti," dedi ve kolunu sıkarak beni yanına çekti. Felix'in gözleri parladı. "*Benim* binamda ne işin var?"

"Senin binanda mı?"

Verity gerginliği bozup kocasının göğsüne bir tokat attığında rahat bir nefes aldım. Kocasını kolunu benden çekip karısına sarılmak ve başının üstüne öpmek için uzattı.

"Onu *ben* tasarladım, seni küstah herif," dedi kocasına ve sonra Felix'e döndü. İki adam birbirlerine bıçak gibi bakarken, bir anlık garip bir sessizlik oldu. "Merhaba Felix."

"Karımı bir daha sakın bakma," diye Felix'e cevap veremedi Harry bağırdı ve Verity'nin önüne geçerek Felix'in görüş alanından onu engelledi. "Ve defol git. Binamızda beni endüstriyel casuslukla suçlayacak birini istemiyorum."

"Bunun için özür diledim," dedi Felix dişlerini sıkarak ve Harry gözlerini kısarak baktı.

"Bu çok iyi, ama sen benim itibarımı tehdit ettin. Seni pislik, karakterine hakaretten dava edebilirim. Lucy'ye yaptıklarına gelince..."

"Lucy seni ilgilendirmez," diye tükürdü Felix.

"Öyle mi?" diye alay etti Harry. "Görünüşe göre o benim işim, senin değil. Onu kendi işin haline getirdiğinde başına ne geldi, bir bak?"

Testosteron o kadar yoğunlu ki bıçakla kesilebilirdi, ki bu tamamen saçmalıktı, ama ortada bir olay çıkarmak istemiyordum...

"Siktir *git*, şehirli pislik," diye tükürdü Emily, tuvalet molasından dönerek bize doğru yürürken. Emily olay çıkarmaktan hiç korkmazdı. "Bu pisliği kim içeri aldı?" Felix'in yanına kadar yürüdü ve omzuna sertçe itti. Felix neredeyse hiç kıpırdamadı, ama bakışları ona doğru kaydı.

"Merhaba Emily," dedi Felix sakın bir sesle. Onu hatırlamasına şaşırdım. Felix, Little Buckingham'da benim ve arkadaşlarımdan üzerindeymiş gibi davranırdı.

"Gidiyorsun," dedi ve bu sefer iki eliyle onu tekrar sertçe itti. Felix yine kıpırdamadı. Sanki vücudu taştan yapılmış gibiydi. Muhtemelen aptal evindeki aptal spor salonundan dolayı. Kibirli pislik. Yönetim kurulu odasında o kadar kaslara ihtiyacı yoktu ki. Her neyse, artık o ve aptal kasları umurumda değildi. En azından kendime böyle söylüyordum, midemin altüst olduğunu ve o kaslı kollara sarılma arzusunun o kadar güçlü olduğunu, neredeyse nefes alamadığımı görmezden gelerek.

"Lucy ile konuşmam lazım," dedi, bakışları hala tüm gücüyle Felix'i binadan dışarı itmeye çalışan, yüzü kızarmış Emily'den bana kaydı. Emily itmeye ve homurdanmaya devam etti, ama Felix'in gözleri ve dikkati hiç benim yüzümden ayrılmadı. Berbat görünüyordu. Yani, yanlış anlamayın, bir ile on arasında bir çekicilik ölçeğinde hala tam bir on birdi. Ama kravatı gevşekti, gömleği birkaç gündür ütülenmesi gerekiyordu ve sakalları artık tasarımcı sakalı değildi, kalın, dağınık bir sakala dönüşmüştü. Göğsüm sıkıştı. O da beni benim onu özlediğim kadar özlüyor muydu? Bir adım geri attım, ona gitme dürtüsüyle mücadele ederek ve onu tutma ihtiyacını bastırarak. Bu benim Felix'im değildi. O Felix hiç var olmamıştı.

"O," Emily bir kez daha itti, "hayır," bir kez daha itti (bu sefer daha sert), "konuşmayacak," Felix'i sürekli iterek nefes nefese kalmıştı, ayakları zeminde kayıyor ve düzgün bir tutuş sağlayamıyordu, "seninle," bir kez daha homurdandı, "konuşmayacak," bir kez daha homurdandı, "seni lanet olası pislik."

O sırada ayaklarından biri kaydı, ama Felix onu dengelemek için omuzlarından tuttu, sonra onu nazikçe havaya kaldırdı ve yan tarafa koyarken, "Dikkat et, kendine zarar vereceksin," diye mırıldandı. Emily şimdi öfkeden kızarmıştı. O, çok az bir çabayla havaya kaldırılıp kenara atılmaya tahammül edebilecek türden bir kadın değildi. Emily, kenara atılabilecek türden bir insan değildi. Yüzü buruşmaya başladı ve ciddi bir gerginlik yaşandığını görebiliyordum.

"Em," dedim ve herkesin bakışları bana çevrildi. "Sakin ol."

Emily öfkeyle nefes aldı ve kollarını kavuşturdu, ama fiziksel saldırıya geçmedi, ben de bunu bir ilerleme olarak kabul ettim. Artık saldırı modunda olmadığından emin olduğumda, bakışlarımı Felix'e çevirdim. Gözleri, sanki her santimini ezberliyormuş gibi yüzümü taradı. Bana doğru bir adım attı, ben de ona karşılık olarak bir adım geri attım. Gözleri ayaklarıma indi ve kaşlarını çattı, ama tekrar yaklaşmadı. Sonra Felix'e hiç yakışmayan, çok samimi bir şey yaptı, neredeyse kararlılığımı sarsacaktı. Gözlerimi onunkilerle buluştururken, ifadesiz yüzünde bir çatlak oluştu ve yüzünde çıplak bir acı belirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı; odadaki gürültüye rağmen, sanki doğrudan kulağıma fısıldamış gibiydi. Sesinin hamlığı, mutlak çaresizliği beni parmak uçlarımda sallandırdı. Ona gitmeye çok yakındım. Hareketime gerildi, tüm vücudu tetikte, kasları gerginlikle kasılmış, kendini tutmak için neredeyse titriyordu.

Ama sonra hatırladım. Felix beni umursamıyordu. Beni kovmuştu. Beni korumamıştı. Benim kim olduğumu sevmiyordu ve zaten bunu öğrenmeye hiç zahmet etmemişti. Bu yüzden topuklarımın üzerine geriye doğru sallandım ve bir adım daha geri attım. Felix'in gözleri parladı, sonra yavaşça kapandı.

"Bence o seninle konuşmak istemiyor, Moretti," Harry'nin sesi sessizliği doldurdu. Bundan zevk alıyordu. "O yüzden tekrar ediyorum: lanet binamızdan çık."

Felix, Harry'yi görmezden gelerek arka cebinden kitabımın bir kopyasını çıkardı.

"Lucy ile konuştuktan sonra gideceğim," dedi, hala bana bakarak. "Moretti..."

"Lanet olsun..." Emily başladı, ama onu kesip sözünü kestim.

"Sorun yok," dedim, sadece bu işi bitirmek istiyordum. Derin bir nefes alıp verdim ve diğerlerinden uzaklaşarak Felix'e doğru yürüdüm. Tutmuş olduğu nefesi verirken göğsü çöktü.

"Lucy... İyi misin?" diye sordu, ben birkaç adım uzaklıkta durduğumda. Artık daha yakındım ve ne kadar kötü göründüğünü gerçekten görebiliyordum. Yanakları biraz daha çökmüştü, sanki kilo vermiş gibi, ve hafifçe kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Seni görmem gerekiyordu. Çok üzgünüm. Lucy, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni dinlemeliydim. Asla yapmamalıydım..."

"Burada olduğumu nasıl bildin?" Gözlerimi ona dikerek sordum.

Boğazını temizledi ve ilgilenen çevredeki insanlara bir bakış attı, yanak kemiklerinin üzerinde iki renkli bayraklar dalgalanıyordu. "Daireni izleyen bazı güvenlik görevlilerim olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm," dedi, sesinde hâlâ çaresizlik vardı. "Ama çok endişelendim. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. Sadece iyi olduğunu bilmek istedim. Ve Will hâlâ dışarıda."

"Felix, bu delilik."

"Aklımdan çıkaramıyorum." Yutkundu ve kızarmış gözleri daha da kızardı. "Lucy, videoyu gördüm. Sana zarar verdi. Kafan duvara çarptı ve..."

Felix, bronz teninin altında o kadar soldu ki, neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse.

"Gördüğün gibi iyiyim," dedim, parmaklarımdaki zonklayan acıyı görmezden gelerek. Dürüst olmak gerekirse, kalıcı yaralar Will'in saldırısından değil,

dondurucu soğuğa atılmam ve parmaklarımda donma oluşmasından kaynaklanıyordu.

Felix bana göz kırptı ve sonra elinde tuttuğu kitaba baktı.

"Benim hikayemi yazdın," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, sözleri duyguyla yüklüydü. Bu onun için bir anlam ifade ediyordu. O hikayeyi ilk romanımın temeli olarak kullanmam onun için çok önemliydi. Yutkundum ve boğazımı temizledim.

"O senin değil," diye fısıldadım ve kitabı elinden almak için ona yaklaştım, ama o kitabı tuttu ve başını hafifçe salladı.

"Bana ilk anlatan sensin. Ben LP Mayweather'ın *ilk* hayranıyım. Bunların hepsi sonradan görme hayranlar. Senin ne kadar yetenekli olduğunu herkesten önce ben biliyordum. Sana ilk inanan bendim."

Gözlerimi devirdim, hala kitabı bırakamıyordum, bağlantıyı koparamıyordum. "Ne hayran ama. Yayınlandıklarını bile bilmiyordun."

"Bana hiç söylemedin." Sözlerinde bir suçlama ve, beni şaşırtan bir şekilde, incinmişlik vardı. "Bana nasıl söylemezsin?"

Öfke içimi kapladı ve kitabı çekip aldım. O benim lanet kitabımı hak etmiyordu. "Ne zaman söyleyecektim ki Felix? Ne zaman açıklamama izin verdin? Ne zaman bana bunca yıldır ne yaptığımı sordun?"

"Lucy, ben..."

"Hayır," diye bağırdım ve kitabı bir kez daha çekmeye çalıştım, ama o bırakmadı. "Mazeret uydurma. Londra'ya gelmeden önce senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi biliyor musun? Mikey'den bilgi almak için ne kadar çabaladığımı? Seninle birlikte bir aktris, manken veya pop yıldızının olduğu tüm parlak dergileri nasıl taradığımı? Tanrım, ne kadar acınası biriyim."

Felix inledi. "Hayır, Lucy. Hayır, lütfen böyle söyleme. Ben gittiğimde sen daha çocuktun. Son birkaç yılda seni tanısaydım, *gerçekten* tanısaydım, yazdığın her kelimeyi yutardım. Benim sana yaptığından çok daha kötü bir şekilde seni takip ederdim."

"Evet, ama buraya taşındıktan sonra beni tanıdın. En azından tanıdığını sandın."

Felix hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bana hiç söylemedin. O zaman bana söyleseydin..."

"Tamam," diye kabul ettim. "Sana kitaplardan bahsetmeliydim. Aslında hiç yalan söylemedim ve bana bir kez olsun ne yaptığımı sorsaydın sana anlatırdım."

Ne yaptığımı sorsaydın sana söylerdim." O sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu, yanakları yine kızardı. "Ve senin şirketinde çalışarak ne yaptığımı anlamayı sağlamalıydım. Bu adil değildi. Birkaç kez açıklamaya çalıştığım da, beni susturdun. Ama aslında susarak yalan söylediğimi kabul ediyorum ve bunu hak etmedin. Ama nasıl benim bir rakibe sırları satabileceğimi düşünebilirsin? Bir an bile olsa seni satacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Luce," dedi, sesinde yine o yalvaran ton vardı. "Durumun nasıl görüldüğünü anlamalısın. Ve... dinle, üniversiteden beri durmadan kazıklandım. Eski sevgilimle olanları ve bunun beni ne kadar temkinli hale getirdiğini sana anlatmalıydım. O benim güvenimi gerçekten ihanet etti. Ayrıntılara giremem ama ona tamamen kapılmışım. Yorgun ve alaycı biriyim ve... aptalca bir sonuca vardım."

"Kandırıldığın için üzgünüm," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ama beni çok uzun zamandır tanıyorsun. Ben öyle biri değilim. Düşündüm ki..." Derin bir nefes almak için sözümü kestim ve yutkundum. "Düşündüm ki biz..." Bunu söylerken onun gözlerine bakmamak için gözlerimi kapattım ve sesimi fısıltıya indirdim. "Sana aşık oluyordum."

"Ben sana, Aga'mın yanında sana Marmite tostı yedirdiğim gece aşık oldum... Aslında, hayır, bu doğru değil. Sana, öfkeli, incinmiş on üç yaşında bir çocukken, senin hikayelerle başka bir dünyaya taşındığımda aşık oldum. Benim için o kadar zamandır öylesin. Sadece bunu görecektim kadar aptal ve berbat durumdaydım."

Gözlerimin yine yaşardığını hissettim ve bu sefer sıcak gözyaşları akmaya başladı. Kitabı bıraktım, elim ağzıma gitti, hıçkırığımı bastırmaya çalıştım ve birkaç adım geri çekildim.

"Tamam," diye bağırdı Emily aramıza girerek, "yeter artık, şehirli gerzek. Onu ağlattın, bu yüzden vaktin doldu. Defol. Çık dışarı."

"Evet," diye araya girdi Harry York, Felix'i benden daha da uzaklaştırmak için Emily'nin yanına gelerek, geniş bir duruş sergileyip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zamanın doldu dostum. Ben seni dışarı atmadan önce neden kendin çıkmıyorsun?"

"Sanki yapabilirmişsin gibi," diye homurdandı Felix. "Ama peki." Ellerini teslim olarak kaldırdı. "Gideceğim. Ama bekleyeceğim, Luce. Gerekirse sonsuza kadar." Emily'nin arkasından ona baktım. Çocukken bir şey istediğinde takındığı aynı kararlı ifadeyi takınmıştı. O zamanlar başarılı olamadığı tek bir an bile hatırlamıyordum ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum.

Bölüm 26

İkinizin de biraz iteklenmeye ihtiyacı vardı

FELIX

Küçük, teraslı kulübeye giden yolu yürürken göğsümün sıkıştığını hissettim. Burayı seviyordum: sıcak mutfak, kahkahalar, kızarmış sıcak çörekler, samimi sevgi... Burası benim ailemin evinin tam tersiydi. Mayweather ailesi, sizi kendilerinden biriymişsiniz gibi hissettirmeyi başarırdı. Hiçbir zaman sadece para ödeyen bir misafir ya da Hetty'nin sadece dadım olduğunu hissetmedim. Onlar benim ailemdi. Midem bulanmaya başladı. Hetty şimdi benim hakkımda ne düşünüyor? Yolda durduğumu fark edince, kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve parlak mavi kapıya doğru adım attım. Kapıyı çaldıktan sonra, öfkeli bir Hetty ile karşılaşmaya hazırlandım, bu yüzden The Badger's Sett'in barmenlerinden biri olan, sadece biraz huysuz Jimbo kapıyı açtığı anda, şaşkına döndüm.

"Ah, Moretti'nin oğlu," dedi Jimbo, beni baştan aşağı süzerken elini sakalını okşayarak. "Ne işin var burada, evlat? Sahte kimliğini ikiye kestiğim için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

"Mike'a her zaman servis yapıyordun."

Jimbo'nun kaşları kalktı. "Evet, öyle. O zamanlar, Hetty, oğlunu sarhoş etsem işimi batırmayacaktı, değil mi? Kimse Morettileri kızdırmak istemez."

"Bu değil..." Sözümü kesip derin bir nefes aldım. Neden köyün geri kalanı paçayı kurtarmışken, ben on beş yaşında neden hizmet edilmediğime dair saçma bir tartışmaya giriyordum? Elimdekilere odaklanmam gerekiyordu. O kadar stresliydim ki, Lucy kadar dikkatim dağınık olmaya başlamıştım ve yaratıcı bir dahi olduğum için mazur görülebilecek bir bahanem de yoktu. "Dinle Jimbo, ben Hetty'yi görmeye geldim."

Jimbo şimdi Hetty'nin erkek arkadaşı mıydı? Bu... tuhaf olurdu. Hetty'nin daha iyi bir zevki olmasını umardım. Yani, öğlen vaktiydi ve Jimbo

kapıda bornozuyla durmuş, hayalarını kaşıyordu. Ne hoş.

"Hetty mi?" diye sordu, kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı. "Hetty bir yıldan fazladır burada yaşamıyor, evlat."

Gözlerimi kırptım. "Ne? Anlamadım."

"Kızı ona Moonreach'i satın aldı. Hetty çok sevindi. Lucy annesini emekliye ayırdığında yeterince kötüydü. Hetty, The Badger's'da dinleyen herkese bu konuyu yeterince anlattı. Ama Moonreach'ten beri, patlamak üzere. Artık briç kulübü annenin evinde değil, onun evinde toplanıyor. Görünüşe göre, senin o kibirli babanı görmemek için. Onu suçlayamam. Senin babana hiç sıcak bakmazdı."

Moonreach, köyün eteklerinde bulunan, ikinci derece tarihi eser olarak tescilli, güzel ve büyük bir kır eviydi. Hetty sık sık Moonreach'ten ve onu ne kadar sevdiğinden bahsederdi. Yaşlı Tinsley orada yaşıyordu. Bunu biliyordum çünkü Moonreach, ailemin evinin hemen yanındaydı. Aslında, Buckingham Malikanesi ile bizim evimizin arasında bulunuyordu. Ancak, hem benim evimden hem de Ollie'nin evinden bu evi göremezdiniz, çünkü her ikisi de oldukça geniş bir alana sahipti. Tekrar gözlerimi kırptım ve bir adım geri attım. Kendimi çok, çok aptal hissetmeye başlamıştım. Hetty'nin hayalperest kızını desteklediği için ona acıyordum, ama aslında tam tersiymiş. Jimbo'ya bir şeyler mırıldandım ve dönüp arabama doğru yürüdüm.

Moonreach'te eskisinden çok daha sağlam yeni bir kapı vardı ve üzerinde kapıyı kapattıktan sonra kapatın yazan büyük bir tabela vardı. Kapıdan geçtikten sonra nedenini anladım. İki kocaman domuz, obez astımlılar gibi homurdanarak arabama doğru yavaşça yürüdü. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en çirkin yaratıklardı. Onların arkasında, bir çalıdan iki tavuk çıktı. Birinin tüylerinin yarısı yoktu, diğeri ise topallıyordu. Hetty eskiden küçük bir çiftlik işletmekten bahsederdi. Küçük kulübesine her zaman elinden geldiğince çok sayıda terk edilmiş ve başboş hayvanları alırdı. Daha fazla alana sahip olduğu için çıldırmaya karar verdiğini tahmin ediyordum. Haftalar sonra ilk kez gülümsedim. Babam hayvanlardan kesinlikle nefret ederdi. Hetty'nin bu hayvanları mülkünde tutması imkansızdı; en azından, ben öyle olmamasını gerçekten *çok* umuyordum.

Bir lama yol boyunca bana doğru koşarken gülümsemem daha da büyüdü. Her şey gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Yaşlı Tinsley'in sadece birkaç köpeği vardı ve onlar bile babamı deli ederdi. Lama bana bakıyordu

dişlerini geri çekerek bana bakıyordu. Arabaya atladım. Tükürülmeye değmezdi. Yolda birkaç dakika karşılıklı bakiştık, ta ki domuzlar da lamaya katılıp yolumu kesene kadar. İçlerinden biri tamponumun önüne uzandı. Zararı azaltmaya karar verdim ve onları geçmek için çamurlu tarlaya girdim, arabamı çamurla kapladım. Halletmem gerekenler listesine bir Land Rover satın almayı da ekledim. Lucy'yi beni affetmeye ikna ettikten sonra, Moonreach'te biraz vakit geçirmeyi planlıyordum. Çamuru kaldırabilecek ve Mike'ın şu anda mahvettiğim alçak Aston Martin'i ilk gördüğünde bana taktığı "şımarık şehir çocuğu" lakabını çağrıştırmayacak bir araca ihtiyacım olacaktı. Neyse ki, yolun geri kalanı nispeten açıktı – sadece arabamın önünden geçen birkaç ördeğin geçmesi için bir an durmam gerekti.

Ön kapıya vardığımda derin bir nefes aldım. Kapıyı eski kulübelerinin rengiyle boyamışlardı ve yan tarafında tırmanan güller vardı. Bütün bina *Country Life* dergisinden çıkmış gibi görünüyordu: sazdan çatı, kalın taş duvarlar, çıplak tuğla ve kirişler. Ailemin evinin tam tersiydi. Babam, planlama kurallarına çok yakın bir şekilde ve bazen de tamamen göz ardı ederek, mülklerini modernize etmek için elinden geleni yapmıştı. Bir zamanlar güzel, eski bir kır evi olan yeri, aşırı büyük, cam cepheli bir canavara dönüştürmeyi başarmıştı.

Kapıyı çaldım ve kalbim güm güm atarken bekledim. Hetty, her zamanki önlüğünü giymiş, yanağında ve tuz ve biber saçlarında un lekesi olan bir şekilde kapıyı açtı. Elinde oklava tutuyordu ve ben çarpışmaya hazırlandım. Ama şok olmuş ifadesi kaybolduğunda, yüzü sıcaklıkla doldu ve tamamen beklenmedik bir şey yaptı. Oklavayı düşürdü ve beni kendine doğru çekerek sıkıca kucakladı. Böylesine küçük bir kadın için şaşırtıcı derecede güçlüydü, beni kolaylıkla kendi boyuna indirdi. Duygularımdan boğazım düğümlendi. Hetty en iyi kucaklamaları yapardı.

"Ah, canım," dedi. "Kendini zor bir duruma sokmuşsun, değil mi?" Geri çekildi ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak yüzümü kendi seviyesinde tuttu. "Her zaman biraz yavaş anlardın."

"Ee... ne?"

Yanağımı birkaç kez okşadı. "Sana Lucy'yi altın tepside sundum. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmıştınız. Annen ve ben bunu konuştuk ve ikinizin de biraz teşvik edilmeye ihtiyacı olduğuna karar verdik."

Kaşlarım kalktı. "Annem mi?"

"O senin mutlu olmanı istiyor, canım. Şimdiye kadar birlikte olduğun tüm o aptal kadınlar sana uygun değil. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Ve benim Lucy'm senden başkası istemiyor. Hiç istemedi." Onu düzeltemeden, Hetty kolumu tuttu ve beni eve çekmeye başladı. Koridora adımımızı attığımızda, havlamalar başladı. İki devasa av köpeği bize doğru koştu, biri göğsüme atlayıp yüzümü yaladı, diğeri de yapmak istedi ama yaşlı olduğu için başaramadı.

"Bu Samwise. Ad verme işini hala Lucy'ye bırakıyorum, görüyorsun," dedi Hetty. "Dürüst olmak gerekirse, eğitimde pek ilerleme kaydedemedik. Frodo'yu da tanıyorsun."

Küçük köpeği biraz okşadıktan sonra, Frodo'ya ulaşmak için yere diz çöktüm.

"Şimdi on altı yaşında olmalı," dedim, sesim duygudan boğuk çıkıyordu. "Hey oğlum," diye mırıldandım, onun sevdiğini bildiğim şekilde kulaklarının arkasını okşarken. "Beni hatırlıyor musun?" O da kıkırdadı, sonra yüzümü uzun uzun yaladı, kuyruğu yere vuruyordu. Frodo ve Mike ile Lucy'nin arkamızda yürüdüğü yürüyüşlerin anıları zihnime doldu. Mike'ı her zaman onu beklemesi için bekletirdim, bu da onu çok sinirlendirirdi.

Anılarım eski Mayweather köpeği Bilbo'ya ve babamın kendi köpeğim Benji'yi barınağa götürdüğünü öğrendikten sonra on üç yaşındaki benin onun kürkünde nasıl teselli aradığına kayarken göğsüm sıkıştı. Annem ve ben Benji'yi altı ay önce bir kurtarma merkezinde bulmuştuk ve ben onun dağınık görünüşüne rağmen ona aşık olmuştum. Yatılı okuldan eve döndüğümde onun kaybolduğunu görünce çılgına dönmüştüm, sonra da babamın yaptığını öğrenince yıkılmışım. Kulübeye giderken ağlamaktan gözlerim kızarmış ve şişmişti, ama vardığımızda kendimi zorla sakinleştirmiştim. Maalesef Mike izci kampındaydı, bu yüzden evde sadece Hetty ve sekiz yaşındaki Lucy vardı. Hetty bana bir bakış attı ve beni mutfığa götürdü. Orada Aga'nın önüne çöktüm ve yüzümü Bilbo'nun kalın kürküne gömdüm. Sonra küçük Lucy mutfığa geldi, başını yana eğip bana ve köpeğine baktı.

"Üzgünsün," dedi bana.

"Biraz, Shakespeare," dedim kısık sesle, birkaç kez burnumu çekerek ama tekrar ağlamamaya çalışarak. Lucy, Bilbo'nun diğer tarafına çöktü ve küçük eli, onun boynundaki benim elimi kapattı.

"Bir hikaye dinlemek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve öylece kaldık. Hetty etrafımızda akşam yemeğini pişirirken, Lucy bana hikayesini anlatıyordu. Bir saat sonra,

, en azından tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum. Lucy'nin ne kadar nazik olduğunu nasıl unutabilmişim? Onun beni ihanet edebileceğini nasıl düşünebilmişim?

"Hadi gel, canım," dedi Hetty yumuşak bir sesle. Anıları gözlerimden silip, gülümseyen yüzüne baktım ve ayağa kalkıp onu takip ettim.

"Lucy burada mı?" diye sordum, Hetty'nin eski ahşaplarla dolu, Belfast lavabosu, sıcak fayansları ve krem rengi Aga ocağıyla donatılmış, geniş ama yine de rahat hissettiren kırsal mutfağına girerken. Sıcak, ev gibi, yine benim ailemin evinin tam tersi.

"Evet, burada, ama merak etme. Geldiğini duymamıştır. Özel kulaklıklarını takmış, kulaklarında o şey varken hiçbir şey duyamaz. Gandalf bütün gün cıvıladığı için konsantre olmak için onlara ihtiyacı olduğunu söylüyor." Tam o sırada bir horoz ciyaklamaya başladı.

"Sanırım o Gandalf, değil mi?"

"Evet, zavallı hayvanın sinir bozukluğu var, sürekli gıdıklıyor. Çok üzücü, tüm tavuklar ondan kaçınıyor, bu yüzden kendine bir eş bile bulamıyor. Annen onun cinsel açıdan frustre olduğunu düşünüyor."

"Ne?" diye kekeledim. Bir horozun cinsel ihtiyaçları hakkında yorum yapmak annemin karakterine uygun bir davranış değildi. Boğazımı temizledim ve enseme ovuşturdum. "*Annem* mi söyledi bunu?"

"Evet," dedi Hetty neşeli bir ses tonuyla. "Bianca bu aralar *çok* daha az bastırılmış durumda."

Annemin kümes hayvanlarının cinsel ve zihinsel sağlık sorunları hakkındaki teorilerini dinlemek istemiyordum. Neyse ki, Hetty bir görevdeydi ve Gandalf'ın dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

"Gerçekten büyük bir hata yaptın," dedi, doğrudan konuya girerek – ama Hetty her zaman böyleydi. "Aklından ne geçiyordu?"

Omuzlarım düşerek, büyük, yıpranmış mutfak masasının yanındaki sandalyeye çöktüm ve elimi pürüzsüz ahşap yüzeyde gezdirerek iç geçirdim.

"Ben tam bir aptalım."

Hetty arkasına uzanıp mavi ve beyaz çizgili bir tencereyi aldı, kapağını açtı ve bana uzattı.

"Sadece elliliklerim var."

Kavanozu bana doğru salladı ve kaşlarını kaldırdı. "O zaman kötü sözler söylemesen iyi olur, genç adam. Zaten yirmi yıl öncesinden bana hala bir pound yirmi beş sent borcun var. Her zaman ağzın bozuktur." Cüzdanımı çıkardım ve kavanoza elli sterlin koydum.

"O zaman bu meseleyi halletsek iyi olur, değil mi?" dedi Hetty, sanki ben çocukken mutfakta zor bir ödevden şikayet ediyormuşum gibi, burada yetişkin bir adam olarak kızının kalbini kırmışım gibi değil. "Çay ister misin?" Bir fincan çay, Hetty'nin büyük ya da küçük her türlü krizin başlangıç noktasıydı. "Elleri iyileşiyor, bu iyi bir şey."

"Elleri mi?" Hetty su ısıtıcısını koyarken ona kaşlarımı çattım. Cevap vermeden önce bana temkinli bir bakış attı.

"Ellerinden haberin yok mu?"

Kafamı salladım, midem korkudan kaskatı kesilmişti.

Bölüm 27

"Acı çekiyor muydu?"

FELIX

Lucy'nin ellerine ne olduğunu hiç hoşuma gitmeyeceğini hissettim, ellerim masanın üzerinde yumruk haline geldi.

"Ah canım," dedi Hetty. "Önce çay." Önüme bir fincan tatlı çay konana kadar bekledim.

"Lütfen Hetty, anlat bana."

"Önce bir yudum al, canım." Ben de öyle yaptım, çayı tatmadım bile, ama sıcaklığı midemi biraz yatıştırdı. Hetty başını salladı. "Donma."

"Donma?" Kafamı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi Hetty dikkatlice. "Raynaud sendromu ve soğuğa tahammülsüzlüğü olduğunu biliyorsun, değil mi? Doktorlar, Lucy'nin neden soğuğa dayanamadığını hiçbir zaman anlayamadılar. Her türlü kan tahlili yapıldı, hepsi normal çıktı. O böyle yaratılmıştı. Ekvator'da doğmalıydı, kesinlikle İngiltere'de değil.

"Her neyse, senin ofisinden çıktığında montu, eldivenleri, şapkası ve çantası yoktu. Seni etkilemek için senin beğeneceğin bir kıyafet giydiğini söyledi. Normalde giydiği kazak ve kürklü botlar değil, etek, topuklu ayakkabılar ve ince bir gömlek." Bunun nereye varacağını tahmin etmeye başladığımda kalbim sıkıştı. "Lucy benim, o bir hayalperesttir. En pratik ruhlu biri değil, ama bunu sen de biliyorsun." Geri kalanını duymak istemiyordum ama duymam gerektiğini biliyordum. "Eh, eşyalarını almak için binaya geri girmeye çalıştı, ama kapıdaki adamlar bunu kabul etmedi. Ona katı talimatları olduğunu söylediler – hiçbir koşulda binaya geri giremezdi. Şirket için bir tehdit oluşturuyordu."

Yüzümü buruşturarak çay fincanını masaya bırakıp ellerimi saçlarıma gömdüm.

Hetty boğazını temizledi.

"Ne yapacağını bilmiyordu. Telefonu yoktu, parası yoktu. Utangaç biriydi ve kimseye yük olmak istemiyordu. Sadece bir kafeye girip yardım istediğinde

ama dürüst olmak gerekirse, o zaman için biraz geç kalmıştı. Elleri çok kötü durumdaydı. Donma, soğuk yanığına benzer bir şey. Birkaç hafta ağırlı geçer ama kalıcı bir hasar bırakmaz."

"Oh, Tanrım, hayır," diye inledim ve başımı masaya düşürdüm. "Ben inanılmaz bir pisliğim." Kafamı kaldırmadan cüzdanımdan elli dolar daha çıkardım ve Hetty'ye uzattım. "Mike tek yumrukla yetinmemeliydi."

"Hayır, kesinlikle durmamalıydım." Mike'ın öfkeli sesiyle başımı kaldırdım. Arka kapıda durmuş, köpekleri okşuyordu. Yüzü öfkeden kızarmış, çenesi sıkılmıştı. "O burada ne arıyor, anne?"

Hetty kavanozu ona doğru itti. Cebine uzandı, bir poundluk bozuk para çıkardı ve benimle göz teması kurmadan onu kavanoza attı.

Hetty iç geçirdi. "Çocuğu rahat bırak, Michael. Zaten yeterince kötü hissediyor. Lucy'nin elleri çok daha iyi. En azından artık yazabilir."

Gözlerim Hetty'ye kaydı. "Yazamıyor muydu?"

Hetty omuz silkti. "Hayır. Önemli bir teslim tarihini de kaçırdı. Biraz sorun oldu. Bu yüzden gürültü önleyici şeylerini kullanmaya ve Gandalf'ın onu rahatsız etmemesine bu kadar takıntılı. Manuskripti bitirme görevini yerine getirmeye çalışıyor."

"Acı çekiyor muydu?" O anda kendimi tutamadım; sesim kırıldı ve boğazım düğümlendi. "Ona acı çektirdim mi? Sanırım... Sanırım kusacağım." Bunun üzerine ayağa fırladım ve merdivenlerin altındaki küçük banyoya zar zor yetiştim, kahvaltımın dramatik bir şekilde geri dönüşünü izledim.

Lavaboda ağzımı yıkayıp solgun yansıma baktıktan sonra mutfığa döndüğümde sessizlik hakimdi. Ellerimle yüzümü kapattım ve tekrar mutfak masasına oturdum. Mayweather'lara bakamıyordum. Nasıl bu kadar alçaldım? *Onu nasıl incitebildim?*

"Hadi ama Felix, canım," Hetty'nin yumuşak sesi kendinden nefretimi kesip attı, eli omzuma kondu ve sıkıca tuttu. "Her şey yoluna girecek. Sen bunu düzelteceksin. Çocukken yapamayacağın bir şey yoktu, değil mi? Tırmanmak istediğin her ağaca ilk tırmanan sendin. Babanızdan hiçbir şey istemediniz, bu yüzden Jimbo ile birlikte barda çok çalışıp kendinize bir araba aldınız, ama biliyorum ki Mikey'e atölyesini kurması için yardım etmek için hepsini ona verdiniz. Lucy okulda zorbalığa uğradığında, onu almaya gittiniz ve o küçük pislikleri köşeye sıkıştırdınız." Hetty, omzumda olmayan eliyle kendi poundunu kavanoza attı. "

Matematik derslerinde ona yardım ettin. Ve kızımı hikayeci olmaya teşvik eden ilk kişinin sen olduğunu bilmediğimi sanma. O potansiyeli gördün."

"Hetty, kitaplarını yayınladığını bile bilmiyordum," dedim acı dolu bir sesle. "Nasıl bilmeyebilirdim ki?"

Sonra Hetty'ye baktım. Gözleri bana sabitlenmişti ve hafifçe kısılmıştı.

"Sanırım Little Buckingham'dan ayrıldıktan sonra gerçekten *gitmek* istedin.

Burası sana çok acı veriyordu, değil mi canım?"

Hetty ile göz teması kurmayı bırakıp masaya baktım. Haklıydı. Bu köyü geride bırakmam gerekiyordu. Bir şekilde Lucy'yi sevdiğimi biliyordum; çocukken bile aramızdaki bağın derin olduğunu biliyordum. Ve babamın yaptıklarından sonra beni buraya geri getirecek hiçbir şey yoktu.

"Beni asla affetmeyecek," diye fısıldadım, çayımı izleyerek ve dünyanın altının oyulduğunu hissederek.

Mike homurdandı. "Of, lanet olsun. Sen her zaman dramatik bir küçük sürtük oldun." Ona baktım. Artık haklı öfkeyle şişkin değildi; aslında, masanın karşısındaki sandalyelerden birine çökünce, ifadesinde neredeyse bir parça acıma vardı. "O yaşayacak. Parmağını falan kaybetmiş değil ya."

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Midem yine kasıldı. "Sakin ol, canım," dedi Hetty. "Şimdi böyle davranma. Kusmukla kaplıysan ya da yerde baygın yatıyorsan kızımı geri kazanamazsın."

Kusmak, çocukken benim için bir stres tepkisiydi ve Hetty bu belirtileri her zaman fark edebilirdi. Mide bulantısını önlemek için derin bir nefes aldım ve söylendiği gibi bir yudum çay içtim. Hetty haklıydı, çay gerçekten her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

"Anne?"

Lucy'nin sesini duyunca fincanı gürültüyle bıraktım. Biraz çay kenara döküldü ama ben aldırmadım. Kapıdan girerken beni görmedi. Bunun nedeni, tuhaf bir şekilde, küçük, şişman bir midilliyi arkadan iterek mutfığa sokmaya çalışması ve bu çabayla homurdanıp puflamasıydı. Küçük midillinin başı havadaydı ve Lucy'nin itmesine karşı koymak için toynaklarını yere vuruyordu.

"Lütfen Legolas'ı kulübemin dışında tutabilir miyiz? Yazmaya çalışırken sürekli koluma vuruyor ve haritalarımdan birini yedi! Burası tam bir tımarhane. Senin burada olmaman gerek..." Donakaldı ve beni gördüğünde ağzı

beni görünce kapandı. Yavaşça doğruldu ve kulaklıklarını çıkarmak için uzanırken gözlerini benimkilere dikti. "Buradasın."

Ve ben kendimi tutamadım. Haklı olmadığımı biliyordum. Onun bana gelmesini beklemem gerektiğini biliyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Aklımda bu düşünce oluşmadan, bacaklarım sandalyeden kalkıp beni ona doğru götürdü. Artık midilliyi geçmeyi başarmış ve mutfakta duruyordu. Tam önünde durdum. Ağzını açıp konuşmak istedi, ama ben nazıkçe iki elini de ellerime aldığımda ağzını kapattı.

Çok, çok dikkatli bir şekilde, ellerini ters çevirip her iki tarafına da baktım. Hafifçe yüzünü buruşturdu ve gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Hâlâ biraz hassaslar," diye açıkladı ve ben gözlerimi yavaşça kapattım, gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettim. On üç yaşındaki Benji olayından beri kimsenin önünde ağlamamıştım. O gün babam bana ağlamanın zavallı kaybedenler için olduğunu söylemişti. O zaman bir daha asla ağlamayacağıma ve babamı sonsuza kadar nefret edeceğime yemin etmiştim. Her iki sözümü de şimdiye kadar tuttum.

Gözlerimi açtığımda, Lucy gözlerimde yüzen gözyaşlarını görünce şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu.

"Çok üzgünüm, bebeğim," dedim, boğazım düğümlenerek, başka bir şey söyleyemeyecek kadar yıkılmış bir fısıltıyla.

Ellerinden biri yüzüme uzandı. Başparmağıyla düşen gözyaşını sildi. "Felix," dedi yumuşak bir sesle, sesi duygu doluydu. Sonra göz kapakları kapandı, eli yüzümden düştü, diğer eli de benimkinden kolayca çekildi. Kaçınılmaz geri çekilmeyi durdurmak için ona tutunmak istedim ama parmaklarını incitme riskini almak istemedim. Bu yüzden o bir adım geri çekilirken elimi bıraktım. Mutfakta tam bir sessizlik hakimdi. Mike sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu - sanırım altı yaşından beri beni ağlarken görmemişti.

"Bunu asla geri alamam," dedim, sesim kısılmıştı. "Seni incittiğim gerçeğini asla geri alamam." Lucy ellerini ovuşturdu ve ikisini de ellerime almak için o kadar güçlü bir dürtü hissettim ki, ellerimi cebime sokmak zorunda kaldım. Gözlerim yine yanmaya başlayınca burnumu çektim. Tanrım, yine ağlayamazdım. Kalbim kırık olsa da olmasa da, Mike bunu bana asla unutturmazdı.

"Felix, neden buradasın?" dedi Lucy küçük bir sesle.

"Vazgeçmeyeceğimi söylemişim. Seni bırakamam. Lütfen Lucy, sana kendimi affettirmek için bir şans ver." Durup, boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Lütfen, Shakespeare. Seni seviyorum."

Lucy yana baktı ve dudağını ısırdı. "Hikayeleri nasıl unutabildin?" Uzun bir sessizlikten sonra fısıldadı. "Sana anlatmak için yeterince ısrar etmediğimi biliyorum. Açıklamaya çalıştığımda beni dinlemesi için ama hikayelerin benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl unutabildin? Onları öylece bıraktığımı mı sandın?"

Derin bir nefes aldım ve kekeleyerek nefesimi bıraktım. "Tabii ki hikayeleri hatırlıyorum."

Lucy başını sallıyordu, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti ve ben onlara kaşlarımı çatarak baktım.

"Bebeğim, ellerin," dedim yumuşak bir sesle ve gözleri parladı ama ellerini biraz gevşetti - beyaz parmak eklemleri rengini geri kazandı.

"Hatırlamamıştın. LP Mayweather'ı öğrenene kadar hatırlamamıştın," dedi. "Hatırlasaydın, onları asla vazgeçmeyeceğimi bilirdin."

"Hayır, bu..."

"Ve sen benim için sağlıklı değilsin," diye sözümü kesti. Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Tanrım, umarım tekrar kusmam.

"Ne... ne demek istiyorsun?"

O içini çekti. "Felix, neredeyse tüm hayatım boyunca seni sevdim. Ve Little Buckingham'dan ayrıldığında beni hiç düşünmedin."

"Lucy, ben..."

"Öyle yapman gerektiğini söylemiyorum," diye sözümü kesti. "Sadece açıklamaya çalışıyorum. Üniversiteyi bitirdikten sonra nadiren eve geldin. Dünyayı fethetmeye gitmiştin. Tabii ki, gözlerinde kalpler olan on beş yaşındaki bir kıza takılmayacaktın. Ama sen bir imparatorluk kurmakla meşgulken, ben burada kahramanların hepsinin koyu kahverengi gözleri, uzadıkça uçları hafif kıvrılan kalın saçları olan, güçlü ama gizli yumuşak kalpleri olan hikayeler yazıyordum. *Senin* hakkında yazdım. Ve bu yetmezmiş gibi, seni takip ettim."

Bunu duyunca kaşlarım kalktı. Umutlanmaya başladığımı hissettim. "Lucy, beni takip ediyor olsaydın bunu bilirdim."

Kafasını salladı. "Tamam, sanal takip. Senin hakkında yazılmış her makaleyi okudum. Her dedikodu dergisinin yorumlarını ve resimlerini. Muhtemelen tüm eski kız arkadaşlarını sayabilirim. Mikey'i o kadar sorguya çektim ki, Londra'ya gittikten sonra benden kaçmaya başladı."

"Biraz tuhaf oldu, dostum," diye itiraf etti Mike, beni neredeyse güldürecek bir yüz ifadesi takınarak.

"Biraz tuhaf olmaktan öteydi," diye mırıldandı Lucy. Yanaklarında beliren kızarıklık ve yüzündeki rahatsızlık hissi göğsümü sıkıştırdı.

"Lucy," dedim nazikçe. "Bebeğim, bana aşık olduğunu biliyordum. Bunun için utanmana gerek yok."

Lucy'nin yanakları şimdi alev alev yanıyordu. Durumu daha da kötüleştiriyordum. "Senin için Londra'ya geldim," diye patladı ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun...?"

"Evet, Little Buckingham'dan ayrılmam gerekiyordu. Artık bu kadar korkak olmak istemiyordum ve..."

"Kendine öyle deme," diye bağırdım ve Lucy gözlerini devirdi.

"Felix, panik atak geçirmeden Little Buckingham'dan zar zor ayrılabilirdim. Bu beni korkak yapmazsa, ne yapar bilmiyorum."

"Cesaretin farklı türleri vardır," dedim kararlı bir şekilde. "Hikayelerini dünyaya sunmak, işte bu gerçek cesarettir."

"Hikayelerimi dünyaya sundum, ama *kendimi* sunmadım. Arada fark var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama Londra'ya geldin, değil mi?"

Lucy içini çekti ve savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin için geldim," diye fısıldadı ve göğsümdeki umut o kadar büyüdü ki neredeyse gülümseyecektim, ama o kadar üzgün görünüyordu ki cesaret edemedim. "Yani, kendime söylediğim bu değildi. Kendime, inzivaya çekilmeyi bırakıp dışarı çıkmam gerektiğini söyledim. Bir değişiklik benim için iyi olacaktı. Senin şirketinde bir işe girebilirdim. Ama içten içe biliyordum ki, sadece seninle olmak istiyordum, ki bu tamamen acınası bir durum."

Yüzünün rengi solarken, kendini kucaklayıp karnını sımsıkı saran halini izlerken boğazıma bir yumru oturdu.

"Anlamıyor musun? Bu sağlıklı değil, Felix. Ve bu, dikkatini çektiğimde, daha fazlasını istemekten çok korktuğum anlamına geliyordu. Bana verebileceğin her şeyle mutluydum." Rahatsız bir şekilde omuz silkti, Mike ve Hetty'ye hızlıca bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Kendimi kaybettim, Felix. O gün olanlar olmasaydı, kendimi sana kaptırmaya devam edecektim. Daha fazlasını istemeye cesaret edemezdik. Senin istediğin gibi biri olmak için değişmeye çalışırdım. İşini ve hırsını

benim üstümde tuttuğunu kabul ederdim. Senin dünyana uygun değilim. Oraya ait değilim. Ve sana olan takıntım ne benim ne de senin için sağlıklı değildi."

Lucy'den uzaklaşırken, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak iki elimi de saçlarıma gömdüm. Yanlış bir şey söylersem her şeyi mahvetmenin çok kolay olacağını biliyordum. Tekrar geri döndüm ve önceden olduğundan daha yakın bir mesafede onun önünde durdum. Ona uzandığımda geri çekildi ve elimi zorla yanıma indirmek zorunda kaldım.

"Son birkaç hafta içinde yazdığın her kelimeyi okuduğumu sanmıyorsun, değil mi? Mike'ı durmadan sorguya çektim, ama o piç bana hiçbir şey söylemedi. Lucy, seni LSE'ye kadar takip ettim, buraya kadar takip ettim. Şimdi, kim kimi takip ediyor?" Diye iç geçirdim. "Dinle, üniversiteden ayrıldıktan sonra bu kadar uzak kalmasaydım keşke, ama babam..." Sözümü yarım bıraktım. Şu anda o piç kurusu hakkında konuşmak en son istediğim şeydi. "Sen büyüdükten sonra seni daha sık görseydim, elbette sana aşık olurum. Elbette olurum. Ve yıllarca birlikte olurduk. Sence bunu pişmanlık duymuyor muyum? Çok pişmanım, bebeğim. Özellikle de senin benim olduğunu ve benim bunu bilmediğimi duyduğumda. Davey Turnbull benim olanı aldı çünkü ben burada beni bekleyen şeyi görecektim kadar kör ve aptaldım."

"Davey Turnbull mı?" diye bağırdı Mike. Lucy gözlerini devirdi ve yüzü kızardı. "O pislik nasıl radarımın altında kalabildi?" Lucy gözlerini kısarak ona baktı.

"Belki de bu kadar aşırı koruyucu bir mağara adamı olmasaydın, Davey ile gizlice buluşmak zorunda kalmazdım, çünkü diğer tüm erkekleri korkutup kaçırmıştın."

"Lütfen, Davey Turnbull hakkında konuşmayabilir miyiz?" dedim acı dolu bir sesle.

"Onu sen gündeme getirdin," dedi Lucy, gözleri parlayarak.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bunu doğru ifade edemiyorum. Lucy, sana anlatmaya çalıştığım şey, bizim birbirimiz için yaratıldığımız. Seninle geçireceğim yılları kaçırdım ve bir saniye daha kaçırmak istemiyorum."

Lucy bir anlığına ayaklarına baktı, sonra bana doğru bir adım attı. Elini kalbimin üzerine koyduğunda nefesim kesildi, vücudumdaki her kas gerildi.

"Seni seviyorum Felix," dedi yumuşak bir sesle ve ben gülümsemeye başladım, ama o başını sallayıp bir adım geri çekilince, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Ama sen benim güvenimi kırdın." Sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Ve bunu bir daha yaşayamam. Yaşamayacağım. Seninle mutluydum, ama kendimi asla

güvende hissetmedim. Ne zaman başka bir sorun çıkacağını merak ederek midem hep düğümleniyordu. Böyle yaşayamam."

"Bu benim hatam," dedim, sesimde çaresizlik vardı. "Ama daha iyisini yapabilirim.

Lütfen, lütfen bana daha iyisini yapma şansı ver."

Yine başını sallıyordu ve midemde korkunç bir batma hissi vardı. "Biz eşit değiliz ve ben bu tür bir ilişkiyi kaldıracak kadar güçlü değilim."

"Bu saçmalık!" diye bağırdım ve Mike sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. Zaten travma yaşamış olan kız kardeşine bağırmandan hoşnut olmadığı belliydi ve onu suçlayamazdım. Yutkundum ve ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Tabii ki eşitiz. Hayır, hayır, bu doğru değil. Sen benden çok daha iyisin. Seni hak etmediğimi biliyorum. Biliyorum. Ama ben bencil, kibirli bir pıslığım ve yine de seni istiyorum."

"Bitti Felix," dedi Lucy, sesi artık soğuktu. "Üzgünüm, ama beni dinlemediğin ve beni terk ettiğin anda bitti. Annen gibi yaşayamam. Baban gibi bir adamı tahammül edemem."

Bir adım geriye sendeledim. Lucy'nin sözleri fiziksel darbeler gibi bana çarptı. Bunca yıldır babamdan nefret ettim, onun gibi olmak istemedim, ama işte buradaydım – hayatımın aşkı, en büyük korkumun gerçeğe dönüştüğünü görebiliyordu. Gerçekleri düşünürken gözlerimi kırdım. Babamı alt etmek için duyduğum arzuyla, daha fazla para ve güç peşinde koşarken, onun nefret edeceğini bildiğim halde, acımasız, işkolik, ne pahasına olursa olsun başarıya ulaşmaya kararlı bir adam olmuştum. Onu sahip olduğum için şanslı olduğum halde, sevdiğim kadını dinlemeye zaman ayırmamaktan mutluydum. Ofisimdeki atmosferin kapsayıcı ve adil olup olmadığını umursamamaktan mutluydum. Başıma gelen en güzel şeyi bir kenara atmaktan mutluydum.

"Doğru," dedim boğuk bir sesle. "H-haklısın." "Felix, ben..."

"Hayır, hayır, sorun değil. Daha fazla konuşmana gerek yok. Ben... ben gidiyorum."

Hetty'nin itirazlarını görmezden gelerek ön kapıya doğru sendeledim. Little Buckingham sınırlarını geçmeyi başardığım için kendimle gurur duyuyordum, sonra bir kenara çekip tekrar bir hendeğe kustum.

Bölüm 28

Onu tekrar bulmalısın

FELIX

Hayal kuruyordum. Milyonlarca pound değerindeki gelişmeleri yönetmeniz gerektiğinde, hayal kurmak ideal bir şey değildir. Ama bu, dalgın zihnime pek de önemli gelmiyordu. Lucy'nin sık sık yaptığı türden üretken bir hayal kurma bile değildi. Daha çok kendime işkence etmek ve zamanı geri alabilmeyi dilemek gibiydi: Lucy'yi yatağımdan hiç çıkarmamak, o sinsî herife asla inanmamak, Lucy'ye kendisi hakkında sorular sormak, ona ders vermek yerine onu dinlemek. Liste sonsuzdu.

Tabitha'nın yanı sıra, iki başka iş arkadaşının da Will'in cinsel tacizinin kurbanı olduğunu açıklaması, TBea'nın kendini daha da suçlu hissetmesine neden oldu. Dinlememe konusunda dersimi almıştım, onu dinledim ve yönetim tarzımla ilgili bazı zor dersler aldım. Tabitha, ofis ortamının uygunsuz davranışları rahatça ifşa edebileceği bir ortam olduğunu düşünmüyordu. *Erkekler kulübü*, *sistematiik cinsiyetçilik* ve *erkeksi ortam* gibi terimler kullanılıyordu. Sızlanmamak ve işine devam etmek çok önemliydi. Görünüşe göre Tabitha, "Victoria gibi bir robot" olmadıkça, bir kadın olarak ilerleme şansının hiç olmadığını düşünüyordu. Ve Tabitha başını eğip Will hakkında şikayet etmeden iyi iş çıkarsa bile, *yine de* Lucy'yi alışverişe götürmesini istediğim kişi oydu.

"Ama sen bir asistansın," dedim, bunun bir sorun olduğunu anlayamadan şaşkınlıkla. "O toplantı için gerekli gerçek verileri derleyen bir yönetici asistanı

toplantı için gerekli gerçek verileri derleyen bir yönetici asistanıydım, ama John hiçbir çalışma yapmadığı halde benim yerime sunumu yaptı. Durum tersi olsaydı, John'dan toplantıyı kaçırmamasını ister miydin?"

Evet, kesinlikle zor dersler alıyordum. Ofisteki her şeyin değişmesi gerekiyordu. Tam bir kültür değişimi. En zorlayıcı, en yüksek sesle bağırarak olmak yerine, sessiz yetkinlik ve kapsayıcılığa daha fazla önem verilmesi gerekiyordu. Sonuçta

sonuçta Lucy bu konuda haklıydı. İş hayatında bile nazik olmak daha iyiydi. Değişikliklerden sonra ofis daha aydınlık ve davetkar hale geldi, toplantılar daha verimli oldu, şirketteki herkes daha iyi performans gösterdi.

Babamı bu kadar çok nefret etmiş ve ona karşı çıkmış olmam ironikti, ama işin özüne bakıldığında, başarılı olmak için onu örnek almam gerektiğine hala inanıyordum. Babam, renkli koltuklar ve kanepelerle donatılmış yeni yumuşak oturma alanlarını, artık insanların masalarında patlayan kişisel eşyaları, dünkü toplantıda kanguruda taşınan bebeği, ofis köpeğini asla tolere etmezdi. Ama babam kısa görüşlü bir pislikti ve ben de öyle kalmak istemiyorsam, iş yapma şeklimi değiştirmeliydim.

Vicky tüm değişiklikleri onayladı. Onun için ofisteki atmosfer bilinçli bir tercih değil, işyerindeki kültür ve ortamın çalışanların memnuniyetini ve üretkenliğini nasıl etkileyebileceğine dair tam bir farkındalık eksikliğiydi. Hiçbir şey Vicky'nin üretkenliğini etkilemiyordu.

En azından ben öyle düşünüyordum...

"Kız kardeşimi halletmelisin."

Gözlerimi kırıştırdım ve pencereden dışarı bakarak hayal kurmaktan başımı çevirdim – çünkü görünüşe göre, son zamanlarda yaptığım şey buydu. Mike, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak öfkeli bir şekilde ofisimin kapısında duruyordu.

"Mike, ben..."

"Mutsuz ve kafasına takmış, sürekli yazıyor. Emily ile bara bile gelmiyor. Annemin evinde kurduğu ofisinden neredeyse hiç çıkmıyor." Karşımdaki sandalyeye doğru sert adımlarla yürüdü ve kendini sandalyeye attı. "Tamamen tuhaflaştı. Bazen bir hikayeye daldığında böyle olur. Yemek yemeyi unuttur, kıyafetlerini değiştirmez, bilgisayar ekranından neredeyse hiç başını kaldırmaz. Odası, çizdiği haritalar ve karakter detayları veya sahne fikirlerinin yazılı olduğu post-it'lerle kaplı."

"Bir sonraki kitabının tavşan deliğine girmiş gibi görünüyor," dedim. "Sanırım yapamam..."

"Kitabı bitirdi ve hemen başka bir seriye başladı. Ara vermedi."

"Mike, Lucy'ye ne yapması gerektiğini söyleyemem. Bunu biliyorsun. Her şeyden sonra, onun isteklerine *daha fazla* saygı duymam gerekiyor."

"O senin," dedi Mike basitçe ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Lucy, benim olmadığımı ve asla olmayacağını çok net bir şekilde belirtti." Derin bir nefes aldım ve tekrar konuştuğumda sesim daha sessizdi. "Ve Mike, üzgünüm ama onu suçlamıyorum. Beni affetmesi gerektiğini bile düşünmüyorum. Tanrı biliyor ki, ben kendimi affedemiyorum. Onu kovduğumdan dolayı değil, her şeyden dolayı, benim de tıpkı... gibi küçümseyen, bencil bir pislik olmamdan dolayı." Sesim kesildi ve boğazımda oluşan yumru nedeniyle konuşamadan yana baktım.

"Sen baban gibi *değilsin*," dedi Mike, sandalyesinde öne eğilerek ve bana sert bir bakışla. "Hiçbir zaman ona benzemedin. Eğer kendine böyle bir yalan söylüyorsan, dikkatini vermen gerek. Lucy kızgındı ve hazırlıksız yakalandığı için öyle söyledi. Öyle demek istememişti. Biliyorum. Zaten Lucy ve annem de bu konuda tamamen masum değiller. Sen tüm bilgilere sahip değildin. Lucy'nin neden Londra'ya geldiğini, neden senin için çalışmak istediğini sana söylemeleri gerekirdi. Bu haksızlıktı."

İç geçirdim. "Mike, benden uzak durmamı istedi. Onu zorlamayacağım..."

"Ellerinin durumunu biliyorsun, değil mi?" "Evet," dedim yavaşça.

"Raynaud sendromu nedeniyle eklem ağrıları da olabilir. Uzun süre sırtını kamburlaştırarak eğilmemesi gerekiyor. Ama bunların hepsi boşa gitti. Tabii ki üşümemesi de gerekiyor, ama şu anda lanet olası bir dış tuvalette çalışıyor. Orası nemli. Acı çekiyor dostum. Kadınınız acı çekiyor ve siz buna bir son vermelisiniz." "Ne?" Masadan geri çekildim ve aniden ayağa kalktım. hareketle ayağa kalktım.

"Sırt ağrısı ve ellerinde ağrı var. Hiçbirimiz onu tuvaletten çıkmaya ikna edemiyoruz, o otoriter Emily bile." Mike iç geçirdi. "Kız kardeşim acı ve kaybı çoğu insan gibi işleyemiyor. Kendine kapanıyor. Babam öldüğünde nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Henry Mayweather pankreas kanserinden öldükten sonraki gün kimse Lucy'yi bulamamıştı. Bütün köy onu aramak için seferber olmuştu. O sırada ben tatil için yatılı okuldan eve gelmiştim. Nereye bakacağımı biliyordum. Kulübeye koştum ve arka yatak odasına girdim. Dolabın derinliklerinde, tüm paltoların ve ayakkabıların arkasında, yedi yaşındaki küçük Lucy vardı. Defterine bir şeyler yazıyordu ve ben yanına sürünerek yaklaştığımda başını kaldırmadı. Orası karanlıktı, ama yazarken yüzünü zar zor seçebiliyordum

yüzünü zar zor seçebiliyordum. Yazarken solgun yanaklarından hafifçe gözyaşları akıyordu. En çok kalbimi kıran, ağlamasının mutlak sessizliği idi.

"Hey, Luce," diye fısıldadım. Kafasını kaldırmadı. "Bana bir hikaye anlatır mısın?"

Birkaç saniye sonra gözlerini kırıştırdı ve başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki acı göğsümü sıkıştırdı. Sonra ağlamaktan kısılmış, boğuk sesiyle bana, kötü bir cadı tarafından uykuya dalıp bir daha uyanamaması için lanetlenen iyi bir kralın hikayesini anlattı. Kralın, onu kurtarabilecek panzehiri bulmak için mücadele eden bir kızı vardı. Kız, çok geç olmadan geri dönüp babasına panzehiri vermeyi başardı ve iyi kral sonunda uyandığında krallık sevinçle doldu. Hikayeyi bitirdiğinde gözyaşları durmuştu, sanki kurumuşlardı.

"Babam uyanmayacak, değil mi?" diye fısıldadı ve ben başımı sallarken boğazım yandı. Sonra kendini kollarıma attı ve ben onu sıkıca kucaklayarak her şeyin yoluna gireceğini söyledim, ama onun bunun doğru olmadığını bildiğini biliyordum. Bir süre sonra onu kucağıma alıp dolaptan çıkarıp Hetty ve Mike'ın yanına götürdüm. Üçünün birbirlerine sarıldıklarını, ortak acıları ile grup kucaklaşmasına kapıldıklarını izledim. Dönüp uzaklaşmak istedim, ama Hetty elimi tuttu ve beni de yanlarına çekti. Mayweather ailesinin acısının, kederinin bir parçasıydım ve bunu derinden hissediyordum. Henry Mayweather benim için kendi babamdan daha çok babaydı.

"Dinle dostum, onu o gün sen buldun, hatırladın mı?" diye sordu Mikey, ses tonu alışılmadık bir şekilde yumuşaktı. Başımı salladım ama konuşamadım. "Peki, onu tekrar bulman gerekiyor, değil mi? Bu sefer kaçmadı, ama yine de yok."

Gözlerimi kırptım. Ya Mike haklıysa? Ya onu tekrar bulabilirsem? Ya bana ihtiyacı varsa? Ya tam da onun ihtiyacı olan kişi ben isem? O dilediği kadar hayal kurabilirdi. Ben ikimiz için de uyanık olacaktım. Gerçek dünyadaki her şeyin yoluna girmesini sağlayacaktım.

"Felix, Temmuz raporlarının rakamlarını inceliyordum ve ben..." Vicky ofisimin kapısında belirdi ve Mike'a bakıyordu. Her zamanki gibi tertemiz beyaz takım elbisesini, topuklu ayakkabılarını ve mükemmel makyajını giymişti. Mike'ın kargo pantolonu, dar termal giysisi ve üstüne giydiği buruşuk oduncu gömleği ile keskin bir kontrast oluşturuyordu. Sakalı birkaç gündür uzamıştı ve saçları kesilmeyi bekleyen birkaç haftalık bir süre geçmişti. Vicky donakaldı ve ağzı açık kaldı.

"Üzgünüm, canım," dedi Mike ve Vicky bu samimi hitaba şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kimse Vicky'ye samimi hitaplarda bulunacak cesarete sahip değildi. "Ama Felix ve ben meşgulüz."

Vicky orada durup ona bakakaldı. Durum çok garipti ve ben bununla uğraşacak havada değildim. Neyse ki, Lottie Vicky'nin ardından içeri girdi ve doğrudan ona doğru gitti, bileğine dokundu. Bu, Vicky'nin bir şeye aşırı odaklandığında onu kendine getirmek için geliştirdikleri bir işaret olduğunu biliyordum. Normalden daha uzun sürdü ama sonunda Vicky, Lottie'nin elini fark etti ve Mike'a bakarak trans halinden çıkmadan önce gözlerini kırptı.

"Vics," diye mırıldandı Lottie. "Seni ofise geri götürelim. Bu adamları alfa olarak bırakalım."

"Kız kardeşin için üzgünüm," diye patladı Vicky, tuhaf bir şekilde yoğunlaşarak tekrar Mike'a odaklandı.

"Tabii ki üzölmelisin," diye tersledi Mike, Vicky'ye öfkeyle bakarken, Vicky sanki fiziksel bir darbe almış gibi geriye doğru sallandı. "Kız kardeşim sana güveniyordu."

"İnsanlar söz konusu olduğunda, kötü kararlar verebilirim." Boğazını temizledi. Beni şaşırtan bir şekilde, Vicky gerçekten gergin görünüyordu. Onu daha önce hiç gergin duymamıştım. "Lottie'yi dinlemeliydim. *Her zaman* Lottie'yi dinlemeliyim."

Lottie Mike'a gülümsedi ve ona el salladı. "Merhaba, ben Lottie, her şeyi bilen."

"Dinle, Mike ve ben..." diye başladım.

"Luce'a Vics'in ne kadar üzgün olduğunu söyler misin?" Lottie beni tamamen görmezden gelerek Mike'a dedi. "Onunla iletişime geçmeye çalışıyoruz ama aramalarımıza ve mesajlarımıza cevap vermiyor. Onu özölüyoruz. Londra'ya geri dönecek mi?"

"Hayır."

"Evet."

Mike ve ben aynı anda konuştuk, sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Evet," diye tekrarladım. "Lucy Londra'ya geri dönüyor. Bana taşınıyor ve kalacak."

Lottie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, tamam. O zaman sorun çözüldü. Umarım Taco Salı için buraya dönmüş olur. Sıra Vics'te ve gelecek hafta TBea'yı da getiriyoruz."

Bölüm 29

Bu hakkı kaybettiğimi kabul ediyorum

LUCY

"Anne, öğle yemeği yemeyeceğim demiştim," diye mırıldandım, masamda üzerinde çalıştığım devasa örümcek diyagramından gözlerimi ayırmadan, ofisin kapısının açıldığını duydum.

"Kesinlikle öğle yemeği yiyeceksin."

Felix'in derin sesini duyunca sandalyemde döndüm ve ona göz kırptım. Bana kaşlarını çatmış bakıyordu ve ben hemen kendimi rahatsız hissettim. Elimi başımın üstündeki dağınık topuzuma götürdüm ve içine saplanmış birçok kalem ve kurşun kalemi hissettim. Tayt giyiyordum, Mikey'nin uyluk ortasına kadar uzanan kocaman bir kazağı giyiyordum ve ayağымda en az beş çift çorap vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim, tamamen şaşkın bir halde. Felix, Little Buckingham'da mıydı? Çarşamba günü? Küresel finans piyasası çökmüş müydü? Halüsinasyon mu görüyordum? Moretti Harding'de çalıştığım süre boyunca, onun hafta içi hiç izin aldığını hatırlamıyorum. Ayaklarını yerinden oynattı ve ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu (standart üç parçalı takım elbisesi, dar ve dağınık ofis kulübesiyle hiç uyumlu görünmüyordu).

"Öğle yemeğini yediğinden emin olmak için," dedi, sanki annesinin kulübesine uğramak olağan bir şeymiş gibi. Onu bir aydan fazla süredir görmemiştim. Şimdi kulübeye sanki sahibiymiş gibi giriyordu, hemen arkasında Legolas (daha önce iki diyagramımı yemişti) vardı, elini radyatöre koydu ve kaşlarını çatı. "Burası çok soğuk," dedi sinirli bir sesle, oradan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü ve parmağını camın üzerinde gezdirerek, camın üzerinde oluşan buğuyu göstermek için parmağını kaldırdı. "Burası nemli, Lucy."

"Gah! Legolas! Dışarı!" En yeni ve en karmaşık diyagramıma dişlerini tehlikeli bir şekilde yaklaştırmadan hemen önce midilliği masadan ittim. Legolas bana homurdandı ve ben yine

pony sümügüyle kaplandım. Onu kapiya doğru itmeye başladım. Legolas toynaklarını bana karşı dayadığı için bu, söylemesi yapmasından daha kolaydı. "O zaman bana yardım et," dedim Bay Pristine'e. "Legolas'ı sen içeri aldın, şimdi de bu küçük pisliği dışarı atmama yardım et."

Böylece Felix Moretti, emlak geliştirme devi, acımasız iş adamı, Londra'nın en gözde bekarı, üç parçalı takım elbise giyen şık çocuk, şişman bir midillinin kocaman tüylü kışını ofisinden dışarı itmeme yardım etti. Felix, hoşnutsuz Legolas'ın kapısını kapattı ve bana döndüğünde, ben iki büyük adım geri attım ve neredeyse ofis koltuğumun üzerine düşüyordum. Felix bana uzandı ama eli boşlukta kalınca, yumruğunu sıktı ve yanına indirdi. Bir an birbirimize baktık.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu.

"Aman Tanrım. Neden yeme alışkanlıklarımı bu kadar takıntı haline getirdin? Mikey seni buraya gelmen için suçluluk duygusu mu uyandırdı?"

Felix'in gözleri benimkilere sabitlenmiş halde kaldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tamam," dedim, durumu şimdi anlıyordum. Annem ve Mikey endişeleniyorlardı. Nedense deli kardeşim, kalbimi kıran adamı beni düzeltmek için ıssız bir yere sürüklemenin uygun olduğunu düşünmüştü. "Mikey'e gitmesini söyleyebilirsin. Ben iyiyim. Ben bir yetişkinim ve kendime bakabilirim."

Felix çenesini sıkarak pencereden dışarı baktı. "Kilo vermişsin," dedi. "Lucy, kendine iyi bakmıyorsun. Tabii ki Mikey endişeleniyor."

"Ben iyiyim..."

"Ve burada çalışamazsın," diye sözümü keserek devam etti. "Bu kulübe Legolas için bile uygun değil. Sıcak ve kuru bir ortama ihtiyacın var. Uygun yalıtım. Ve günün yirmi dört saati ekranın veya masanın başında çömelerek durmamalısın."

Ağzımdan, şüpheli bir şekilde hırıltıya benzeyen düşük, sinirli bir ses çıktı. Kahretsin, ne zaman birine hırıldamıştım ki? Ama Felix beni delirtiyordu.

"Çok otoriterisin," diye tersledim. "Artık senin emirlerin altında bile değilim, ama sen hala buraya gelip bana karışıyorsun."

Felix acı çekmiş gibi görünüyordu. "Lütfen, aşkım. Ben..."

"Bana sevgilim deme," dedim alçak sesle, utanç verici bir şekilde, sesimde acı vardı. Felix'in basit bir sevgi gösterisiyle, onu tekrar kaybetmenin acısıyla

onu tekrar kaybetmenin acısıyla neredeyse ikiye katlanıyordum. Bu adam benim için bu kadar tehlikeliydi. Bu yüzden mesafemi korumam, kendimi işime gömmem ve gerçeklikten kaçmam gerekiyordu.

Felix yutkundu ve bir anlığına başka yere baktı. Tekrar göz teması kurduğunda, ifadesindeki acı, onu gizlemeden önceki benim acımla neredeyse aynıydı.

"Tamam, Lucy," dedi, sesi alçak ve sakindi, "O hakkı kaybettiğimi kabul ediyorum. Seninle ilgili birçok şeyi kaybettiğimi kabul ediyorum. Kabul edemeyeceğim şey ise, senin kendine dikkat etmemendir. Şimdi benimle öğle yemeğine geleceksin, sonra da yazmaya ara vereceksin. İşe geri döndüğünde, bu *lanet* kulübede olmayacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Eğer az önce söylediği şeyleri yapacağımı düşünüyorsa, daha önce gerçekten çok kolay pes eden biri olmalıyım. Eh, omurgasız Lucy Mayweather omurgasını bulmuştu. Hiçbir otoriter milyarder buraya gelip bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezdi.

"Burada daha iyi konsantre oluyorum," dedim, ondan uzaklaşıp tekrar oturarak harita üzerinde çalışmaya başladım. "Kır evinde çalışmıyorum, orası tımarhane gibi. Burada insanlar beni rahatsız etmedikçe sessizim." Sürpriz bir şekilde, kısa bir duraklamadan sonra Felix bana doğru yürüdü ve ellerimi masadan kaldırıp iki eliyle tuttu. Onun büyük, sıcak ellerinin benim ellerimi saran o lezzetli sıcaklığı karşısında içimden bir iç çekmek zorunda kaldım. Ellerimi çekmem gerektiğini biliyordum, ama bunu yapacak kadar kendimi kontrol edemedim. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yine bu adamın saf güzelliği karşısında kendimi kaybettim. Ellerimi tuttuğu için önceki gergin ifadesi şimdi gevşemişti.

"En azından bir şeyler ye," dedi, göğsümü sıkıştıran yumuşak bir sesle, ama ben ellerimi onun ellerinden sertçe çekerek kurtarmayı başardım.

"Beni bu kadar telaşlandırma," diye tersledim. "Yemek yemem gerektiğinde yerim ve kendime gayet iyi bakabilirim."

Felix iç geçirdi, sonra masamdan uzaklaştı. Pencerelerdeki nemi tekrar hissedip, takmış olduğum, itiraf etmeliyim ki oldukça yetersiz olan mini ısıtıcının yaydığı ısıyı hissedince tıslayarak, onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Gerçekten, burası en az on sekiz derece," dedim ona. "Endişelenmene gerek yok."

"Rahat hissetmek için en az yirmi dört derece olması lazım," dedi ve ben dişlerimi sıktım. Felix'in bana hangi sıcaklıkta mutlu olduğumu öğretmesine güvenebilirim.

"Benim sıcaklık düzenlemem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ofisin sıcaklığını birkaç derece artırarak yükselttim," dedi. "Yirmi iki derecede titremeyi bıraktın ve yirmi üç derecede ellerindeki pigment kaybı durdu. Yirmi dört derecede ısınmak için kıvrılmayı bıraktın."

Ona göz kırptım ve neredeyse gülümseyecektim. "Bunu bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim." Küçük bir umut ışığı yanmaya başladı. "Sadece bir tane, nispeten işe yaramaz bir asistanı rahat ettirmek için tüm ofisi tropikal hale getirmenin delilik olduğunu farkındasın, değil mi?"

Omuz silkti. "Sadece rahat olmanı istedim," diye mırıldandı. "Bu çok tatlıydı," dedim ve umut onun yüzünü aydınlattı. Göğsüm sıkıştı ve tek istediğim ona koşup kollarına atılmaktı. Ama sonra Felix'in beni ofisinden kovmadan önce azarlarkenki öfkeli yüzü istemeden aklıma geldi. Ona karşı gardımı düşürmüştüm ve sonuç ortada.

Ayrıca, Mike'ın suçluluk duygusunu kullanarak onu buraya getirdiği de belliydi. Ailem endişeleniyordu. Onları endişelendirmek istemiyordum, ama gerçekten elimde değildi. Diğer dünyaya, yarattığım fantezi dünyasına dalma dürtüsü çok güçlüydü ve o anda bunu yapabileceğim tek yer o kulübeydi. Her şeyi unutabileceğim ve kendimi tamamen yazıya verebileceğim tek yer. Boğazımı temizledim. "Umarım onları hala canlı canlı kaynatmıyorsunuzdur."

"Hayır," dedi Felix, utangaç bir ifadeyle, "Ama başka değişiklikler de yaptım. Ofis artık çok daha açık. Artık eski erkekler kulübü zihniyeti yok. Daha fazla işbirliği var. İlerlemek için pislik gibi davranmaya daha az önem veriliyor. Duvarlara biraz renk katmaya, masalara kişisel eşyalar koymaya bile izin verdim. Pazartesi günleri kek, Salı günleri taco var. Haklıydın, bu gerçekten bir fark yaratıyor. Ve benim ne kadar dar görüşlü olduğum konusunda da haklıydın. Sadece köpekbalıklarının katkılarına ihtiyacım yok. En iyi fikirler genellikle minik balıkların kafasından çıkar, sadece konuşabilecekleri bir forum olması gerekir. Bu, şirkete ölçülemeyecek kadar yardımcı oldu. Neden bu kadar uzun süre pislik gibi davrandım bilmiyorum. Ve Will, tabii ki kovuldu. Tabitha ve birkaç kişi daha şikayette bulundu. Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur. Sabıka kaydı olacak.

Evet, polis bana bunların hepsini anlatmıştı, ama ben bunu sindirmek için pek zaman ayırmamıştım. Çoğu zaman hayal dünyamda kalmak çok daha kolaydı.

"TBea kendini çok kötü hissediyor. Senden şahsen özür dilemek istiyor. Vicky de öyle." Kısa bir kahkaha attı. "Bence Vicky en kötü durumda. Hatalı olmayı pek sevmez. Anladığım kadarıyla onların aramalarına cevap vermiyorsun?"

"Çok meşgulüm," dedim, ondan uzaklaşıp haritama geri döndüm. "Lottie ile konuşacak kadar bile mi meşgul?" diye nazıkçe sordu. "O da senin için endişeleniyor
senin için endişeleniyor. Ve seni özlüyor. Hepsi özlüyor."

Kısa bir suçluluk duygusu hissettim. Lottie için gerçekten üzülüyordum, ama yine de Londra'daki hayatımdan kimseyle konuşmaya veya görüşmeye hazır değildim.

"Bu diziye bitirdikten sonra. O zaman onlarla konuşurum."

"Ama gelecek ay onları göreceksin, değil mi?" diye sordu Felix. Kafam karışık bir şekilde ona baktığımda, başını yana eğmiş, kollarını yine kavuşturmuştu.

"Gelecek ay mı?"

"Kitap imza gününde."

Midem düğümlendi ve dişlerimi sıktım. Telefonumda menajerimden on cevapsız arama vardı. Bu uluslararası bir imza günüydü. Dünyanın dört bir yanından epik fantastik ve bilim kurgu yazarları orada olacaktı.

"Yapmayacağım," dedim. Aşağıdaki şeylerin hiçbirini yapmamın imkanı yoktu: a) Londra'ya tekrar gitmek, b) binlerce insanın önünde sergilenmek, c) bu kulübeyi terk etmek. Harry'nin binasındaki küçük etkinlik bir şeydi. Aslında gençlerle konuşmaktan keyif almıştım ve Londra'dan ayrılmadan önce bunu yapmaya cesaret edebildiğim için mutluydum. Ama bu tamamen farklı bir durumdu.

"Netflix anlaşmasını müzakere etmek için oraya gitmelisin," dedi Felix. Şaşkınlıkla sandalyemde sıçradım ve gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Sen bunu nereden biliyorsun? Madeline ile mi konuştun?" dedim, sesimde rahatsızlık vardı. Önce Mikey, şimdi de Madeline. Herkes arkamdan benim hakkımda mı konuşuyordu?

"O da senin için endişeleniyor," dedi Felix yine o nazik ses tonuyla.

Gözlerimi devirdim. Maddie yüzde on beşinden endişeleniyordu.

"Lucy, şu anda üretiminizin deli gibi olduğunu söylüyor. Biraz yavaşlamanız gerektiğini düşünüyor."

Buna kaşlarımı çattım. Tamam, Maddie benden sadece para kazanmakla ilgileniyorsa, üretimimin deli gibi yüksek olmasından memnun olurdu.

"Sözleşmeyi imzalamayacağım ve Netflix ile herhangi bir anlaşma yapmayacağım," dedim ve Felix'e tekrar sırtımı döndüm. "Sadece kulübemde kalıp kitaplarım üzerinde çalışmak istiyorum."

"Tamam, canım," dedi Felix yumuşak bir sesle. Aniden gözlerime dolan yaşları silmek zorunda kaldım, bu yüzden ona gitmesini söylemek için dönmeyi başardığımda, o kulübenin kapısını arkasında kapatıyordu.

Sonunda, diye düşündüm. Vazgeçti.

Bölüm 30

Senin patronun hiç olmadım

LUCY

Beni gerçekten uyandıran şey titreşimlerdi. Bir de pencerenin olduğu yerde açılan kocaman delik.

"Ne oluyor oluyor mırıldandım mırıldandım diye dedi çekerek kulaklıklarımı gürültü önleyici kulaklıklarımı boynuma indirdiğimde.

"Merhaba," dedi deliğin diğer tarafındaki adam. Sanki az önce penceremi çalmamış gibi bana gülümsedi. "İyi misin?"

"Şey, iyiyim," dedim yavaşça. "Ama pencerem kaybolmuş gibi görünüyor." "Uzun sürmez," dedi ilk adamın yanına gelen başka bir adam , yerden kocaman yeni bir pencere aldı. "Bu hemen takılacak."

Ağzım açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. İkisi de pencere pervazında çalışıyorlardı, beni tamamen görmezden geliyorlardı.

"Yeni bir pencereye ihtiyacım yok," dedim.

"Ah evet, bize böyle diyeceğini söylemişti," dedi birinci adam. Bu bilgi onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

"Dinleyin, üzgünüm ama kardeşim haddini aştı," dedim ikisine de. "Gerçekten ihtiyacım yok..."

"Kardeşin değildi, canım," dedi ikinci adam. "Mike Mayweather'ı tanıyorum. Onunla birkaç iş yaptık. Bizi tutan o değildi."

Kaşlarım kalktı. "O zaman kim...?" Parçaları birleştirirken, o sabah penceredeki buğuyu silerken Felix'in kaşlarını çatmasını hatırlayarak sözümü yarım bıraktım. "O küstah pislik," diye mırıldandım, ayağa kalkıp kulübenin kapısına doğru yürüdüm ve Legolas'ın geçip haritalarımı yiyememesi için kapıyı en azından açtım. Midilli, başını kaldırıp ana evin mutfağına doğru koşmaya başlamadan önce birkaç kez kasıklarına kafa attı. Arkasında, kibirli, otoriter, burnunu her şeye sokan

, suçluluk duygusunu aşır aşırı yardım etmek için başka birini bulması gerektiğini mırıldanarak onu takip ettim.

"Oh, ne güzel," dedi annem neşeyle, ben mutfağa girdiğimde. "Felix yakında uyanacağını söyledi. Aga'da en sevdiğin çorbayı hazırladım, canım. Ve sevdiğin ekmekleri de yaptım."

"Anne, o benim penceremi çaldı!" Felix'in mülkümüzün etrafında dolaşıp altyapımızı çalması neden şimdi kabul edilebilir hale gelmişti? "Sen kimin tarafındasın?"

"Ah, canım," dedi annem, aşırı neşeli tavrı bir anda bozuldu ve gözlerinin arkasında gerçek bir endişe parıltısı gördüğümde utanç duydum. "Taraf falan yok. Sadece senin iyi olmanı istiyorum."

İç geçirdim. "Anne, ben iyiyim. Sana gerek yok..."

"İyi değilsin," dedi, sesi çatallanarak. "Haftalardır iyi değilsin."

"Böyle olduğumu biliyorsun anne," diye açıklamaya çalıştım. "Hikayeye kendimi kaptırıyorum. Bu normal."

"Daha önce *hiç* böyle geri çekilmemiştin, Lucy. Tabii, şunu saymazsak..." Annem boğazını temizlemek için sözünü kesti, sonra yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu ve beni masaya yönlendirdi. O sırada köpekler bahçeden içeri koştular ve onlar ve annem arasında kendimi mutfak masasına sürükleniyormuş gibi hissettim. "Emily'yi bile görmüyorsun. Ve çok kilo verdin."

"Anne, ben..."

"Korkuyorum, tatlım, tamam mı?" dedi annem ve ben çenemi kapattım. O da korkmuş gibiydi. Gerçekten korkmuştu. Sandalyeye oturup kollarımı kendime doladım ve hafifçe kaşlarımı çattım. Yani, sanırım biraz kilo vermişim. Çıkıntılı kaburgalarımı hissedince hafifçe yüzümü buruşturdum. Tamam, birazdan fazla.

"Baban öldüğünden beri bu kadar korkmamıştım. Oraya geri dönemem, Lucy. Kendimi çok çaresiz hissettim. Bunun tekrar olmasına izin veremem. Biliyorum, her şeyi Felix başlattı, ama o hatalıydı. Ve şu anda olanlar sadece bununla ilgili değil. Onun için, baban için yas tuttuğun gibi yas tutuyorsun, ama onun orada seni beklediğini göremiyorsun. Baban öldükten sonra sana daha fazla danışmanlık almalıydık, ama senin hikayelerine kapılmana izin verdik."

"Artık kaybolmadım anne," mırıldandım, ama son birkaç haftayı düşününce kendimden şüphe etmeye başladım. Şimdi

Ne kadar aç olduğumu fark ettim. Bunu nasıl görmezden gelmişim? Bir an tereddüt ettim, ama sonra masadaki sandalyeye oturdum. Annemin rahat bir nefes alması, ilk kaşık çorbayı içtiğimde içimde bir suçluluk duygusu uyandırdı. Gerçekten endişelenmişti. Bu yüzden, önce annemi mutlu etmek için yemeğe konsantre oldum, ama açlığım azaldıkça, biraz yemek yedikten sonra daha net düşünebildiğimi fark ettim. Kendimi biraz daha hazır hissettim. Daha fazla başa çıkabilir gibiydim. Bu iyi bir şeydi, çünkü bir dakika sonra Felix mutfığa girdi, ardından da yerel elektrikçi Rueben geldi.

"Evet, biraz çılgınca olduğunu biliyorum, ama o kulübeyi kullanmak zorundayız," dedi Felix. "32 amperlik bir elektrik kaynağına ihtiyacı var, yoksa oraya koymak istediğim ısıtma sistemini kuramam."

Rueben dişlerinin arasından nefes aldı. "O eski şeyi yıkıp sıfırdan inşa etsen daha iyi olur dostum."

"Bu bir seçenek değil," dedi Felix, başını kararlı bir şekilde sallayarak. Mutfakta ilerlerken, masada oturduğumu görünce durdu. Gözleri neredeyse boşalmış kaseye düştü, sonra tekrar bana döndü ve gülümsedi. Gülümsemesi rahatlama ve sevgiyle doluydu ve bu manzara karnımı guruldattı.

"Dinle Rueben," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "Eğer malzemeleri ayırırsan çok minnettar olurum. Her şeyi yeniden kablola. Maliyet önemli değil." Rueben omuz silkti, bana hafifçe el salladı ve çenesini hızlıca salladıktan sonra ön kapıdan çıkıp kulübe doğru kayboldu.

"İyi misin?" Felix masaya doğru yürürken yumuşak bir sesle sordu. Yanıma geldiğinde, başımı geriye eğip ona baktım. Saçımdan bir tutam yanağıma düştü ve Felix'in eli otomatik olarak onu kulağımın arkasına itmek için uzandı. Ama ben geri çekildim ve o da elini indirdi, sonra küçük bir adım geri attı, gülümsemesi hafifçe soldu. Dönüp elini Aga'ya koydu.

"Sıcaklığı tekrar yükseltin," dedi anneme. Ah, demek *bu* yüzden mutfak tamamen tropikal bir ortama dönüşmüştü. Felix. Tahmin etmeliydim.

"Felix, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama benim vücut ısıyı düzenlemek senin sorumluluğunda değil. Ve kulübe gayet *iyi*."

Bu bariz yalana kaşlarını kaldırdı ve ben dişlerimi sıktım.

"Seni affediyorum, tamam mı?" dedim, sesimi alçaltarak mutfağın diğer ucunda bulunan annemin duymamasını umarak. "Artık suçluluk duymana gerek yok. Benim biraz kafayı yemem senin suçun değil."

"Bunları suçluluk duygusundan yapmıyorum, Lucy," dedi, gülümsemesi tamamen kayboldu ve kaşları çatıldı.

Ben de şaşkınlıkla ona kaşlarımı çattım. "O zaman neden buradasın?"

Benden gözlerini kaçırdı ve çenesini sıktı. "Bunu sonra konuşuruz. Sen daha iyi olduğunda."

Kafamı salladım. "Hiçbir şeye girecek vaktim yok. Şu anda..."

"Şu anda yazmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. "Anlıyorum. Kulübenin su geçirmez, sıcak ve güvenli olmasını sağlayacağım. Düzenli yemek yiyeceğine ve *evde* uyuyacağına söz verirsen sorun yok. Kulübeyi bitirdiğimde, kendi dünyanda devam edebilirsin. Şimdilik."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Yazmaya devam etmeme *izin veriyormuşsun* gibi geliyor. Artık benim patronum olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben senin patronun olmadım hiç," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Aslında, tam tersi oldu. Hala da öyle."

Ben homurdandım. Onu hiç anlamıyordum. Neyse, ne yapması gerektiğini düşündüyse onu yapsın. Suçluluk konusunda ona inanmaya niyetim yoktu. Başka bir açıklaması yoktu.

Ve *şimdilik* derken ne demek istedi?

Bölüm 31

Senin asistanın olacağım

LUCY

"Londra'da olman gerekmiyor mu?" diye sordum, sanki yüzüncü kez soruyormuşum gibi. Felix, benim karşı koyamayacağımı bildiği karamelli latte ile yine kulübeme girmişti (Little Buckingham'da onu nasıl bulduğunu hiç bilmiyordum). Üç gün önce gelen yeni ergonomik ofis koltuğumda bacak bacak üstüne atmış oturuyordum. Eski sandalyem on dakika içinde kaldırılıp yenisiyle değiştirilmişti. O sırada sandalyede oturuyordum, ama Mikey ve Felix beni sandalyeden kaldırıp yenisine oturtmuşlardı, şaşkın itirazlarımı tamamen görmezden gelerek. Hâlâ hoşnutsuzmuş gibi davranıyordum – yeni sandalyenin aslında çok rahat ve sırtım için çok daha iyi olduğunu kabul etmem mümkün değildi. Ayrıca tam da istediğim renk ve modeldi – yeni takılan duvar kağıdı, küçük kanepeler, minderler ve yerdeki halı da öyle. Biri açıkça Pinterest hesabımı gözetlemişti.

Felix gülümsedi. "Sana söyledim, uzaktan çalışıyorum. Vicky şu anda işi yürütmek için fazlasıyla yetkin, özellikle de Lottie ona yardım ederken."

"Anneni gördün mü?" diye sordum yumuşak bir sesle ve gülümsemesi kayboldu. Felix'in pub'da kaldığını biliyordum ve bunun Bianca Moretti'nin hoşuna gitmeyeceğini de biliyordum.

"Evet, Londra'dayken birkaç kez gördüm."

Felix'in babası gerçekten zor bir adamdı. Onu köyde nadiren görürdüm ve çocukken onunla pek iletişimim olmamıştı, Felix'e bağırırken duyduğum birkaç sefer hariç. Bir keresinde Felix, GCSE sınavlarında tek B notunu almıştı. Yani, çocuk diğer dokuz derste mümkün olan en yüksek notları almıştı, ama pislik babası küçük kulübemize gelip on altı yaşındaki Felix'e bu

Bir an, Bay Moretti'nin Felix'e gerçekten vuracağını sandım, ama sonra Felix göğsünü kabarttı ve 1,80 metreden uzun boyuyla dik durarak, "Dene bakalım, ihtiyar" diye mırıldandı. Kardeşim de Felix'in yanına geçip zaten iri göğsünü kollarını kavuşturarak durdu ve Bay Moretti geri çekildi. Annem kulübenin kapısını suratına çarptıktan sonra ilk kez küfür ettiğini duydum. Bir babanın oğluna karşı gösterdiği nefret o kadar yoğunlu ki, aklımdan çıkmadı. Annem o adamdan kesinlikle nefret ediyordu.

"O... iyi mi?" diye Felix'e sordum. Bianca Moretti bana her zaman biraz kırılgan gelmişti. Çok çekiciydi ama çok gergindi. Felix'i ne kadar sevdiğini büyük bir gösterişle ortaya koyuyordu, ama bana kalırsa, oğlunu gerçekten önemsiyor olsaydı, onun babasının saldırganlığına maruz kalmasına asla izin vermezdi.

Omuz silkti. "O iyi. Evde kalmayacağım için üzgün, ama o piçle aynı havayı solumayı bir daha asla göze alamayacağımı biliyor, bu yüzden bunu kabul etmek zorunda."

Ben iç geçirdim. "Felix, Londra'ya geri dönmelisin. Burayı sevmediğini biliyorum."

Felix kaşlarını çatı. "Babamdan nefret ediyorum, Little Buckingham'dan değil. Arada fark var. Ofis, bir süre uzaktan çalışmamda bir sorun görmüyor. Zaten Legolas beni özler." Legolas, başını Felix'in kucağına koymuş, yanında duruyordu. Felix evdeyken ofise girmesi yasaktı, ama Felix'e olan sevgisi, benim işlerimi yemesini engelliyordu.

Felix derin bir nefes aldı ve süveterini çıkardı. Kısa bir an için gördüğüm karın kasları ve tişörtünü gerginleştiren muhteşem, kaslı pazıları ağzımı kuruttu. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, bir kaşını kaldırmış bana sırtıyordu. O bile seksi görünüyordu. Bu piçin bu kadar çekici olması tamamen haksızlıktı. Muhteşemliği, her ihtiyacımı karşılamak için sürdürdüğü istikrarlı ve amansız çabasıyla birleşince, kararlılığımı yavaş yavaş aşındırıyordu.

Kol ve karın kaslarını göstererek beni dikkatimi dağıtmak için kasıtlı davrandığını düşünürdüm, ama adil olmak gerekirse, kulübede en az yirmi beş derece vardı. Felix sadece uygun elektrik ve ısıtma sistemi kurmakla kalmamış, kulübeyi tamamen yalıtılmış ve su geçirmez hale getirmek için dışını da kaplamıştı. Aslında biraz saçma bir durumdu. Kulübeden taşınmak için çok inatçıydım, bu yüzden o da etrafımdaki her şeyi yeniden düzenlemişti. Muhtemelen,

daha kolay olurdu, ama Felix bir şekilde bunu başardı. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi daha iyi hissediyordum. Artık yemek yiyebiliyordum; kaburgalarım o korkutucu şekilde dışarı çıkıntı yapmıyordu. Donma tamamen geçmişti. Artık sırt ağrım yoktu. Annem endişeli görünmeyi bırakmıştı. Mike sürekli etrafımda dolanmayı bırakmıştı.

Hala birlikte olsaydık, Felix benimle dalga geçip "silah gösterisini izlemeyi bitirdin mi?" diye sorardı. Ama artık bana karşı daha dikkatli, daha temkinli davranıyordu. Bu yüzden yüzündeki sırıtışı sildi ve yorum yapmadan beni kızartmaya bıraktı.

"Luce," dedi nazıkçe ve gözlerim tekrar onun gözlerine döndü, "imza konusunda bir karar verdin mi?" Ondan gözlerimi ayırıp kucağıma baktım. Evet, suçluluk duyuyordum, ama o kadar insanın karşısına çıkamazdım. İnsanlarla birlikte olmak en iyi zamanlarda bile benim için zordu, ama şimdi kendimi güvende hissetmiyordum. Will ile olanlardan sonra endişem azalmak yerine yavaş yavaş artmıştı. Yani, Emily dün gece beni pub'a sürüklemişti ve ilk başta bu bile zor gelmişti. Gitmezdim ama o evime gelip beni kaçırdı.

"Bebek bakıcım var ve en iyi arkadaşımın bir bira içmem lazım," diye bağırdı ve annem bize el sallarken beni evden dışarı sürükledi. "Kendi zamanında inzivaya çekilebilirsin."

Tabii ki, oraya vardığımızda, Emily'nin kocası Pete'in yanı sıra Mike ve Felix de oradaydı. Emily, son iki hafta içinde Felix'e karşı yavaş yavaş yumuşamıştı. Sanırım benim için o kadar endişelenmişti ki, beni bu ruh halimden kurtaracak her türlü yardımı memnuniyetle kabul ediyordu. Hala ona "şımarık şehir züppesi" diyordu, ama yine de, bana yaptıkları olmasa da, muhtemelen yine de öyle derdi.

Masalardan birine oturduğumuzda, Emily ve üç iri adamın arasında kaldım, kalp atışlarım düzeldi ve başa çıkabileceğimi hissetmeye başladım. The Badger's Sett pek kalabalık bir pub sayılmazdı, ama cumartesi günüydü ve epeyce müşteri vardı. Yere düşen bir bardağa atladım ve sonra, sinir bozucu bir şekilde, bardağımı kaldırırken elim o kadar titredi ki, tekrar masaya koymak zorunda kaldım. Felix yanımdaydı ve elim kucağıma geri döndüğünde, masanın altından ustaca elini uzattı ve elini benimkinin üzerine koydu. Bu, Felix'in sürekli yaptığı bir şeydi. Böyle bir temasa ihtiyacım olduğu anları *tam olarak* biliyor gibiydi. Onun büyük, sıcak elinin benim elimde olması, hızla atan kalbimi yavaşlattı ve titrememi durdurdu. Elini

bir saat boyunca orada kaldı. Diğerleri fark etmiş olsalar da, hiçbir şey söylemediler. Gecenin sonunda Felix, hala elimi tutarak beni eve kadar geçirdi, ama daha fazlasını yapmadı.

Bu yeni Felix, bana dünyadaki en değerli şey gibi bakan, sonsuz sabrı olan, her ne şekilde olursa olsun benimle birlikte olmak, benim izin verdiğim her şekilde beni desteklemek isteyen Felix, yavaş yavaş güvenimi kazanıyordu, ama beni hala bir şey engelliyordu.

"Sözleşmeyi imzalamayacağım," dedim. "Madeline'e söyledim, bunu yapamam."

"Peki Netflix anlaşması için yapılacak toplantı ne olacak?"

Yutkundum ve kahvemi tuttuğum kucağıma baktım. Tekrar konuştuğumda sesim çok kısık çıkmıştı. "Sanırım yapamayacağım..." Felix'in anlayabileceği bir açıklama ararken sözlerim kesildi, ama bu başlı başına bir başarıydı. Dünyadan saklanmak istediğimi ve Netflix anlaşmasının getireceği potansiyel şöhretin beni korkuttuğunu nasıl açıklayabilirdim? Felix'e – sadece kârla ilgilenen, korkusuz, alfa ve otoriter bir iş adamına – acınası gelirdim. Acınasıydım. "O kadar şöhretle başa çıkacak kadar güçlü değilim," diye itiraf ettim. "Zayıflık olduğunu biliyorum, ama..."

"Bu saçmalık," diye bağırdı Felix. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Doğal olarak utangaç olmak zayıflık *değildir*. Olanlardan sonra temkinli olmak ve saklanmak istemek zayıflık *değildir*." Sonra öne eğildi, kanepenin kenarına oturdu, böylece sandalyede oturan benden sadece birkaç santim uzaktaydı, güzel koyu renkli gözleri bana o kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki, kendimi onun tüm evreninin merkezi gibi hissettim. Felix'in tüm dikkatini üzerimde hissetmek, başka hiçbir şeye benzemiyordu. "Ama saklanma zamanı artık bitti, Luce. Bu fırsatı kaçırmayacaksın. Senin incinmen *benim* hatam..." Son sözlerini söylerken sesi kırıldı ve göğsüm sıkıştı.

"Felix, Will'in yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Bu onun suçu."

"Olaydan önce ve sonra seni dinlemediğim için ben sorumluyum. Onun gerçek yüzünü görmeliydim, ama eski sevgilim gibi tekrar aşağılanabileceğimi düşünerek kendi hikayeme o kadar kapılmışım ki."

İç geçirdim. "Felix, ona ne olduğunu bana bile anlatmıyorsun. Bunun için bana yeterince güvenmiyorsun."

Yanaklarında iki kırmızı leke belirdi ve bir anlığına benden gözlerini ayırarak yutkundu. "Senin kardeşin dışında kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Mikey mi?"

Felix başını salladı. "Bak, sana söyleyeceğime söz veriyorum. Sana anlatmak istiyorum. Ama çok iğrenç bir şey. Henüz seninle bu konuyu konuşamam. Ama şunu bil ki, bu olay karar verme yeteneğimi gölgeledi. Gururumun gözlerimi her şeyden kör etmesine izin verdim. Ve bu, dinlemediğim tek sefer değildi. Ofis ortamı konusunda senin tavsiyeni dinlemeliydim. Senin şirket için ne kadar değerli olduğunu anlamalıydim." Başımı yana eğdim. Ona ne olmuştu? Birinin ona zarar verdiği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı ama şu anda daha fazlasını paylaşmaya hazır olmadığını görebiliyordum.

"Felix," dedim küçük bir gülümsemeyle, "işimde berbat birisiydim."

O homurdandı. "Dinle, şimdi Vanessa'ya yardım ettiğini biliyorum. Yani, hayır, berbat değildin. Yaratıcı tarafında değil. Reklamcılık tarafında da değil. Evet, organizasyon becerileri ve iş saçmalıkları senin alanın değil, ama seni mükemmel bir asistan yapmaya o kadar odaklanmıştım ki, senin kim olduğunu gözden kaçırdım. Tüm güçlü yanlarını unuttum. Ve o lanet olası herifi sana tercih ettim."

Felix'in sesindeki mutlak ıstırap, duyması neredeyse acı vericiydi. Artık dayanamıyordum. Bu yüzden, kupamı masama koydum ve öne eğilip ellerimi onun ellerinin üzerine koydum.

"Tamam, evet, beni dinleyebilirdin. Ama ben sana karşı dürüst davranmadım. Senin bana benim sana takıntılı olduğum kadar takıntılı olmamana, Mikey'e benimle ilgili hiçbir şey sormamana kırıldım ve bu yüzden sana kitaplardan bahsetmedim. Reklam ekibine yardım ettiğimi sana söylemedim. Tüm bilgilere sahip değildin. Bu senin hatan değil. Felix, olan biten her şey olmasa bile, ben hala büyük bir korkakım."

"Hayır, Lucy, bu..."

"Felix," dedim kararlı bir sesle. "Yine de imza günü ve Netflix anlaşması konusunda korkak bir kız olurdum. Ben buyum işte."

"Korkak diyemezsin," dedi Felix. "Bu cinsiyetçi bir ifade. Artık feminizmle ciddi olarak ilgileniyorum – TBea beni düzeltti." Vay canına, ofiste işler gerçekten değişmişti. "Dinle, önce imza törenini dene. Netflix bekleyebilir." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve parmaklarını avucumun üzerinde gezdirdi. Dokunuşuna karşı titremeyi bastırdım.

"Ben..."

"Tüm o okuyucuları düşün, canım," dedi yumuşak bir sesle. Bu, iki yönlü bir saldırıydı – sevgi dolu sözler kullanarak ve sadık hayran kitlem hakkında kendimi suçlu hissettirerek. "Seni tekrar görmek için can atıyorlar."

Bir anlığına onun yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırdım ve yanaklarımın tekrar ısındığını hissettim. "Harry'nin binasındaki gibi olmayacak. O kadar büyük bir etkinlikte çok fazla kişi olacak," diye fısıldayarak söyledim. "O kadar çok insanla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Sonra sesim daha da alçaldı ve Felix ne dediğimi anlamak için öne eğilmek zorunda kaldı. "Hayal kırıklığına uğrayacaklarından korkuyorum. Beni görmek, onlar için gerçek bir hayal kırıklığı olacak."

"Sen hayal kırıklığı yaratmazsın," dedi Felix, sesi öfkeden boğuklaşmıştı. Boğuk sesi ve çekici kolları beni biraz başım dönüyor hissettiriyordu. Bakışlarım ağzına düştü ve ona biraz daha yaklaştım. Artık aramızda sadece birkaç santim vardı. Gözlerine baktığımda, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki, kenarlarında sadece koyu kahverengi bir çerçeve kalmıştı. Ellerinden biri benimkini bıraktı ve çeneme doğru geldi, parmakları boynumdan kulağımın arkasına doğru kaydı. Dudaklarım açıldı ve gözlerim kapanmaya başladı, o da aniden geri çekildi. Onu aniden kaybetmenin etkisiyle koltuğumda sallandım. Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü, sonra geri döndü.

"Tamam," diye mırıldandı. "Üzgünüm, üzgünüm. Niyetim..." Bana baktı. Yanaklarım yanıyor gibiydi ve ona baktığımda kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatmış olduğumu hissettim. Beni işaret etti. "Zamana ihtiyacın var," dedi. "Söz verdim ki..." Sözüünü kesip pencereden dışarı baktı, çenesi o kadar sıkıydı ki kasları seğirmeye başladı. "Dinle, Luce. İmza gününde senin asistanın olacağım, tamam mı? Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım. Aşırı yüklenmemen için."

Kaşlarım kalktı. "*Bana* asistanlık mı yapacaksın?" Bu kavram beynimde tam olarak oturamadı. Felix benim asistanım mı olacaktı? Bu mümkün müydü ki? Ama imza gününü, tüm o insanları düşününce, Felix'in yanımda olduğunu hayal edince, daha önce hissettiğim panik o kadar da güçlü gelmedi.

"Yani, eğer istersen, yaparım," dedi, sonra hemen ekledi, "ama Luce, benim olmam gerekmez. Herkes seninle gelir – Emily, Vicky, Lottie, Mike, hatta Bucks bile yapar. Tanrı biliyor ki menajerin de gelir – o kadın beni çok korkutuyor. Senin rahatsız olmana izin vereceğini sanmıyorum. Henüz bana güvenmiyor olabileceğini biliyorum. Önemli olan, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığın."

Felix'e baktım, onun ciddi ifadesine baktım ve içimde bükülmüş, farkında bile olmadığım, bana acı veren bir şey serbest kaldı.

"Senin orada olmanı istiyorum," dedim sessiz bir kararlılıkla. "Sadece seni."

Bölüm 32

En kötü asistan

FELIX

"Yeterince sıcak mısın?" Ellerimi masanın üzerindeki Lucy'nin ellerinin üzerine koydum. Buz gibi soğuk değillerdi, ama benim istediğim sıcaklıkta da değillerdi. Onları kucağıma çekip, ikisini de ellerimle tuttum. Lucy ellerine baktı, sonra tekrar bana baktı, yanakları kızardı. Evet, onunla bir yerlere varıyordum, ama işleri çok erken zorlamayacaktım. Ancak, aramızdaki kimyayı ve onun bana olan ilgisini kendi lehime kullanmaktan çekinmedim. "Belki de organizatörle konuşup ısıtıcıyı açmasını istemeliyim."

"Felix," dedi Lucy. "Burada sıcaklık yirmi derecenin üzerinde olmalı. Isıtıcıyı daha fazla açarsan herkes erir. Burada kazak giyen tek kişi benim." Lucy kaşmir kazak elbise, termal tayt ve kürklü botlar giyiyordu. En sıcak kadın giysileri konusunda oldukça uzmanlaşmıştım.

Lucy'nin bedenlerini öğrendikten sonra, her şeyi kulübeye göndermeye başladım. Lucy yazmaya o kadar dalmıştı ki, ilk başta neredeyse fark etmedi. Ama ona yardım ettiğimi söylediğimden beri, yazma kulübesinden daha sık çıkmaya başladı ve yatak odasında biriken çantaları ve kutuları fark etti. Geçen hafta, Hetty ile çay içtiğim mutfaka öfkeli bir ifadeyle girdi – en azından, taşımakta zorlandığı mont yığınının üstünden görebildiğim yüzünün o kısmında öfkeliydi.

"Felix," diye bağırdı ve yaklaşık yirmi paltoyu kucağıma attı. Çayımı zar zor kurtardım. Lucy'ye baktığımda, bacaklarını açmış, ellerini beline koymuş duruyordu. Gülümsemek muhtemelen en iyi planım değildi, ama kızgın Lucy çok sevimliydi ve ondan bir tepki almaktan o kadar memnundum ki, onu kızdırmış olmayı pek umursamadım. "Bana sırtıma." Gözleri

yüzüme dik dik baktı, ben de gülümsememi bastırmaya çalıştım ama pek başaramadım. "Şu anda yatak odamda kaç tane palto var biliyor musun?"

Yere düşen paltolardan birkaçını aldım ve hepsini kaldırıp yanımdaki sandalyeye koydum. "Şey, ben..."

"Bunlar yarısı bile değil, Felix!" diye bağırdı. "Bana kıyafet almaya takıntılısın."

"Dinle, meşgul olduğumu biliyorum ve biraz alışveriş yaparsam sana zaman kazandıracağımı düşündüm."

"Bütün bu şeylere ihtiyacım yok. Kimsenin *yirmi beş* paltoya ihtiyacı olmaz."

"Şey," diye araya girdi Hetty. "Yirmi dört." Ona bir göz attım, sonra da geçen hafta Lucy'ye aldığım özel ısıtılmalı montu çiğneyen Legolas'a baktım.

"Legolas," diye bağırdım. "O, eksi yirmi derece için olanlardan biri, seni piç."

Legolas bana suçlu bir bakış attı ama astarı çiğnemeye devam etti.

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim," dedi Lucy. "Ne zaman *eksi yirmi* dereceye ihtiyaç duyacağım ki?"

"Luce, belirli bir sıcaklıkta kalman gerekiyor. Bu da demek oluyor ki..."

"Ugh, ben tropikal balık değilim Felix. Sen öylece..." Gözlerini kırptı ve başını yana eğdi, duruşundaki tavır bir an için kayboldu. "Alışverişe çıktığını *mi* söyledin?"

Omuz silktim. "Çoğunu internetten sipariş ettim, ama bazıları için özel outdoor mağazalarına gitmem gerekti ve..."

"Sen mi aldın? Tabitha değil mi? A-ama senin alışverişe gidecek vaktin yok ki. Hayatında hiç alışveriş yapmadın."

"Başka kimseye güvenemedim."

"Oh." Lucy, benim yanımdaki sandalyeye ağır ağır otururken kavga etme isteği kayboldu. Hetty, onun önüne bir fincan çay koydu ve Lucy, yanındaki masanın üzerinde duran yalıtımlı kaşmir paltolardan birini dalgın dalgın okşarken çayından bir yudum aldı. "Ben... ben... neden...?"

Başımı eğdim, böylece gözleri benimkilerle aynı hizaya geldi ve ona gülümsedim.
gülümsedim.

"Sadece sıcak olmanı istiyorum, canım," dedim yumuşak bir sesle. Ağzı ve gözleri odaklanamadı.

"Lucy, 'Felix, bana bir sürü sıcak giysi aldığın için teşekkür ederim. Bu çok nazik ve cömert bir davranıştı' de" dedi Hetty.

"Tamam," diye mırıldandı Lucy. "Uh, teşekkürler." Bir anlığına çayına baktı, sonra bakışları tekrar bana döndü ve gözleri tekrar kısıldı. "Ama artık ceket istemiyorum. Sana aldığın ceketleri giymek için iki ömür yetmez."

O öğleden sonra yapılacak teslimatı düşündüğümde omuz silktim ve tekrar gülümsedim.

"Buradaki diğer insanlar umurumda değil," dedim, hala Lucy'nin ellerini tutarak. "Sıcaksa bir kat çıkarabilirler."

"Bir kat daha çıkarırlarsa iç çamaşırlarına kalırlar," dedi Lucy, yanaklarında hala kızarıklık varken, ellerime bakarak. "Ve bu alan yakında okuyucularla dolacak. Isıtma daha fazla açılırsa insanlar için dayanılmaz olur."

"Hey, çocuklar," Madeline standa doğru yürüyerek geldi. "Ee, Lucy, hazır mısın?"

Lucy ellerini benimkilerden çekip sandalyesinde daha dik oturdu, gergin ifadesi geri döndü. Önündeki kitap ayraçlarını gereksiz yere düzeltirken eli hafifçe titriyordu.

"Onun için bilet sistemini hallettiler mi?" diye Madeline'e sordum ve o gözlerini devirdi.

"Felix, sana daha önce de söylediğim gibi, gerekli görmüyorlar."

Ben homurdandım. "O adamların bilet sistemi var," dedim, odanın başındaki büyük masaları işaret ederek. "Neden Lucy'nin yok?"

"Felix," dedi Lucy. "Ben bunun için yeterince önemli değilim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Luce, sen o adamlarla aynı seviyedesin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aynı odada bulunmaktan bile biraz korktuğunu bildiğim büyük isimlere baktı.

"Evet, canım, öylesin," dedim yumuşak bir sesle. "Dinle, hemen döneceğim, tamam mı?" "Ee, tamam," diye mırıldandı Lucy, gözleri hala odanın diğer tarafına sabitlenmiş halde.

Masadan kalktım ve Madeline'i duyamayacağı bir mesafeye götürdüm.

"Luce'un bunalmasına izin veremem," dedim. "Kalabalığın kontrol edilmesi gerekiyor."

Madeline homurdandı. "Sakin ol, Casanova. Her şey yolunda gidecek."

Kaşlarım kalktı. "Bugün binlerce kişi gelecek. Bunların yüzde kaçını Lucy'yi görmek isteyecek? Her biri

getirecek? Onun kimseyi geri çevireceğini veya imza vermeyi reddedeceğini düşünebiliyor musun?"

"Dinle, Felix..."

"Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak onu mahveder," dedim. "Güven bana, onu tanıyorum. Yıkılır. Daha fazla asistana ihtiyacımız var. Daha iyi bariyerlere ve *bilet sistemine* ihtiyacımız var."

Madeline iç geçirdi. "Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?" Tabii ki haklıydım. Ben her zaman haklıyım.

Lucy'nin masası tam bir karmaşaydı. İmza etkinliğinin kapıları açıldıktan birkaç dakika sonra uzun bir kuyruk oluştu. Lucy, farlara bakakalmış geyik gibiydi. Neyse ki, benim baskı yapmam sayesinde, kalabalığı kontrol etmek için bariyerler kuruldu ve aceleyle bir bilet sistemi eklendi, ayrıca iki kuyruk asistanı daha getirildi.

Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama asıl yardım etme konusunda ben... tam bir fiyaskoydum. Durum tamamen tersine dönmüştü. Artık en kötü asistan bendim. Hatta, imza etkinliğinin organizatörlerinden biri devreye girip temassız ödemeleri devralmak ve kitapları dağıtmak zorunda kaldı (kitaplar bitene kadar). Lucy'nin en fazla iki eşyayı imzalayacağını söyleyen kötü adam rolüne indirgenmişim. Bu konuda iyiydi. Sonuçta, yıllardır pislik kişiliğimi mükemmelleştirmiştım. Lucy ilk başta o kadar gergindi ki, konuşmayı keseceğinden endişelendim. İlk yirmi dakika geçtikten ve Lucy o kadar kekelemeye başladı ki, insanlar endişeyle ona bakmaya başladı, herkese çay molası vermemiz gerektiğini söyledim.

"Ama Felix," diye fısıldadı Lucy, onu yazarların daha sonra birlikte öğle yemeği yemeleri için ayrılmış olan yan odaya götürürken, "öylece gidemeyiz. Bütün o insanlar..."

Sözünü yarım bırakıp dudağını ısırды ve savunmacı bir hareketle kollarını vücuduna doladı. Onu kafasından çıkarmam gerekiyordu. Onu şok ederek hayata döndürmem gerekiyordu. Belki çok erkendi ve ben hala işleri yavaştan almak istiyordum, ama başka bir alternatif göremiyordum. Bu yüzden ona yaklaştım, ellerimle yüzünü kavradım ve onu öptüm. Şoktan nefes nefese kalarak ağzını açtı ve ben de onun sert vücudunu kendime doğru çekerek öpücüğü derinleştirdim. Onun için dünyanın yok olduğu anı anladım. Bana eridi, kollarını açarak sırtıma doladı, ben de bir elimi saçlarına, diğer elimi beline dolayarak onu kaldırdım. Onu arkamızdaki masanın üzerine yatırdım ve öpmeye devam ettim, bacaklarının arasına girip sırtını koluma yasladım. Sonunda

dudaklarımı onunkilerden ayırmayı başardığımda, alnımı alnına dayadım ve donuk bakışlarını inceledim.

"Devam edin çocuklar." İkimiz de sesle irkildik ve başımızı çevirip iki masa ötedeki kadına baktık. Ağzına peynirli sandviç götürmek üzereydi ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lucy ve kollarımla ona sarıldım.

"Utanmayın canlarım," dedi kadın, sandviçini bize doğru sallayarak . "Bu, bir sonraki kitabım için mükemmel bir malzeme. İkiniz hiç kapak modeli olmayı düşündünüz mü?"

"Hayır," dedik ikimiz bir ağızdan.

"Yazık," diye mırıldandı kadın, sandalyesinden kalkıp odadan çıkarken. "Neyse, devam edin. Beni takmayın."

"O, dünyadaki en ünlü romantik yazarlarından biri," diye fısıldadı Lucy, yanakları kızarak. "Aman Tanrım. Bizimle konuştu. Öpüştüğümüzü gördü."

Lucy'ye gülümsedim. "Bence sorun etmedi."

Lucy bana kaşlarını çattı ama fark ettiğim kadarıyla kollarımdan kurtulmak için hiçbir şey yapmadı. "Neden beni öpüyorsun?"

"Birincisi, öpülmeye çok uygunsun."

"Felix," dedi ve kolumu itti, ki bu da beni çok mutlu etti. Lucy benimle yeterince rahat hissedip kolumu itebiliyorsa, bir yerlere varmıştım demektir.

"İkincisi, sana ulaşmak ve dikkatini çekmek istedim."

Kaşları kalktı. "Dikkatimi çekmek mi? Beni sürükleyip, huzur içinde peynirli sandviç yemek isteyen ünlü romantik yazarların önünde öpüşmekten daha kolay yolları yok mu?"

"Hayır, yok. Bu en kolay yoldu." Lucy burnunu çekti.

"Dinle, bebeğim," dedim ve o yutkundu, ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Seni öpmek için hakkım olmadığını biliyorum, ama sadece kafandan çıkmanı istedim. Bütün bu insanlar, yazdığın sözler yüzünden seni görmek için buradalar. Tek istedikleri senin hikayelerin hakkında konuşmak. Benim olduğumu hayal et. Bana hikayelerini, karakterlerini anlattığın tüm zamanları düşün. Onlar senin tarafında. Senin yarattığın dünyayı seviyorlar."

Bu bir dönüm noktası oldu. Lucy bundan sonra canlandı. Masasında birkaç harita vardı ve hayranlarıyla birlikte onları inceledi

(ben kötü adam rolümü yapıp onları uzaklaştırana kadar). Madeline beni kenara çekip "Lucy'yi sihirli aletimle düzelttin mi?" diye sordu. Oldukça açık sözlüydü.

Harry denen pislik herifi geri çevirip diğerleri gibi sıraya girmesini söylediğimde çok tatmin edici bir an yaşadım. Hamile karısı için biraz üzuldüm, iyi bir insana benziyordu, bu yüzden onu öne geçirdim (ayrıca Hyde Park projemizde mimarımız olmasını hala istiyordum). Ama Harry siktirip gidebilirdi.

Ne yazık ki, Lucy ne yaptığımı fark edince bu planım geri tepti ve o kendini beğenmiş herifi lanet olası imza töreninden sonra bizimle akşam yemeğine davet etti. Bu planı reddetmeye çalıştım ama Lucy'nin yüzünde, onu ve fikirlerini saygı duymadığım için kızgın olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Onun güvenini kazanmaya çalışırken kendimi bir çıkmazda bulduğumu fark edince kabul ettim. Ayrıca Harry'yi yanlış değerlendirmiş olduğum gerçeği de vardı. Müşterisine hiçbir bilgi aktarmamıştı. Will'in bunu yapmaya karar verdiği ortaya çıktı – ortak olamazsa ve onların şirketine geçmek zorunda kalırsa diye iki tarafla da oynuyordu. Şirketin CEO'su onu ispiyonlamaktan çok memnundu. Lucy'yi suçlamadan önce etrafta biraz araştırma yapsaydım, bunu kolayca öğrenebilirdim ve bu benim hatamdı.

Ve tamam, *belki* Harry'yi tanıdıkça *o kadar* da pislik biri olmadığını anlıyorsunuz. Ve *belki* onlarla akşam yemeği yemek dünyanın en kötü fikri değildi. Ve *belki* Harry'nin iş yapma tarzından bir şeyler öğrendim.

Günün sonunda üç şey netleşti: Lucy'yi her zaman dinlemeliyim; ben berbat bir asistanım; ve onu kötü ruh halinden kurtarabilecek sihirli bir penisim var. Üçüncü gerçeği kendi lehime kullanmayı planladım, ama sadece doğru zaman geldiğinde.

Bölüm 33

Acıdan umuda

FELIX

"Sanırım Felix'i şimdiye kadar karşılaştıkları en kötü asistan olarak damgaladılar," dedi Lucy geniş bir gülümsemeyle.

"Sana onun işe yaramaz olacağını söylemiştim," dedi Emily, kucağında kıvranan bebeği Maisie'yi zapt etmeye çalışırken. "O her zaman kibirli, inatçı, sinsi bir pislikti..." Küfür kavanozunu uzatan Hetty'ye bir göz attı, sonra kendi kızına baktı ve gözlerini devirdi. "...muz beyinli."

"İyi hakaret," dedim sırtarak.

"Defol git, Moretti," diye bağırdı, tam da Maisie Emily'nin kollarından fırlayıp öne doğru atılmaya karar verdiği anda. Neyse ki, bebeğin kafası tahta masaya çarpmadan onu yakalayacak kadar yakındım. Onu kucağıma alıp kalçama oturtum. Maisie, az kalsın başına gelecek felaketin farkında bile değildi, bana yapışkan bir gülümseme attı ve sonra yüzümü oldukça agresif bir şekilde okşadı (ana gibi kızı – eminim Emily de sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı bana tekrar vururdu).

"Aferin Felix," dedi Hetty, benim ve Maisie'nin etrafında telaşla dolaşarak su ısıtıcısını kaynatmaya çalışırken. "Sen her zaman çok iyi bir çocuksun."

Emily gözlerini devirdi ve Hetty'nin arkasında öğürme hareketi yaptı, Mike ise homurdanan bir kahkaha attı.

"İgh," diye inledi Emily. "Şimdi de Levi'nin yakışıklı bebek reklam senaryosuna katlanmak zorundayız. Bunun için sabah çok erken, Felix."

Emily'ye gülümsedim, bebeği yüzüme vurmaya devam ediyordu. Little Buckingham'a döndüğümünden beri ilk kez bana Moretti yerine Felix dedi, bunu bir ilerleme olarak gördüm. Lucy'ye baktım, bana hafif donuk bir ifadeyle bakıyordu ve bu bebeğin, Lucy'den böyle bir tepki alıyorsa, istediği kadar beni dövmesine izin verebileceğime karar verdim.

Ama o anda, tiz bir kapı zili çaldı ve ardından ön kapı yumruklanmaya başladı.

"Felix Moretti!" Annem kapıyı yumruklarken bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum. Çık dışarı ve anneni gör!"

"Tanrım," diye mırıldandım, Hetty kapıyı açmak için yanımdan hızla geçerek.

"Şimdi, Bianca," dedi Hetty en sert ses tonuyla. "Sakin olalım, olur mu?"

"Sakin olmak mı!" dedi annem. "Jimbo iki saat önce Felix'i gördüğünü söyledi. Haftalardır böyle. Neden oğlumun eve geldiğini hep en son ben öğreniyorum? Ve neden bunu postanede sarhoş bir barmenden duymak zorundayım?" Annem kapıda belirdi, normalde titizlikle şekillendirilmiş saçları dağınıktı ve rimeli akmıştı.

"Merhaba anne," dedim pes etmiş bir ses tonuyla. Ne yazık ki, annem söz konusu olduğunda, bazen dramayı atlatmak zorundaydınız. Bana bir bakış attı, sonra hala kollarımda zıplayan Maisie'ye baktı, dişsiz gülümsemesi şimdi bitkin görünen anneme yönelmişti.

"Aman Tanrım," dedi annem, yüzü solarken. "Bu kimin bebeği?"

"Endişelenmeyin Bayan G," dedi Emily, sandalyesinden kalkıp bana Maisie'yi almaya geldi. "Bu benim bebeğim. Beni hatırladınız mı? Emily? Kocam Geoff üç ay önce arka bahçenizin çitini tamir etmişti."

Annem rahatlamış bir şekilde elini göğsüne koydu. "Oh evet, Tanrıya şükür."

Emily bana baktı, gözlerini devirdi ve biraz sempatiyle karışık küçük bir gülümseme attı. "Görüşürüz Lucy, Felix. Çay için teşekkürler Hets." Koluma hafifçe vurdu ve "İyi şanslar" dedi, sonra neredeyse koşarak oradan çıktı. Onu suçlamadım - ben de yapabilseydim aynısını yapardım. İç geçirdim.

"Anne, gerçekten ne düşündün? Gizli bir bebeğim mi olduğunu?"

"Peki, nereden bileyim?" diye tersledi annem. "Artık bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Seni neredeyse hiç görmüyorum. Beş çocuğun olabilir, ben hiç farkına varmayabilirdim."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Legolas mutfğa girip annemin yanına koşarak geldiği için sözüm kesildi. Annemin yan tarafına kafasını vurdu ve annem dalgın dalgın burnunu okşadı. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Annem çok endişeli bir insandı ve mikroplardan çok korkardı. Eskiden Hetty'nin köpeklerine dokunmaktan kaçınırdı. Bir midilliye öylesine okşamak onun davranış repertuarında yer almazdı.

"Tamam, hadi Bianca," dedi Hetty kararlı, hadi devam edelim tonuyla. "Mutfağa gel. Bir fincan çay yapabiliriz. Belki Legolas'ı dışarı çıkmaya ikna edebilirsin. O sana herkesten daha çok kulak verir."

Midilli Legolas annemi dinliyor muydu? Tanıdığım en gergin insanı? Bunu sindirmekte zorlanıyordum. Hetty'nin ciddi tonu annemi donmuş halinden çıkarmış gibiydi. Mutfağa ve bana doğru geldi. Ona sarılmak için uzandım ve iki yanağına da öptüm.

"Özür dilerim anne," dedim. "Seni görmeye gelecektim. Ama Londra'dan yeni döndük."

Annem benimle Lucy'ye bakarak, bir anda üzgün ifadesini umutlu bir ifadeye çevirdi. "Hallettin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Bana konuşuyordu ama Lucy'ye bakıyordu.

"Anne," diye tersledim. "Bunu konuştuk, tamam mı? Lucy'yi rahatsız etme." Anneme Lucy ile olanları olduğu gibi anlattım ama aşırıya kaçmaması konusunda uyardım. Lucy'ye aşık olduğumu ama Lucy'nin beni affedeceğinin garantisi olmadığını ve annemin onu taciz etmesinin en son istediğim şey olduğunu ona açıkça belirttim. Annem, Lucy ve benim bir çift olmamız fikrine çok sıcak bakıyordu. Sanırım onun gözünde bu, beni Little Buckingham'a daha sık getirmek için ideal bir yoldu. Anlamadığı şey, köye ne kadar sık dönersem dönsem, babamla mutlu bir aile oyunu oynayamayacağımı.

"Sen halledersin," dedi annem, sonra Lucy'ye yaklaşıp ona bir öpücük ve sıkı bir kucaklama vererek beni şok etti. "Merhaba canım," diye mırıldandı Lucy'nin saçlarına, sonra onu bıraktı.

"Şey... merhaba Bayan Moretti," dedi Lucy yumuşak bir sesle, bana şaşkın bir bakış atarak.
bana.

"Aman Tanrım. Gerçekten, Lucy, seni bebekliğinden beri tanıyorum. Lütfen bana Bianca de," dedi annem, sanki Lucy'nin annesinin eskiden oldukça mesafeli eski işvereni değil de, sevgili bir teyzeymiş gibi. "Oh!" diye ellerini çırpı. "Bu harika. *İkiniz de* bu akşam bize gelebilirsiniz! Ben Waitrose'a uğrayayım. Gerçek bir aile buluşması olabilir. Hetty, Mike, siz de gelmelisiniz."

"Babam da gelecek mi, anne?" diye nazıkçe sordum. Aniden kendimi yorgun hissettim. Annemin gözlerinde iyiye işaret olmayan çılgın bir ışık belirmişti. Beni daha sık görmek için çaresizdi.

daha sık eve gelmemi istiyordu. Beş yıl önce, babamla aile yemeğine katılmayı kabul ettiğimde, elinden gelen her şeyi yapardı – özenle yemekler pişirir, şampanya alır ve bunu büyük bir olay haline getirirdi. Ama her şeyin mükemmel olmasını istediği için o kadar heyecanlanırdı ki, bu neredeyse dayanılmaz hale gelirdi. Babam da her zamanki gibi tam bir pislikti, bu yüzden tartışmaya başladık. Annem kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlar, tam bir panik atak geçirirken ben onu sakinleştirmeye çalışırdım – tıpkı çocukluğum boyunca yaptığım gibi. Beş yıldan fazla bir süredir o eve adımımı atmadığım için, annemin eskisinden daha da aşırı davranacağından hiç şüphem yoktu.

"Evet, tabii ki," dedi, bilmiyormuş gibi davranarak.

"O adamla görüşmüyorum," dedim, ses tonumu olabildiğince sert tutmaya çalışarak.

Annemin sınırlara ihtiyacı vardı ve Hetty haklıydı: sakinleşmesi gerekiyordu.

"O senin baban Felix," dedi, sesinde yalvaran bir ton vardı

"Sen...?" diye durakladı ve dehşetle gözleri yaşlarla doldu. "Beni *bir daha* görmeden gidecek miydin?" Tanıdık suçluluk duygusu beni sardı ve kendimi pes ederken buldum.

"Anne, ben..." Durdum ve derin bir nefes aldım, duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. On yıllardır mutlu bir şekilde bastırılmış olan bu kalp ve ruh meselesi yorucu olmaya başlamıştı. Diğerlerine bir göz attım ve annemi biraz daha uzağa götürdüm. Sesim alçaktı, ama muhtemelen beni duyabileceklerini biliyordum. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlamıyor musun? Sakinleşmen haftalar sürmüştü. Ve ben..." Gerçek şu ki, babamla uğraşmak istemiyordum. Çocukken pek yanımızda olmazdı. Yanımızda olduğunda ise beni eleştirmek ve azarlamak için her fırsatı değerlendirirdi. Ara sıra attığı tokatlardan çok, bağırıp beni küçük düşürmesi beni daha çok etkiliyordu. Onu sadece annem için katlanıyordum, ama beş yıl önce olanlardan sonra, hiçbir nedenle ona tahammül edemezdim. Ama annemin gözlerindeki çaresizlik, kararlılığını sarsıyordu.

"Felix, *lütfen*," dedi ve ben gözlerimi yavaşça kapatıp hızlıca başımı salladım. Annem kollarını boynuma doladı ve ben de ona bir kez daha sarıldım.

"Gitmeliyim!" dedi, gözyaşları kurumuş ve yüzü heyecanla doluydu. "Beef Wellington? Bu senin en sevdiğin yemek canım. Hetty, Lucy, siz de gelir misiniz?"

"Anne, gelmek zorunda değiller. Ben..."

"Orada olacağız, Bayan Moretti," dedi Lucy, mutfağın diğer ucundan neredeyse tanıyamadığım sert bir ses tonuyla.

"Bianca, lütfen," diye araya girdi annem.

Lucy başını salladı ve ona gülümsedi. "Bianca."

"Tamam!" dedi annem. "Waitrose'a gidiyorum. Saat sekizde görüşürüz."

O kapıdan çıkar çıkmaz Lucy'ye döndüm. "Sen gelmek zorunda değilsin. Ben gelmek zorundayım ama sen değilsin. Onlar *benim* sorunum."

"Hatırlıyorum," dedi Lucy yumuşak bir sesle ve sırtım dikleşti. Çok uzun zaman önceydi ve o çok küçüktü. Lucy'nin ne kadar çok şey fark ettiğini fark etmemiştim. Her zaman hayal dünyasında yaşırdı, en azından öyle görünüyordu. Kendi dünyasında yaşıyor olabilirdi, ama bu önemli şeyleri fark etmediği anlamına gelmezdi. Tanıdığım en gözlemci insanlardan biriydi. "Ve yalnız gitmeyeceksin."

"O zaman karar verildi," dedi Hetty kararlı bir sesle. "Luca da tüylü bebeklerle uğraşmak zorunda kalacak. Frodo'yu yalnız bırakamam, az önce kustu."

"Köpekleri de götürecek misin?" diye sordum.

Hetty kaşlarını çattı. "Tabii ki götüreceğim. Oh, Legolas'ı da götürsem iyi olur."

Kaşlarım kalktı ve aslında gülümsedim. "İki devasa golden retriever'ı, biri gastroenterit olan, ve küçük bir midilli'yi babamın evine mi götüreceksin?"

"O sadece babanın evi değil, Felix Moretti," dedi Hetty. "Ve annen hayvanları çok seviyor."

"Annem ne zamandan beri hayvanlarla vakit geçiriyor?"

"Son birkaç yılda çok şey oldu, Felix. Buraya taşındıktan ve hayvanlar çitleri aşmaya başladıktan sonra annenle daha fazla zaman geçirmeye başladım. O hayvanlarla iyi anlaşıyor." Sonra bana doğru yaklaştı ve elini koluma koydu. "Hayvanlar onu sakinleştiriyor, canım."

Yutkundum ve gülümsemem kaybolurken başımı salladım. "Bu iyi," dedim sert bir sesle. "Ama babam ne diyecek bilmiyorum."

"Babanı bana bırak," dedi Hetty ve biz bu uğursuz söze cevap veremeden, arka kapıya koştu ve Mikey'e seslendi.

"Sanırım hepimiz gidiyoruz," dedim ve Lucy'ye belirsiz bir bakış attım. "Luce, babanın nasıl olabileceğini biliyorsun..." Sözümü yarım bıraktım ve bu sefer onun kolumu sıkma sırası gelmişti.

"Babanla başa çıkabiliriz."

Bölüm 34

Eski tarih

LUCY

Luca Moretti'yi idare edemezdik. Şeytanın bile Luca Moretti'yi idare edebileceğinden şüpheliydim. İnanılmaz bir pislikti. Hayat adil olsaydı, Luca kişiliği kadar çirkin ve korkunç olurdu, ama ne yazık ki durum böyle değildi. Hayır, o temelde Felix'in yaşlı hali gibiydi: yaşına rağmen uzun boylu ve güçlüydü, tuz ve biber saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Takım elbise giymişti ve Mayweather'ları gördüğünde dudakları gerçekten kıvrıldı: Mikey ve ben kot pantolon ve kalın kazaklar giyiyorduk, Mikey hala iş botlarını giyiyordu ve benim güvenilir Ugg botlarım ayaklarımın ısınmasını sağlıyordu.

Sanırım üstümü değiştirmeliydim, ama Felix'e annesinin bizden ne kadar şık giyinmemizi beklediğini ve elbise giymem gerekip gerekmediğini sorduğumda, kaşlarını çatarak bunun için havanın çok soğuk olduğunu ve olduğum gibi mükemmel göründüğümü söyledi. Termal içlik ve gülünç derecede kalın bir kazak giydiğim için bu biraz abartılıydı. Ama her fırsatta beni mutfaktaki Aga'ya doğru itmeye çalıştığına bakılırsa, sanırım benim vücut ısıyı düzenlemem, onun zihnindeki diğer tüm moda düşüncelerinden daha önemliydi.

Hala endişeli bir ifadeyle ellerime baktığı zamanlar oluyordu. Kırmızı izler artık solmuştu, ama sanki sürekli kontrol etmek zorundaymış gibi görünüyordu. Gözlerinde o işkence görmüş bakış geri geliyor, çenesi sıkılıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Dün, ona kesinlikle iyi olduğumu hatırlattığımda, kendini kaybetti, Raynaud sendromu olanların uzun süre soğuğa maruz kalmasının tehlikeleri hakkında atıp tuttu, daha önce hiç duymadığım türlü türlü gerçekleri sıraladı. Belli ki araştırma yapmış ve kendini çok heyecanlandırmıştı.

"Felix, yeter!" diye bağırdım ve sanırım emir veren ses tonum onu şok ederek susturdu. "Yeter artık." Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Yanına gidip ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Hemen

gevşetip ellerimi kendi ellerine aldı, yüzündeki ifade yumuşadı. "Endişelenmeyi bırakmalısın. Kalıcı bir hasar yok ve..."

"Ama olabilirdi, aşkım," dedi, yine o işkence dolu ses tonuyla. "Her türlü şey olabilirdi. Bir makale okudum, diyordu ki..."

"Yeter artık makalelerden, seni deli!" Gerçekten, sakinleşmesi gerekiyordu. "Ellerim iyi. *Ben* iyiyim. Ama sen, olabilecekler üzerinde takıntı yapmaya devam edersen iyi olmayacaksın."

Sakinleşeceğine söz vermişti, ama bu sözü, annesinin evine yarım mil yürüme mesafesindeki yolu, kutup kıyafetlerinden daha azını giymeme izin vermeyi kapsamıyor gibiydi.

Annem, henüz çıkarmadığı balmumu ceketinin üzerine giydiği tulumlarından birini giymişti. Felix bile nispeten rahat giyinmişti, ona çok yakışan kot pantolonuyla o kadar çekici görünüyordu ki, ağzım biraz kurudu. Bir dizi garip selamlaşmanın ardından Luca, Felix'e döndü.

"Annen için bir gömlek giyemez miydin?" diye sordu. Adam beş yıldır oğluyla konuşmamıştı ve ilk söylediği şey bu muydu?

Tek tatmin edici şey, köpeklerin ona atlaması ve Samwise'in kendini beğenmiş yüzünü yalamasıydı. Saf tiksinti dolu ifadesini kameraya çekmek isterdim (Legolas'ı koridorda tutma kararını vermiş olmam iyi olmuştu). Ama şu ana kadar tek önemli olay buydu.

Bianca gerginliği bir sanat haline getirmişti. Oğlunun eve dönmesinden o kadar heyecanlanmıştı ki, gerginlikten titriyordu. Bianca bizim ne giydiğimizi ya da kendisinin tam bir gece elbisesi giydiğini umursamıyordu; sadece bizim orada olmamızı umursuyordu. Ve bizi birkaç saat önce değil de yıllardır görmemiş gibi selamladı, sırayla hepimizi kucakladı, şaşkın Mikey'i bile. Luca ise bizim orada olduğumuzu görmezden gelmek istiyor gibiydi. Bunun yerine, her fırsatta oğluna sataşıyordu.

"Framlingham Malikanesini kaybettiğini duydum," diye Felix'e bağırdı. (Luca çok bağıırırdı ve onların deyimiyle salon o kadar büyüktü ki, ses duvarlardan yankılanarak diğer tüm konuşmaları kesiyordu.)

Felix, babasını düşünürken gözlerini kısarak baktı. Açıkça öfkeliydi ama annesi için kendini tutuyordu. Bira şişesini tutarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu (o ve Mikey bira istemişler ve şişeden içmeye başlamışlardı, bu da Luca'nın, şüphesiz, serseri, züppe bir nedenden dolayı alaycı bir gülümsemesine neden olmuştu

) ve kaşlarının arasında küçük bir "v" vardı, bunun stres altında olduğunu bir işareti olduğunu biliyordum. Felix'in stres seviyesi hakkında endişelenmenin artık benim işim olmadığını kendime söylemeye çalıştım, ama tek düşünebildiğim, onu sakinleştirmek ve o v'yi ortadan kaldırmak için kafasını okşadığım zamanlardı.

"İş konuşmayalım baba," dedi Felix alçak ve kontrollü bir sesle ve Luca gürültülü bir kahkaha attı.

"Evet, şimdi iş konuşmayalım çocuklar," dedi Bianca tiz, gergin bir ses tonuyla. "Hemen dönerim. Sadece eti kontrol etmem lazım."

"Tabii, evet, yeni küçük kız arkadaşının önünde kaybetmekten bahsetmek istemeyeceğini düşündüm."

"Adı Lucy, baba. Tam burada duruyor."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye araya girdim, ama Luca'nın yüzünde acımasız bir gülümseme yayıldığını görünce keşke söylemeseydim dedim.

"Öyle mi? *Bu* ilginç. Annen bana başka bir şey söyledi, Felix. Onu terk ettin, değil mi?" Yüzünde o ürkütücü gülümsemeyle bana doğru bir adım attı ve ben de kendimi tutamayıp ona aynı şekilde gülümsedim.

"Evet, baba, o beni terk etti."

Luca burnunu çektirdi. "İlk değil, son da olmayacak."

Felix ona döndü ve derin bir nefes aldı, yavaşça nefesini verdi. Bira kutusunu sımsıkı tuttuğu için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Evet, sanırım haklısın. Ama baba, sonuncusunu tahmin edebileceğimi sanmıyorum. Kendi babamın, iki yıldır üzerinde çalıştığım bir arazi anlaşmasının detaylarını rakibime vermek için kız arkadaşına rüşvet vereceğini neden şüphe edeyim ki?"

Nefesim kesildi. Annem cin tonikini içerken öksürmeye başladı. Oda sessizliğe büründü. Beş yıl önce Felix'in eski sevgilisine olan da bu muydu? Lanet olsun, bu adam ne tür bir canavardı?

"Sana bir iyilik yaptım evlat," dedi Luca, sesinde hiç pişmanlık yoktu.

"Onları gerçekten iyi seçiyorsun, değil mi? Peki ya diğeri? Ünlü olan?"

"Onun adını biliyorsun baba," dedi Felix dişlerinin arasından.

"O da seni terk etti, değil mi? O aktörle kaçtı." Burun kıvırdı.

Felix cevap vermek için ağzını açtı ama tam konuşmak üzereyken Bianca odaya geri girdi, havadaki gerginliği hissedince gülümsemesi kayboldu.

"Üzgünüm anne," dedi Felix, öfkeyle dolu sesiyle bira şişesini masanın kenarına koydu. "Bu çok eğlenceliydi ama daha fazla kalıp buna katlanamam." Bianca, kocası ile oğlu arasında bakışlarını gezdirirken yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Hayır, lütfen, hayatım," dedi. "Luca, bunu konuşmuştuk." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı ve omuzlarını silken kocasına öfkeyle bakıyordu.

"Sakin olun ikiniz de," dedi. "Sen her zaman çok hassastın Felix."

"Lütfen kal, hayatım," dedi Bianca yalvarırcasına. Felix tereddüt etti, sonra sıkıca başını salladı ve birasını tekrar eline aldı. Bianca ona titrek bir gülümseme attı. "Tamam, beş dakika sonra gelin. Liddy ve ben masayı hazırlamayı bitiriyoruz." Liddy, Moretti ailesinin yıllardır aşçısıydı.

Bianca odadan çıkınca, annem Luca'ya doğru bir adım attı ve konuşmadan önce kendi içkisini masaya koydu.

"Hayatım boyunca birçok çocuğa baktım," dedi annem ve bu biraz rastgele olan sözüne şaşkınlıkla tüm gözler ona çevrildi.

Luca sırtıttı. "Ah, devam et Hetty. Eminim bu çok ilginç bir anekdot olacaktır."

Annem, onun küçümseyici ses tonundan hiç etkilenmeden gülümsedi. tonundan hiç etkilenmeden gülümsedi.

"Şey, demek istediğim, çok, çok fazla ve oğlun kesinlikle aşırı duyarlı bir çocuk *değildi*. Aslında, o şimdiye kadar tanıdığım en dirençli ve kararlı çocuklardan biriydi."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz," dedi Luca. "Ama o *benim* oğlum olduğu için, onu işe alınan yardımcılardan çok daha iyi tanıdığım için yorum yapmaya biraz daha yetkili olduğumu düşünüyorum."

Hetty'nin kaşları kalktı. "Tabii, peki Felix çayı nasıl sever?" "Çayın bununla ne alakası var?"

"Hmm, en sevdiği yemek neydi peki? Ya da çocukken en sevdiği oyuncak neydi? İlk kavgası neydi? En kötü çocukluk anısı neydi?" "Bu bir tür saçma sapan test mi?" Luca alaycı bir şekilde sordu, yüzü öfkeden kızardı.

Annem cevapları sıralarken parmaklarını tek tek kaldırdı. "Süt, bir şeker. Tavuklu turtam. Bay Cristos – onu nadiren çıktığınız aile gezilerinde

sen onu nadir bir aile gezisinde yakaladın. Aslında senin ve iş arkadaşlarının ailelerini getirmeleri gereken bir iş yemeği olduğunu sanıyorum. Bay Cristos'un "lanet bir utanç kaynağı" olduğunu söyledin ve evden çıkmadan önce onu çöp kutusuna attın. Neyse ki ben onu tekrar çıkarmaya, yıkamaya ve Felix eve gelmeden önce yatağına geri koymaya hazırdım. Ama zavallı çocuk bütün gün en değerli eşyasının sonsuza kadar kaybolduğunu düşünerek geçirdi. Ve öğle yemeğinden eve döndüğünde, ağladığı için ona bir saatten fazla bağırdın. O *beş* yaşındaydı."

"Ben... ben... ben..." Luca kekeledi. "O eski, parçalanmış şeyi her yere sürükleyemezdi. Utanç vericiydi."

"Luca," dedi annem alçak sesle. Luca, annesinin onun ilk adını kullanmasına irkildi. Annemin ona Bay Moretti dışında başka bir şekilde hitap ettiğini hiç duymamıştım. "O. *Beş*. Yaşındaydı."

"Bunların hepsi eski hikayeler. Kimin umurunda...?"

"*Henüz* bitirmedim," dedi annem ve şaşırtıcı bir şekilde Luca'nın ağzı kapandı. Dördüncü parmağını kaldırdı. "Felix'in ilk kavgası, oğluma 'sembolik kasaba çocuğu', kızıma ise 'tuhaf küçük ucube' diyen, lüks yatılı okuldan bir arkadaşıyla oldu. Senin *hassas* oğlun o çocuğun burnunu kırdı. Öfke kontrolü ve sorunları yumruklarla çözmemeyi ya da en ufak bir şeyde öfkeye kapılmamayı uzun uzun konuşmak zorunda kaldık. Felix'in unutmaması gereken bir şeydi bu. *Birinin* ona evde başından beri öğrettiği bir şeydi."

"Ne demek istediğini anlamadım ama..."

"Onun en kötü çocukluk anısı." Annem beşinci parmağını kaldırdı ve sonra durakladı. Mutfakta olan Bianca, şimdi kapının eşiğinde duruyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Felix annesine baktı, sonra annemin yanına gidip elini koluna koydu.

"Hetty, bu kadar yeter," dedi yumuşak bir sesle, sonra sesini daha da alçaltarak, "Annem yapamaz..." diye ekledi. Annem Bianca'ya baktı ve sonra Felix'e keskin bir baş sallayarak onayladı.

"Eski tarihleri bitirdiysek, artık yemek yiyebiliriz," dedi Luca.

"Evet, doğru! Hadi başlayalım," dedi Bianca, sahte bir neşeyle.

Havada asılı duran gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Felix'in çocukken bunu nasıl atlattığını bilmiyordum. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Felix'in babasına karşı içimde biriken beyaz sıcak öfke aslında biraz

korkutucuydu. Onu kontrol altında tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Felix bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü yemek odasına giderken bana doğru eğildi.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Evet, doğru, son yarım saat boyunca babası tarafından aşağılanıp saldırıya uğrayan bu adam bana iyi olup olmadığını soruyordu. Elini tutup sıkıca kavradım.

"İyiyim," diye cevap verdim, düşük ve gergin bir sesle. "Ama baban tam bir pislik."

Bana gülümsedi, bronz teninde beyaz dişleri parladı. "Fark ettim." Sonunda yemek odasının kapısına vardığımızda gülümsemesi kayboldu. "Ama buna tepki vermemek en iyisi. Annem için." Elbette annesini korumak istiyordu. Bianca'nın ne kadar kırılgan olduğunu ve bunun Felix'e ne kadar yük olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Ona sertçe başımı salladım, öfkemi bastırmaya ve Luca'nın kendini beğenmiş, küçümseyen yüzüne yumruk atma isteğine boyun eğmemeye karar verdim.

Ne yazık ki, Luca'nın daha da kötüleşebileceğini fark etmemiştim. Yeterince hazırlıklı değildim. Bir sonraki darbe, akşam yemeğine giderken Felix'e kurnazca fısıldanan, ama herkesin duyması için sahne fısıltısıyla söylenen, bana yönelikti. Bununla başa çıkabilirdim.

"Hizmetçinin çocuğunu elinde tutmayı başarırırsın sanmıştım, evlat," dedi Luca sırtarak. "Ama sonra, kendi ağırlığının çok altında bir performansla bile, onların ilgisini çekemiyorsun, değil mi?"

Kendisine yöneltilen tüm karakter suikastlarına rağmen soğukkanlılığını koruyan Felix, babasının bana yönelik saçmalıklarına tahammülünün sınırına gelmişti. Aniden, o kadar hızlı bir hareketle döndü ki, bir an için her şey bulanıklaştı ve bir sonraki anda babasını, süslü bir tablonun altındaki duvara sıkıştırmış olduğunu gördüm. Bunu olabildiğince sessizce yaptı ve annesinin akşam yemeğini servis etmek için beklediği yemek odasının girişinden gizlendiler.

"Dinle, seni pislik," diye tısladı, annesinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşarak, babasını gömleğinin üstünden tutup salladı. "Lucy'ye asla zehirli saçmalıklarını yöneltme. Ona bakma. Onunla konuşma, onun hakkında konuşma. Onun yönüne doğru nefes aldığını görürsem, yıllar önce yapmam gerekeni yapıp seni buradan Badger's Sett'e kadar tekmelerim." Birdenbire onu bıraktı ve Luca nefes nefese, öne doğru sendeledi.

"Bu ne cüret," diye kekeledi, sesi kısılmıştı. "Kendi evimde bana saldırmaya nasıl cüret edersin."

"Hiç hoş bir duygu değil, değil mi *baba*?" Felix gergin bir sesle dedi. "Kendi evinde saldırıya uğramak. Benim dünyama hoş geldin."

"Bunu yapamazsın. Annen izin vermez..."

"Bunu yapabilirim ve annemin Lily ile olanların tüm hikâyesini duymasını istemiyorsan, ağzını kapatman iyi olur. Sana sattığı sadece sırlar değildi, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Luca, dikleşip ayağa kalkarak.

Felix kaşlarını kaldırdı ve Mikey boğazını temizledi. "Bay Moretti," dedi Mikey alçak ama sohbet ediyormuş gibi bir ses tonuyla. "Felix'in arkasından onu düzenli olarak sikiyordun. Beş yıl önce mutfak masanı teslim ettiğimde onu sikerken bulduğumu hatırlamıyor musun? Bianca yoktu."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın."

Mikey omuz silkti. "Şey... tam olarak doğru değil. Telefonumla fotoğraflarını çektim." Luca'nın yüzü soldu, ifadesinde bir parça panik belirdi.

"Bianca'ya söylemezsin," dedi, sesindeki güven titriyordu. "Bu onu mahveder."

"O zaten yıkıldı, baba," dedi Felix, sesindeki öfke kaybolmuş, artık sadece yorgunluk duyuluyordu. "Onu uzun zaman önce sen yıktın. Ama şimdilik, annemi üzmemek yerine, birbirimizden gizlice nefret edebiliriz."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Luca ve Felix iç geçirdi. "Baba, şimdi bu konuyu açmayalım."

"Ama nefret etmiyorum. O kadınla sana bir *iyilik* yaptım."

"Burada ne oluyor?" Bianca'nın sesi koridordaki herkesi donduracak kadar keskin çıkmıştı. Legolas o anda hepimizin yanından koşarak geçmeye karar verdi, aramızda dolanarak Luca'nın ayağına basmayı da ihmal etmedi.

"O bir attı," dedi Luca, Legolas'ın sırtının koridorda çizim odası yönünde kaybolmasını izlerken. "Evimde lanet olası bir at var."

"Saçmalama Luca," dedi Hetty sert bir tonla. "Evde at mı? Gerçekten, sırada ne var acaba?" Luca'nın ağzı, altın balık gibi birkaç kez açılıp kapandı, sonra oğluna bakıp ağzını kapattı.

Bölüm 35

"Çık dışarı."

LUCY

Akşam yemeği işkence gibiydi. Ortam gerginlikle doluydu. Luca, Felix ve Bianca'ya küçük iğnelemeler yapmaya devam etti:

"Ha, karımın en iyi yaptığı şeylerden biri kanlı eti fazla pişirmek. Ee, Felix, hâlâ kadın patronun altında mı çalışıyorsun?"

"O benim ortağım, baba. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Hmm, portföyünü oluşturman uzun sürdü, değil mi? değil mi?"

Bianca giderek daha da sinirleniyor, servis kaşıklarını düşürüyor ve yemeğin durumuyla ilgili aşırı özür diliyordu. Felix giderek içine kapanıyor, gözleri yavaş yavaş donuklaşıyor ve pes ediyordu – tıpkı çocukken babasıyla kavga ettikten sonra olduğu gibi. Mikey ve annesi, Luca'yı konu dışına çekmeyi başardılar ve onun kesinlikle dahil olmadığı konulardan bahsettiler. Her açıdan bakıldığında, annem Moonreach'e taşındığından beri Bianca'yı onun kontrolünden çok daha fazla kurtarmayı başarmıştı. Ama onu görmezden gelmeleri Luca'yı daha da öfkeliyordu ve o da daha da zehirli hale geliyordu. Ama ben ancak *o noktaya* geldiğinde kendimi kaybettim.

"En azından köpeklerin düzgün bir cins, sanırım," dedi Luca Hetty'ye. "Senin ve annenin eve getirdiğiniz o iğrenç şey gibi değil, Felix."

Masadaki herkes donakaldı.

"Yapma baba," dedi Felix alçak sesle.

"Ne?" dedi Luca, masum bir ifadeyle. "Orada da sana bir iyilik yaptım, değil mi? Sen ve annen duygusal davranıp o berbat melez köpeğe bir yuva vermek istediniz. Utanç vericiydi."

Sessizlik yoğun ve korkunçtu. Bianca'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Felix'in köpeği Benji'yi hatırladım. Bir yıl önce ayrılmaz bir ikiliydiler.

Felix yatılı okula gitmeden önce. O köpeği çok severdi. Sonra Felix'in gözleri kızarmış halde kulübeye geldiği o korkunç gün vardı. Yüzünü Bilbo'nun kürküne gömerek ona bir hikaye anlattığım gün. Annem bana Benji'nin bir çiftliğe gitmiş olduğunu söyledi. Babamın ölümünden bir yıl sonraydı, hepimiz çok üzülmüştük, Felix de bizim kadar yas tutuyordu. Bu yüzden Benji'nin kaybı özellikle acı vericiydi. Ne olduğunu hiç sorgulamadım, ama Luca'yı dinlerken midemde bir mide bulantısı ve kulaklarımda belirsiz bir çınlama hissettim. Aniden öfke utangaçlığımı bastırdı ve hayatımda ilk kez, masadan şiddetli bir hareketle geri çekilip ayağa kalktığımda dikkatlerin üzerimde olması umurumda değildi.

"Lucy?" diye sordu annem. Herkesin bakışları şimdi bana çevrilmişti, ama ben sadece Luca'yı görüyorduk.

"Ne yaptın?" Öfkeyle boğulmuş boğazımdan zorlukla ses çıkardım. Sesim kendiminki gibi gelmiyordu, alçak ve keskin bir tondaydı.

"Neden bahsediyorsun genç bayan?" dedi Luca, yine masumiyet numarası yaparak.

"O köpeğe ne yaptın?"

"O köpek lanet olası bir utanç kaynağıydı. Hepimize bir iyilik yaptım."

Anneme baktım. "*Bu* onun en kötü çocukluk anısı, değil mi?" diye sordum ve annem kısa bir baş sallama ile cevap verdi. Luca'ya döndüm, ellerim yanımda yumruk haline gelmişti.

"Defol." dedim, sesim öfkeden titriyordu. "Ne?"

Luca kaşlarını kaldırdı.

"Duydun beni, defol."

"Kendi evimden çıkmamı söyleyemezsin."

"Sen sadist, narsist, iğrenç bir insansın. Burada olmayı hak etmiyorsun. Nasıl olur da senin gibi bir adamın oğlu olabilirsin, aklım almıyor."

"Alt sınıf bir çalışanın veledi bana kendi evimden çıkmamı söyleyemez. Sen *kim* olduğunu sanıyorsun?"

"Artık senin için çalışmıyorum Luca," diye araya girdi annem. "Uzun zamandır çalışmıyorum, unuttun mu?"

Elini küçümseyen bir hareketle salladı, ona göre bir kez çalışan, her zaman çalışandır.

"Oğlun başarılı, zeki, kurnaz ve parlak bir iş adamı," dedim. "Ama daha da önemlisi, o nazik, eğlenceli, sevgi dolu, karizmatik bir adam.

İnsanların çekici bulduğu türden bir adam. Sen ise insanların kaçındığı türden bir adamsın. Onun tavırlarında seninkinden daha fazla güç var. O senden daha etkili, daha başarılı ve sen buna *tahammül* edemiyorsun."

"Ama bir kadını elde tutamıyor, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Luca.

"Çünkü *sen*," dedim ve Luca'yı işaret ettim, "onun hayatını mahvettin. *Sen*. Bu yüzden beni kaybetmek için yaptıklarını yaptı. Bunu *sen* yaptın."

"Ben de senin bir kadını elde tutma yeteneğinden o kadar emin olmazdım, Luca," diye Bianca araya girdi. Ona baktığımda, ayakta durmuş kocasına öfkeyle bakıyordu. "Bu gece uslu durmazsan ne olacağını sana söylemiştim. Mayweather'lar gidene kadar beklemek istedim, ama Lucy bunu benden çok daha iyi ifade etti. Defol git."

"Bianca, hayatım," dedi Luca yatıştırıcı bir ses tonuyla, sandalyesinden kalkıp ellerini kaldırarak. "Bir yanlış anlaşılma oldu, ama ailece çözemeyeceğimiz bir şey değil."

"O köpeği barınağa götürdün," dedi Bianca, sesi zar zor bastırdığı öfkeyle titriyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Luca. "O *yıllar* önceydi. Neden şimdi bu konuyu gündeme getiriyorsunuz?"

"Onun *kalbini* kırdın," dedi Bianca, gözleri yaşlarla doldu. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü ve Bianca öfkeyle onu sildi. "Tıpkı benim kalbimi kırdığın gibi. Beni değersizleştirdin. Güzel oğlumun defalarca bağırılmasına, itilip kakılmasına, aşağılanmasına, dövülmesine tahammül etmemi sağladın. Onun kendi gölgesi haline geldiğini izledim. Onun mutlu olduğu tek yerin Hetty ile birlikte kaldıkları o küçük kulübe olduğunu biliyordum, bu yüzden onun orada daha fazla zaman geçirmesini haklı çıkarmak için kendimi hayır işlerine daha fazla adadım. Oğlumun *seninle* karşılaşmaması için tüm o aptal iş yemeklerine gitmeyi ve dayanılmaz partilere ev sahipliği yapmayı kabul ettim."

"Bunların hepsi saçmalık," diye bağırdı Luca. "Sana iyi bir hayat verdim, Bee.

Sana ve Felix'e."

Bianca başını salladı. "İyi bir hayatın ne olduğunu, yüzüne çarpsa bile anlamazsın. Senin için her şey gösteriş ve görünüş. Sevgi yok, sıcaklık yok. Önemli hiçbir şey yok. O yüzden şimdi gerçekten gidebilirsin."

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Senin ödediğin sekreterinin küçük dairesinde kalmaya ne dersin?"

Luca bir kez gözlerini kırptı ve yüzünün rengi attı.

"Ya da yattığın diğer kadınlardan birinin yanında? Eminim içlerinden birinin sana kalacak boş odası vardır. Ama işlerin kötü gittiği için *benim* paramı alabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün. Denemeyi bile aklından geçirme. Vakıf demir gibi sağlam. Sanırım ailem senin bunu yapacağını hep biliyordu." Bianca, çok zengin bir aileden geliyordu ve bu evlilikte gerçek paraya sahip olan oydu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yanılıyorsun," dedi Mikey, sandalyesinden kalkıp Luca'ya doğru yavaşça yürüdü. "Gideceksin dostum." Luca'nın kolunu tutup onu ayağa kaldırdı. Luca onu itmeye çalıştı ama kardeşimle baş edemedi. "Felix," dedi, oğlundan destek bekleyerek, bu da ne kadar yanıldığını gösteriyordu. Felix ayağa kalktı, Luca'nın diğer tarafına geçti ve Mikey ile birlikte onu masadan uzaklaştırdı.

"Tamam, tamam," diye tükürdü Luca. "Gideceğim. Bana fedai gibi zorla çıkarmaya gerek yok."

Mikey ve Felix onu bıraktı ve Luca, ceketini düzelterek, öfkeli hareketlerle kol manşetlerini aşağı çekti. Mümkün olduğunca onurlu bir şekilde ayrılmaya çalıştı, ama Legolas o anda yemek odasına koşarak geldi ve Luca'nın kasıklarına kafa attı. O midilli tam bir baş belasıydı, ama o anda benim için her şey affedilmişti. Zamanlaması mükemmeldi ve Luca'nın çıkışını çok daha tatmin edici hale getirdi. Luca, Legolas sayesinde çektiği şiddetli acı nedeniyle, elinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı. Çok geçmeden hepimiz ön kapının çarpıldığını ve lastiklerin gıcırdandığını duyduk.

"Eh, bitti," dedi Bianca, gergin sessizliği bozarak. Sonra, hepimizi şaşırtarak, yerinde dönüp masanın başındaki sandalyesine oturdu. Isık çaldı ve Legolas, iki köpeğin peşinden koşarak içeri girdi. Meyve sepetinden kopardığı bir elmayı Legolas'a verdi ve köpeklere her birine büyük bir parça Wellington biftek attı.

Bölüm 36

Yakışıklı iş adamları

LUCY

"Vay canına, bu delilik," diye mırıldandım, tüm sinirlerim şokla yerini bırakmıştı. Ofis tamamen tanınmaz hale gelmişti. Bir şey bacağıma dokundu ve aşağı baktığımda ayaklarımın dibinde küçük, dağınık tüylü bir terrier gördüm, bana bakarken kuyruğunu sallıyordu. Tıpkı Benji'ye benziyordu.

"Lucy!" Felix'in ofisindeki *hayvandan* gözlerimi ayırıp Tabitha'ya odaklandım. Gülümsüyordu, bu biraz rahatsız ediciydi. O bana doğru zıplarken, evet zıplarken (bu da rahatsız ediciydi, Tabitha zıplayan bir insan değildi), ben de küçük bir gülümsemeyi başardım. "Buradasın."

"Evet, ben..." Tabitha'nın kucaklamasıyla nefesim kesildi ve sözüm kesildi. Ne oluyordu böyle?

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi, beni bir yandan diğer yana sallayarak. Şokumun geçmesi ve ona sarılmam biraz zaman aldı. Sonunda geri çekildiğinde, yüzümü incelerken beni yanında tutmak için iki elini omuzlarımda tuttu. "Harika görünüyorsun." Beklenmedik övgü karşısında yanaklarım kızardı ve dudağımı ısırdım. "Felix burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, ben..." Planımın ne kadar çılgınca olduğunu fark edince kızardığımı hissettim. "Ona sürpriz yapmak istedim."

Felix'in iş gününde isteyeceği son şey benim sürpriz ziyaretimdi. Ben burada çalışırken onun temposu hiç durmazdı – öğle molası bile vermeden arka arkaya toplantılar yapardı. Adam bir işkolikti. Framlingham Estate ile yaptığı görüşmeler sırasında ona doğum günü pastası götürdüğümde, kesintiye uğradığı için gösterdiği öfkeyi hatırlayınca titredim. Bunu nasıl unutabilirdim? Ona sürpriz yapmam gerektiğini düşünerek aptallık etmiştim. İş Felix sürprizleri sevmezdi. Son zamanlarda Little Buckingham Felix tarafından yanlış bir güvenlik hissine kapılmıştım, ama bu versiyonun – ofisi demir yumrukla yöneten versiyonun

– nazik, tatlı, komik ve seksi değildi (tamam, belki hala seksiydi – olmaması imkansızdı, ama benzerlikler burada bitiyordu).

"Oh hayır," diye fısıldadım. "Sanırım bu bir hataydı." Tabitha'dan bir adım geri çekilmeye çalıştım ama omuzlarımı daha sıkı tuttu ve bana kaşlarını çatarak baktı.

"Hey, bir daha kaçamazsın," dedi, ellerini omuzlarımdan çekip kolunu koluma dolayarak beni ofis alanının daha içine doğru yönlendirdi. Ne zamandan beri Tabitha ve ben kol kola dolaşıyorduk? "Şu anda toplantıda, ama sen beklerken sana etrafı gezdireyim. Tanımayacaksın."

Ayaklarımızın dibindeki köpek bir kez havladı ve Tabitha güldü. Kaşlarım kalktı. Bu kadının güldüğünü duyduğum sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Köpeği okşamak için eğildiğinde kolunu benden çekti ve köpek hemen sırt üstü yattı, böylece Tabitha onun karnını kaşıyabilecekti. Karnını yeterince kaşadıktan sonra, Tabitha eğilip kucağına tüylü topu almasıyla beni daha da şaşırttı. Açıkçası, bu köpek hiç de tüy dökmeyen bir köpek değildi, aksine tam tersiydi – daha önce tertemiz olan ceketinin her yeri krem rengi tüylerle kaplanmıştı. Köpek çenesini yaladı ve Tabitha kıkırdadı.

"Lucy, Pippin ile tanış," dedi Tabitha ve ben otomatik olarak elimi kaldırıp Pippin'in sevimli küçük yüzünü okşadım. Bu isim beni gülümsetti. "O bizim yeni ofis köpeğimiz."

"Ofis köpeği mi?" dedim, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak.

Tabitha bana kaşlarını çatı. "Evet, bu senin fikrindi, değil mi?"

Ağzım açık kaldı ama aylar önce verdiğim tavsiyeyi hatırlayınca konuşma yeteneğim kayboldu. Pippin ve Tabitha'dan gözlerimi ayırdım ve ofisi göz gezdirdim: her yerde bitkiler, kişisel eşyalarla dolu masalar, sıcak renklerle boyanmış duvarlar, ortada gururla duran güzel, şık bir kahve makinesi, onun yanında parlak renkli, rahat görünümlü kanepeler ve havallı koltuklar. Tabitha Pippin'i indirdi ve o da kanepelerin yanındaki büyük, yumuşak köpek yatağına koştu.

"Duvarlar nerede?" diye mırıldandım, ofisin uzak tarafına odaklanarak. Duvarlar ve ortakların ofislerine açılan ağır meşe kapılar yerine, tavandan tabana cam vardı. Işık, artık kasvetli, karanlık ve gri olmayan ortak alana akıyordu.

"Felix değişikliklere başladığında ilk giden şey duvarlardı," dedi Tabitha, koluma girip beni ofisin içine doğru çekerek.

Ofisin içine doğru çekti. "Sana olanlardan sonra..." Ben gerildim ve sözleri kesildi. "Oh Lucy, üzgünüm tatlım. Bunu söylemek istemedim. Ben... ben..." durakladı. Ona baktığımda, gözlerinde dökülmemiş gözyaşları gördüğümde şok oldum. "Olanlar için çok üzgünüm," dedi, Tabitha'ya hiç yakışmayan, hiç de normal gelmeyen, kırık bir fısıltıyla konuşuyordu.

"Hey," dedim, sesimi sağlamlaştırmaya çalışarak, "Senin suçun değildi ve ben iyiyim, söz veriyorum."

"Onu ihbar etmeliydim," dedi, hala o kırık sesle. "Sana ve diğerlerine bunu yapacağını bilseydim, yapardım, ama ben sadece... Bu işe *ihtiyacım var* ve kimsenin bana inanacağını düşünmedim."

"Bu onun suçu, Tabitha," dedim. "Onun davranışları onun suçu." Elimi uzattım ve elini sıktım. "Dinle, seni de hedef aldığı için üzgünüm. Ben de bunu bilmiyordum. Artık Will ve adaletsiz ofis ortamının senin..." Bir sonraki cümleyi nasıl kuracağımı bilemeden tereddüt ettim.

"Çılgın bir kaltak?" Tabitha benim için gülümseyerek araya girdi, ben de ona gülümsedim. Neyse ki sesindeki kırılmanlık, gözyaşları gibi, azalmıştı.

Boğazımı temizledim ve başka yere baktım. "Şey, öyle demezdim... Ben sadece..."

"Hey, sorun değil," dedi. "Bir cadaloz olduğumu güvenilir kaynaklardan öğrendim. Sorun değil."

"Evet, tam bir kaltak." İkimiz de Lottie ve Vicky'nin yaklaştığını görmek için döndük. Lottie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Vicky'nin ifadesi her zamanki keskin bakışlarına dönmüştü.

"Teşekkürler, Lots," dedi Tabitha gözlerini devirerek.

"Dürüstlüğü konusunda bana her zaman güvenebilirsin," dedi Lottie. "Merhaba, yabancı," diyerek beni kucakladı. Kucaklaşma açıkça yeni ofis protokolüydü. "Seni özledik." Lottie geri çekildi ve beni baştan aşağı süzdü. "Çok seksi görünüyorsun."

Yine kızardım. "Felix bana jumper elbise almaya takıntılı." Lottie'nin gülümsemesi daha da büyüdü.

"Eminim öyledir."

"Geri dönmüşsün," dedi Vicky basitçe. Ondan kucaklaşma yoktu, ama bu büyük bir sürpriz değildi. Ofis protokolü olsun ya da olmasın, kucaklaşma Vicky için fazla ileri bir adım olurdu.

"Evet," dedim tereddütle. "Sadece merhaba demek için uğradım."

"Seni son gördüğümde yanılmıştım ve yanlış bilgilere göre hareket etmiştim," diye devam etti Vicky. Şimdi ona gerçekten baktığımda, yüzünde hafif stres belirtileri görebiliyordum. Çenesi gergindi, yüzü solgundu. "Yanlıştı. Çok yanlıştı. Sana içten ve derin özürlerimi sunuyorum. Bugün geleceğini bilseydim, yazılı olarak hazırlardım."

Kafamı salladım. "Vicky, sorun değil. Yapmana gerek yok..."

"Sorun yok değil," diye tersledi, karakterine uymayan bu duygusal tepkisiyle beni şaşırttı. "Sen incindin." Bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, orada gerçek bir acı vardı. "Hatalıydım ve ben asla hata yapmam."

"Vicky, ben..."

"Önemli olan tek sefer hariç, asla yanılmam. *O* sefer, sadece daha fazla para kazanmak değil, birinin incinmesi söz konusuydu. *O* sefer yanıldım."

"Tamam, ama Vicky, artık bitti. Hepimiz hata yaparız." "Ben yapmam. Şimdiye kadar yapmadım."

"Hadi ama Vics," dedi Lottie nazik bir sesle. "Bunu konuştuk. Kendine biraz zaman tanımalısın, değil mi? Belki şimdi Lucy'yi kendi gözlerinle gördüğüne göre bunu unutabilirsin."

Bu kadar uzun süre uzak kaldığım ve herkesin mesajlarına cevap vermediğim için suçluluk duygusu beni boğdu. Vicky açıkça en kötüsünü hayal etmişti. "Daha önce gelmediğim için üzgünüm, Vicky," dedim. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Yazıyordum ve bu beni bir tür tavşan deliğine çekip diğer her şeyi unutmamı sağladı. Ama sana iyi olduğumu haber vermeliydim."

Vicky'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana bir şey söyleme sorumluluğun yok. Sorumluluk bende."

"Vics, sen olamazsın..." Lottie başladı ama Vicky onu kesip sözünü bitirdi.

"Sorumluluk sahibi bir pozisyondaydım. Patron bendim. Neler olduğunu görmeliydim. Partide Will'i seninle gördüğümde daha fazla ileri gitmem gerektiğini ısrar etmeliydim." Sesini alçaltarak devam etti. "İnsanları anlamakta zorluk çekiyorum. Bu bir sorun."

Lottie iç geçirdi. "Sen sandığından daha iyisin, Vics."

"Sadece bana yardım eden sen olduğun için," diye cevapladı Vicky. "Ve sen bana ondan bahsetmeye *çalıştın*, ama ben seni dinlemedim. Affedilemez bir şey. Şimdi, izin verirsen, öğleden sonraki toplantı için rakamları hazırlamam gerekiyor."

Rakamları anlıyorum." Topuklarını döndü ve sırtını dik, omuzlarını gergin bir şekilde bizden uzaklaştı.

Lottie yine iç geçirdi. "Bunu çok zor karşıladı. Sen ayrıldığında, sana beş sayfalık bir özür mektubu yazmış olacağını tahmin ediyorum."

"Ah canım, zavallı Vicky. Onun suçu değildi."

"Vicky kendine karşı çok sert ve hata yapmaya alışkın değil."

"Kilo vermiş," dedim ve Lottie başını salladı.

"Vics duyguları zor bulur. Üzgün olduğunda bunu doğru dürüst ifade edemez, bu yüzden fiziksel olarak ortaya çıkar. Yememesi, üzgün olduğunu anlayabildiğim yollardan biri. Bazı dokularla ve..." Lottie sözünü kesti ve dudağını ısırdı. "Üzgünüm, gerçekten fazla konuşmamalıyım. Bunu paylaşmak bana düşmez ve Vics için güven çok önemlidir."

"Hâlâ uyku sorunu yaşıyor mu?" diye sordu Tabitha ve Lottie başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, onu bu durumdan kurtarmak için ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Artık senin iyi olduğunu gördüğü için bu durumun düzelmesine yardımcı olabilir."

"Umarım öyledir," dedim, ofisinin camının arkasından Vicky'yi izleyerek. Hızlı bir şekilde klavyeye basıyordu, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

"Belki de kardeşin bizi tekrar ziyaret etmelidir."

"Mikey mi?" Gülümsüyen Lottie'ye bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mikey buraya mı geldi?"

"Evet," diye ekledi Tabitha. "Yakışıklı kardeşin buraya daldı ve hepimize haddimizi bildirdi. Oldukça etkileyiciydi."

İnledim. "Oh hayır, o aşırı koruyucu bir aptal."

"Kimse o adamı aptal olarak tanımlayamaz," dedi Lottie gülümseyerek. "Ve Vicky üzerinde *oldukça büyük* bir etki bıraktı."

"Öyle mi?"

"Onun web sitesine birkaç kez baktığımı gördüm. Aletlerinin ve özel yapım devasa masasının yanında çekilmiş fotoğrafı var ya? Vicky geçen hafta yarım saat boyunca ona bakakaldı. Felç geçirdi sandım."

"Vicky kardeşimden hoşlanıyor mu?" Gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Vicky ve Mikey tamamen zıt karakterlerdi. Vicky'yi en son birlikte görebileceğim adam, sert, flanel giyen, sakallı, acı içki içen, dağınık kardeşim olurdu. Vicky'nin kot pantolon giydiğini bile hiç görmemiştim.

Lottie omuz silkti. "Garip, biliyorum. Ama sana olanları öğrendiğinden beri, huzurlu görüldüğü tek an, kardeşinin fotoğrafına baktığı zamandı. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim.

Onunla yatmaya çalışan erkeklerin sayısını inanamazsın, ama o onları sinek gibi savuşturuyor. Ama hepsi de yakışıklı iş adamları, belki de Mike gibi *gerçek bir erkeğe* ihtiyacı vardır. Alınma Luce, senin de yakışıklı iş adamlarını sevdiğini biliyorum." Lottie bana göz kırptı, ben de ona utangaç bir gülümseme verdim.

"Erkekler hakkında bu kadar yeter," dedi Tabitha, Lottie ve benim koluma girip ikimizi de ofisin içine doğru sürükledi. "Sana etrafı gezdirelim, Lucy. Bak, konferans odasının duvarı da artık yok. Felix daha açık bir ortam istiyor. Artık silolar ve fikir paylaşmama yok. Ve işe yarıyor. Çok daha fazla iletişim var, herkes bir arada çalışıyor. Karlar gerçekten arttı. Çılgınca."

Köşeyi döndüğümüzde onu gördüm. Konferans masasının ortasında oturmuş, herkesi dinletiyordu. Herkesin dikkati onda ve söyleyeceklerindeydi. Ama dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp tekrar konuşmak için ağzını açtığında gözleri benimkilerle buluştu ve cümlesini yarıda kesti. Yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra geniş, çekici bir gülümseme yayıldı. Herkes hala Felix'i izliyordu. Bazıları onun sessizliğine şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Diğerleri ise onun neye baktığını görmek için döndü. O koltuğundan kalkarken ben farların ışığında donakalmış bir tavşan gibi donakaldım.

Bölüm 37

Yavaş gitmek yok

FELIX

O buradaydı.

Ailemle yediğimiz akşam yemeğinden bu yana geçen iki hafta boyunca, Lucy'ye biraz zaman tanımam gerektiğini düşündüm, ama bu çok zordu. O akşamki rezaletten dolayı Mayweather ailesinden özür diledikten sonra Londra'ya gittim. Lucy'nin benim için yaptığı şey, babama karşı benim için dik durması... Dürüst olmak gerekirse, bu beni tamamen etkilemişti. Ve onu hak etmek için hala kendimi geliştirmem gerektiğini fark ettim. Onun için daha iyi bir adam olmalıyım. Onu affetmesi ve benimle olması için zorlamaya devam edemezdim, yoksa babam kadar bencil ve kontrolcü olurum.

Ama onun yanında olmak ve kendimi dizginlemek zor olsa da, ondan tamamen uzak kalmak daha da zordu. En azından onunla birlikteyken, bir anda bırakmadan Lucy'ye bir şekilde doyamazdım. İmza töreninde onu öperek moralini düzeltmek, bana muhteşem bir şekilde geri tepti. Öpüşmeden önce de onu arzuluyordum, ama onu tekrar kollarımda hissetmek, yumuşak vücudunun benimkine erimesini ve tadını ağızımda hissetmek her şeyi on kat daha kötü hale getirdi. Geceleri neredeyse hiç uyuyamıyordum ve uyuduğumda da onu rüyamda görüyordum. Bağımlıydım. Bu yüzden, onu camın arkasından, tam da benim alanımda gördüğümde, bir sonraki hamlem otomatik oldu. Bu toplantıyı siktir et, bu yatırımcıları siktir et. Lucy buradaydı. Buradaydı ve yine gözlerinde o umutla bana bakıyordu. Eskiden olduğu gibi bana bakıyordu.

"Felix?" Bizimle görüşme yapan çok uluslu bir yatırım şirketinin başkanı Paul dedi. "İyi misin dostum?"

Ben ayağa kalkarken masada kafa karışıklığına neden olan mırıldanmalar oldu, gözlerim hala Lucy'nin gözlerine kilitliydi. Masadan kalkıp odadan çıkarken bir özür mırıldandığımı bile emin değilim.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandığını duydum Tabitha'nın, ben doğrudan onlara doğru yürürken. "Felix, seni aptal. Lütfen geri dönüp anlaşmayı tamamlayabilir misin,

? Ona sadece etrafı gezdiriyoruz... Lanet olsun, boş ver."

Lucy'ye doğru ilerlerken ona ya da Lottie'ye bir bakış bile atmadım. Dürüst olmak gerekirse, o anda başka hiçbir şeyin farkında değildim. Sanki otomatik pilotta gibi ona doğru gittim. Tek bildiğim, onu tekrar tatmam gerektiği idi. Onu tekrar kollarımda tutmam gerekiyordu. Bu yüzden, bir elim çenesine giderken, diğer kolumla sırtını sararak onu kaldırdım ve onu öptüm.

"Felix!" diye bağırdı Tabitha ve Lottie'nin kıkırdadığını duydum. Lucy'yi tekrar ayakları üzerine indirdim ve isteksizce öpüşmeyi bırakıp ona gülümsedim.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Şaşkınlıkla bana göz kırptı, sonra ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Peki, bu lanet olası anlaşmayı kurtarayım mı, ne yapayım?" dedi Tabitha, ama korkarım onu hala algılayamıyordum.

"Seni özledim," dedim Lucy'ye. Tabitha homurdandı ve *aşk sarhoşu tuhaflar* hakkında mırıldanarak konferans odasına doğru yürüdüğünü duydum.

"Ben de seni özledim," dedi Lucy.

"Felix," dedi Lottie, sesi eğlenceden titriyordu. "Tüm duvarları yıkıp yerine cam koyduğunu hatırlıyor musun? Şu anda ofisteki hemen hemen herkes seni izliyor."

Gözlerimi Lucy'den ayırıp etrafa bakındım ve Lottie'nin haklı olduğunu gördüm – herkes gerçekten bizi izliyordu. Bazıları izlemiyormuş gibi davranıyordu ama çoğu oldukça açıkça izliyordu. Artık huysuz bir piç olmadığım için çalışanlar beni kızdırmaktan çekinmiyorlardı, ama bunun da dezavantajları vardı. Omuz silktim, ama sonra Lucy'ye baktığımda, onun bizim halka açık davranışlarımızdan benim kadar rahat olmadığını fark ettim. Yüzü kıpkırmızıydı ve gülümsemesi titriyordu. Buna izin veremezdim.

"Tamam, benimle gel." Elini tuttum ve onu Lottie ve ofisteki diğerlerinden uzaklaştırdım.

Asansöre doğru yürürken Lottie arkamızdan "İyi eğlenceler çocuklar" diye seslendi.

"Ne yapıyorsun?" Lucy, asansör kapıları arkamızdan kapandığında dedi. Ona baktım ve gülümsedim, hala buraya geldiği için çok mutluydum. Londra'da olduğu için. Beni bulmaya geldiği için. "O toplantıdan öylece çıkamazsın. Felix, bu anlaşma için aylarca çalıştın. Bu senin için her şey demek."

Kaşlarımı çattım ve hala elimde olan elini sıktım. "Benim için her şey demek değil. Yakınından bile geçmiyor." Ona döndüm ve diğer elini tuttum, onu kendime yaklaştırdım ve gözlerini gözlerimle sabitledim. Derin bir nefes aldım. Ona her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. Dürüst olmanın zamanı. "Lucy, şimdiye kadar anlamış mısın bilmiyorum, ama *sen* benim için her şeyin anlamını ifade ediyorsun. Sanırım her zaman öyle oldun."

Ağız açık kaldı ve gözleri büyüdü, yüzümü inceledi.

Onu sakinleştirmek için iki elini de sıktım. "Aynı şekilde hissetmesen de sorun değil. Henüz bunu hak etmediğimi biliyorum. Senin vermek istediğinden fazlasını istemiyorum. İşleri yavaştan alabiliriz ve ben..."

"Hayır," dedi Lucy, sözümü keserek ve kalbim sanki. Evet, ben güçlü bir müzakereciydim. Her şeyi mahvetmiştim, evet, ama bunu telafi edebilirdim.

"Lucy, bebeğim, lütfen bana bir şans daha ver. Yapmak zorunda değiliz..."

Lucy başını ileri geri sallıyordu, yüzünde kaşlarını çatmış, çilli burnu kıvrılmıştı. "Hayır, demek istediğim... yavaş gitmeye hayır." Ona göz kırptım, ne diyeceğimi bilemedim ve bu sefer onun sırasıydı ellerimi sıkmak. "Bu yüzden buraya geldim Felix. *Hazır olana kadar bekle* saçmalığıyla beni delirtiyorsun. Hazırım, lanet olsun! Artık konsantre olamıyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Uyuyamıyorum ve uyuduğumda rüyamda..." Sesi kesildi ve gözleri yana kaydı, yanakları kızardı. Tekrar konuştuğunda fısıldıyordu. "Sana *ihtiyacım var*."

O andan itibaren bedenim kontrolü ele aldı. Kulaklarımda bir uğultu duyuldu ve içimi beyaz sıcak bir arzu dalgası kapladı. İçgüdüsel olarak Lucy'nin elini bırakıp asansörün acil durdurma düğmesine bastım. Aniden durduk. Lucy'nin gözleri benimkilere döndü.

"Ne yapıyorsun...? Ompf!"

Eğildim, onu kaldırıp asansör kontrol panelinin yanındaki korkuluğa oturarak yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdim, bacaklarını kalçalarımın doladım, sonra eteğini uyluklarının üstüne kadar sıyırdım. Onu duvara dayamayan elimle yüzünün yanına uzanıp başını geriye eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Dudakları şoktan açılmıştı, bu yüzden öpücüğü derinleştirmek benim için kolay oldu. Bir an sonra, ağızma gelen yumuşak inlemesi, kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oldu. Elleriyle birini saçlarıma, diğerini takım elbisenin ceketinin altına soktu, gömleğimi çekip sırtımın derisine ulaştı. Ağızım boynuna doğru inerken ona doğru sallandım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, sesim arzuyla boğuklaşmıştı. "Tadını özledim, teninin dokunuşunu özledim." Elbisesi omzundan kaydırdım ve boş elimle sütyeninin üzerinden göğsünü avuçladım. "Bunun gitmesi lazım," dedim, köprücük kemiğinden göğsüne doğru öperek, ağzım meme ucunu kaplayabilsin diye sütyeninin kupasını aşağı çektim. Lucy o ana kadar ihtiyaç duyduğu küçük bastırılmış sesler çıkarıyordu ama meme ucunu ağzıma aldığımda, çığlık atarak bana doğru hareket etmeye başladı.

"Felix, lütfen."

Sesindeki çaresizlik ve bana sürtünme şekli, nerede olduğumuzu unutturdu. Lucy ile işleri yavaştan aldığımı ve onun güvenini kazandığımı unuttum. Tanrım, kendi adımı bile unuttum. Elim, uyluklarının yumuşak derisine dokunduğunda kulaklarımda çınlama yoğunlaştı, yukarı kayarak eteğini de beraberinde sürükledi, ta ki iç çamaşırının dantel kenarına gelene kadar. Bel bandına kaydırıp aşağı indirdiğimde nefesini tuttu. Başparmağım onun merkezine bastırırken parmağım onun sıcaklığına kaydı. O, benim elimi sarsıntılı hareketlerle okşadıktan sonra arkasına uzanıp fermuarımı açtı. Beni özgür bıraktığında derin bir inilti çıkardım ve onun küçük eli beni sardığında o kadar yoğun bir heyecan hissettim ki, neredeyse bayılacaktım. Diğer eli çeneme geldi ve yüzümü kendininkine doğru çekti.

"Lütfen," diye tekrarladı, sesi o kadar arzuyla ve neredeyse çaresizlikle doluydu ki, o ana kadar uyguladığım tüm kontrolüm bir anda yok oldu. Onu biraz daha yukarı kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde içine girerken, iç çamaşırını tutup bacaklarından aşağı çekecek kadar geri çekildim ve onu yere düşürdüm. Ağzımı onun ağzına kapatarak çığlığını bastırdım. Eli şimdi saçlarımı tutuyordu, diğeri ise her itişte sarsılırken tırnaklarını sırtıma geçiriyordu. Kafamı hafifçe geriye doğru eğdim, böylece ona bakabilirdim. Gözleri geriye dönmüştü, saçları at kuyruğundan düşerek yüzünü çerçeveliyordu. Ben ona girerken inanılmaz göğüsleri zıplıyordu. "Sen. Çok. Güzel.sin," diye inledim. Gözleri benimkilere geldi, genişlemiş göz bebeklerinin etrafında sadece ince bir mavi çerçeve kalmıştı.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese söyledi ve sonra ne söylediğinin farkına varmış gibi gerildi. Buna izin veremezdim, bu yüzden elimizi aramızdan çekip, itmeye devam ederken ihtiyacım olan yere bastırdım, mükemmel noktaya ulaşacağını bildiğim açıyla. Tekrar inledi, kendini kaybederek uçtu. Etrafımda kasılmalar yaşarken, hareketlerim kontrolden çıktı ve

gözlerimin arkasında kıvılcımlar çaktı ve hayatımın en yoğun orgazmını onunla birlikte yaşadım.

Lucy kollarımda gevşemişti, sersemlemiş, doymuş bir ifadeyle bana bakıyordu, sonra birkaç kez gözlerini kırıp kendine geldi ve nerede olduğumuzu, az önce ne yaptığımızı ve bana itiraf ettiklerini fark edince sertleşti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, ben onu ayağa kaldırırken.

"Orada her şey yolunda mı?" diye bir ses hoparlörden geldi ve Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Boğazımı temizledim ve interkomu basarak cevap verdim.

"Biz iyiyiz. Sanırım acil durum sistemi kendiliğinden devreye girdi. Neredeyse hallettim."

"Ben devre dışı bırakabilirim..."

Lucy ciyakladı ve ben hemen onu kesip cevap verdim. "Gerek yok." "Ama..."

"Bırakın," diye bağırdım.

"Peki efendim," diye cevap geldi ve arka planda bastırılmış bir kahkaha sesi duyduğumu sandım.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Lucy. Artık pantolonumu giyip gömleğimi içine sokmayı başarmıştım. Kravatım ve ceketim hala yerindeydi, Lucy'nin saçımı tuttuğu yer hariç, saçım biraz dağınık olsa da, neredeyse eski halime dönmüştüm. Hâlâ toparlanamamış olan Lucy'ye döndüm ve içimde büyük bir koruma duygusu uyandı. Hâlâ dehşet içinde interkoma bakıyordu. Elbisesi omzundan sarkmıştı, saçları dağınıktı, eteğinin yarısı hâlâ beline kadar kıvrılmıştı, tek ayakkabısı vardı ve hırkası yanımızda yerde duruyordu. Sonra titredi ve ben harekete geçtim.

"Her şey yolunda," dedim alçak ve güven verici bir sesle, sütyen askısını nazikçe omzuna geri koyup, kupayı göğsünün üzerine çekip, elbisesini olması gereken yere yerleştirip eteğini düzelttim.

"Ne yaptığımızı biliyorlar," dedi dehşetle fısıldayarak. Gülümsememi tutmaya çalıştım ama başaramadım. "Felix," diye bağırdı, ben onun hırkasını almak için eğilirken. "Bu komik değil!" Hırkasını giydirdim, önünü ilikledim, ayakkabısını aldım, ayağını kaldırdım, böylece dengede kalmak için omzuma tutunmak zorunda kaldı ve ayakkabısını tekrar giydirdim. Sonra onun önüne geçtim, ellerimi saçlarına götürdüm ve parmaklarımla saçlarını geriye taradım.

Yüzüne yapışmış saçlarını parmaklarımla geriye doğru taradım. Çabalarım rağmen, Lucy asansörde iyi bir şekilde görülmüş gibi görünüyordu, ki bu benim güvenlik ekibimin görmesini istemediğim bir şeydi. Onu kendime doğru çektim, kollarımın arasına aldım ve alnına öptüm.

"Hayır, yapmazlar," diye yalan söyledim ve kaşları kalktı. "Evet, yaparlar!"

"Eh," omuz silktim. "Bina benim ve maaşlarını ben ödüyorum, yani asansörde güzel kız arkadaşım ile sevişmek istersem, onlar da bunu kabullenip yoluna devam edebilir."

"Of, sen imkansızsın."

Ona gülümsedim ve kontrol paneline gidip, personelinin onu görmemesi için otoparkın şifresini girdim. Asansör hareket etmeye başladı ve Lucy'yi yanıma çektim, başının üstüne öptüm ve aylardır hissetmediğim kadar mutlu oldum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve götürüyorum."

"Felix, oraya geri dönmelisin. Toplantı ne olacak?" "Bebeğim, eğer o lanet olası iş toplantısına geri döneceğimi düşünüyorsan

"A-a-ama..."

"Seni eve götürüyorum." Artık arabamın yanındaydık. Lucy, oraya nasıl geldiğini tam olarak anlayamıyormuş gibi şaşkınlıkla arabaya ve bana baktı. Sonra tekrar titredi ve ben kaşlarımı çattım.

"Felix, yapamazsın..."

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve Lucy'nin beline hafifçe bastırarak onu öne doğru ittim.

"Arabaya bin. Hemen." Emredici bir tonla konuştum ve gözlerinin hafifçe donduğunu gördüm.

"Çok otoriterisin," diye mırıldandı arabaya girerken, ama sesinde herhangi bir öfke yoktu. Lucy hayatında biraz otoriterlikten hoşlanıyordu. Kapıyı onun ardından kapatırken gülümsedim.

Evime dönerken Lucy sessizdi. Elini tutup kucağıma koyduğumda bile gerginliğinin arttığını hissedebiliyordum, sanki her an benden kaçacakmış gibi tek elle sürerken elini orada tutuyordum.

Ama bana az önce anlattıklarından sonra, her şeyden sonra, Lucy Mayweather kaybolmayacaktı. Bir daha asla.

Bölüm 38

Biraz abartılı olduğunu biliyorum

LUCY

Felix beni salona götürdüğünde, "Vay canına," dedim ve durdum. "Bu... bu *farklı*."

"Farklı iyi mi?" diye sordu Felix, bana dönerek, eli hala elimi tutuyordu. Bugün Felix'i gördüğüm andan itibaren bana dokunuyordu. Sanki benim gerçek olduğumu ve onunla birlikte burada olduğumu kendine kanıtlamak istercesine. Bu ve bana bakışları, o piçe onu sevdiğimi söyledikten sonra en azından biraz olsun içimi rahatlatmıştı. O da bana hayatımın en muhteşem orgazmını yaşatarak cevap verdi, ki bu harikaydı, yanlış anlamayın, ama bana hala beni sevdiğini söylemedi. Belki artık öyle hissetmiyordu? Belki de bu yüzden geri çekildi?

Ona ve bekleyen ifadesine baktım ve bir an için onu inceledim. Gözlerinin çevresinde hafif bir gerginlik vardı. Evindeki değişime vereceğim tepki onun için önemliydi. Nedenini bilmiyordum. Yani, adam istediği gibi dekore edebilirdi. Belki de düzenli olarak değiştiriyordu? Ama bu oldukça büyük bir değişiklikti – gri ve beyaz renkler yok olmuştu, temiz çizgiler yok olmuştu. Bunun yerine, duvarlar sıcak bir okra, neredeyse turuncu renge boyanmıştı, renkli saksılarda bitkiler vardı, eski moda bir şapka askısı ön kapının yanındaydı. Büfe, zeminler gibi aynı muhteşem, cilalı meşe ağacından yapılmıştı.

"Çok güzel," dedim ve omuzları hafifçe gevşedi. "Ama senin zevkine uygun olduğunu söyleyemezdim."

"Zevkler değişir," dedi küçümseyerek ve beni koridordan geçirdi.

"Felix," dedim, mutfakta durduğumuzda. Elim çekince kaşlarını çatmıştı. "Dinle, sırf ben öyle dedim diye... Yani, o anın heyecanıyla bir şey söyledim, biliyorum. Senin kendini mecbur hissetmeni istemiyorum..." Nefesimi verip, zaten dağınık olan saçlarımı

dağınık saçlarımı çektim. Tekrar konuştuğumda sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Bak, bunu unutabilir miyiz?"

"Hayır," Felix kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. "Hayır, sanmıyorum." Panik hissettim.

"Dinle, şu anda öyle hissetmemen sorun değil." Onu ikna etmeye çalışırken sesim yükseldi. "Sadece unutmalısın, ve ben hiç..." Kollarını açtı ve kararlı bir ifadeyle bana doğru geldi. Elimini tutup beni mutfaktan koridora çekti. Çalışma odasına vardığımızda, diğer elini kapı koluna koyup tereddüt etti.

"Tamam, sana bunu henüz göstermeyecektim çünkü benim biraz deli olduğumu düşünebilirdin. Biraz... aşırı."

"Yoğun mu? Ne demek istiyorsun...?" Kapıyı açıp beni içeri çektiğinde nefesim kesildi. "Bu... ne yaptın sen?"

Duvarlara gözlerimi kırdım. Felix'in sıkıcı panelleri, tavandan tabana raflarla değiştirilmişti. İki duvarın tamamı kitaplarla doluydu. Felix'in elini bıraktım ve en yakın duvara doğru süzıldüm. Elim kitapların sırtlarını okşadı. Dokunduğum rafta, Tolkien'in yazdığı tüm kitaplar da dahil olmak üzere, epik fantastik kitaplar vardı. Gözlerim tüm duvarı taradı – yüksek raflara ulaşmak için küçük bir kayar merdiven de vardı – ve odanın uzak tarafına takıldı.

"Ah, Felix," diye fısıldadım.

Kitaplarımın tüm özel baskı kapakları rafların arasına çerçevelenmişti. Ama en muhteşem unsur, kalan duvardaki Minora'nın devasa haritası ve bunun kitaplarımdaki diğer iki krallıkla nasıl bağlantılı olduğuydu. Otomatik olarak ona doğru ilerledim, gözlerim ormanların zengin yeşilliğinden dağ sıralarıyla çevrili daha kasvetli çöl manzaralarına kaydı. Çok detaylıydı. Ve *tüm duvarı* kaplıyordu.

Felix'in büyük, ağır masası yenilenmişti ve artık geniş pencereden bahçeyi görebilecek şekilde konumlandırılmıştı, koltuğu ise her renkten yastıklarla doluydu. Masanın karşısında yeni bir kanepe vardı - büyük, yumuşak ve sıcak bir yanık turuncu renginde. Gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Biraz abartılı olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Felix, alışılmadık bir şekilde kendinden emin olmayan bir sesle. Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını hafifçe kaydırdı. "Ve biraz da sapıkça. Yani, en sevdiğin yazarların çoğunu elbette biliyordum, ama anneni de Kindle'ını

biraz takipçi gibi davranmış olabilirim. Sanırım bir şeyler *yapmam* gerektiğini hissettim. Bir şekilde sana mükemmel bir oda yaparsam, bu evi senin olmak isteyeceğin bir yer haline getirirsem, belki, belki burada olmak istersin diye düşündüm. Benimle birlikte."

Gözlerim hala yanıyordu ve ona bakarken boğazım düğümlenmişti. Omuzları gergindi, boğazını temizledi ve bakışlarımı kaçırarak pencereden dışarı baktı. Boğazımdaki düğümden dolayı konuşamıyordum, bu yüzden harekete geçmeye karar verdim. Öne doğru atıldığımda Felix'in şaşkın bakışları bana döndü. Ellerini cebinden çıkarmak için tam zamanında, ben onun kollarına atladığımda beni yakaladı, bacaklarım onun kalçalarını sardı. Onun muhteşem yüzünü iki elimle tuttum ve yanaklarını, alnını, burnunu ve sonunda ağzını öpücüklerle kapladım. Ben saldırıma devam ederken o titrek, rahatlamış bir kahkaha attı.

"Hoşuna gitti mi o zaman?"

Onu görmek için hafifçe geriye eğildim ve yanağıma bir damla gözyaşı düşerken, onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. "Tabii ki hoşuma gitti Felix. Bayıldım."

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedim gülümserken, bir damla gözyaşı daha düştü.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. *Söz veriyorum*, bir daha asla olmayacak. Hayal kurup, yazma dünyasına dalıp, kitaplarına gömülebilirsin; ben burada bekliyor olacağım. Senin için gerçek dünyayı düzenleyeceğim. Yani, sana değişmen gerektiğini söylediğim onca zaman, aslında kendi fikirlerimi değiştirmem gereken bendim. Ben sadece..."

Onu bir öpücükle susturdum ve alnımı alnına dayadım. "Garip, küçük, rüya gibi rahat alanımda sonsuza kadar kalamazdım. Tamam, belki senin gibi tam bir şirket hayvanı olmama gerek yok, ama kitaplarımın yayınlanmasını istiyorsam, halka açık bazı işleri halledebilmem gerekiyor."

"Ama..."

"Ve mutlu değildim, Felix. Beni zorladın, evet. Her zaman haklı mıydın? Hayır. Ama bu, bazı değişikliklerin benim için de iyi olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerini devirdi. "Seninle ne yapacağım ben?" "Beni tutabilirsin."

Gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. "Benimle burada kalacak mısın?" "Felix, bana muhteşem bir kütüphane yaptın, uydurduğum kurgusal

dünyanın haritasını gerçek bir duvara çizdin, bana defalarca orgazm yaşattın, kariyerimde beni destekledin, annemi tolere ettin, küçük bir atın

sonsuz kadar taciz etmesine ve benim için eşyalarını yemesine izin verdin." Ses tonumu yumuşattım. "Beni sıcak tutmayı sağladın, kendi dünyama kaybolmamı engelledin. Tabii ki seninle kalacağım."

Gözleri bir an için bulutlandı. "Seni her zaman sıcak tutmadım. Seni her zaman desteklemedim."

"Beş yaşımdan beri beni destekledin. Kimse, babam bile, senin gibi hikayelerimi dinlemedi. O zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum."

"Ve kalacak mısın?" dedi, sanki durumu netleştirmek, geri adım atmayacağım bir tür sözlü anlaşma yapmak istermiş gibi. "Burada mı?"

"Evet, kalacağım. Ama düzenli olarak Little Buckingham'a dönmeliyiz. Annelerimiz uzak kalırsak çıldırır. Benim kulübemde kalabiliriz. Senin ve çılgınlıkların sayesinde artık neredeyse üç yataklı bir ev oldu."

"Sanırım Little Buckingham'da daha fazla zaman geçirebilirim, özellikle de babam artık ortada yokken."

"Ayrıca Legolas seni özlüyor."

O titredi. "Evde vakit geçireceğim, ama o lanet olası midilliği eğitmelisin."

"Tabii."

"Onu eğitmeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım. "Hayır."

Yüzünü boynuma gömdü ve kahkahayı patlattı. Kollarımı ona doladım ve bacaklarımla onu sıktım.

"Yatak odanı dekore ettin mi?" diye sordum, karşı duvardaki yüzlerce kitaba gülümseyerek.

"Tabii ki."

Boğazımı temizledim. "Belki de biz..."

"Uh, uh," dedi, kanepeye doğru büyük adımlarla yürüyerek beni yere indirdi. Oraya vardığımızda ve kollarının arasına girdiğimde, başımın üstüne öpücük kondurdu. "Bana bir hikaye anlat."

Onun yanına sokuldum ve sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Senin yatak odanı görmek istiyorum," diye mızızlandım ve o güldü.

"Beni memnun et, Shakespeare," dedi yumuşak bir sesle. Ben iç geçirdim ama sesindeki duygu beni yumuşattı. Böylece, yayınlayacağım bir sonraki kitabın hikâyesini anlatmaya başladım. Bu kitap, vahşi bir dünyada demir yumrukla hüküm süren, yoluna çıkan herkesi öldüren huysuz ama yaralı bir kral ile

ve ona başka bir yönetim şekli olabileceğini gösteren yerel cadının yarı peri kızı hakkındaydı.

Kralın koyu kahverengi gözleri ve sağ yanağında bir gamze vardı.

On dakika sonra Felix yumuşadı ve beni yatak odasına taşıdı.

Epilog

"Anne, bize bir hikaye anlatır mısın?"

LUCY

"Lucy?"

Boynumun arkasında sıcak bir el hissettiğimde gözlerimi kırptım, hayallerimden sıyrılıp kocamın sesine doğru döndüm. Orada, pencere kenarında oturduğum yerde, dizlerimi kucaklayıp Londra'ya bakıyordu.

Felix, ben ona geri taşındıktan kısa bir süre sonra ofisine bu düzenlemeyi eklemişti. Hayal kurmanın benim için çok önemli olduğunu biliyordu ve bunu istediğim yerde yapabileceğimi, ama istediği zaman beni görebilmesi için ofisinde yapmamın daha iyi olacağını söyledi. Ben de itiraz etmedim. Sonuçta burada karamelli latte, Marmite tostı ve isteyebileceğim her şeyden bolca vardı. Diğer bir neden de, bir hikayeye daldığımda bazen yemek yemeyi unutmamdı. Felix bu durumdan pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden pencere kenarı koltuğu tercih edildi. Rahat minderler ve yazmak istersem kullanabileceğim bir masa vardı. Kendi dizüstü bilgisayarımı sık sık unuttuğum için bana bir ofis dizüstü bilgisayar ve Kindle verildi. Bazen Felix toplantılara çıkardı. Bazen benimle birlikte çalışırdı. Bazen çalışırken başımın yanına öpücük kondurur ya da arkama sokulurdu. Bazen ofisin geri kalan kısmındaki tüm panjurları indirirdi...

Evet, bu benim için çok işe yaradı.

"Oh, pardon, uzun süre orada mıydın?" Ona gülümseyerek beline uzandım ve onu kendime doğru çektim. O da gülerek yanıma oturdu, kollarını bana doladı ve ben ona sokulabileyim diye arkasına yaslandı.

"Sadece normal süre kadar. Merak etme, beni düzenli olarak görmezden gelmen egom için iyi."

"Seni görmezden gelmek istemiyorum," diye itiraz ettim, ona bakmak için dönerek. "Sadece biraz..."

"Deli gibi."

"Evet, deli gibi."

"Sorun değil, Shakspeare. Beyninin yazacağın bir sonraki evreni düşündüğünü biliyorum. Bu evrende biz ölümlüleri ziyaret etmeye devam ettiğin sürece ben mutluyum."

Şakağıma öpücük kondurdu ve beni sıktı. "Yeterince ısındın mı?"

Felix ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Kolları sıyrılmıştı ve kaslı kollarını hayranlıkla seyredebilirdim. Kış olabilirdi, ama burada otururken bunu fark edemezdin. Felix, tüm katı aşırı ısıttığında insanlar serinlemek için buzdolabının önünde durmaya başladıklarında, ofisine ayrı bir ısıtıcı taktırmıştı. Böylece herkes daha mutlu olmuştu ve ben de Felix'e, ara sıra tuvalete gitmek veya Vicky, Lottie ve TBea'yı görmek için makul bir sıcaklık olan 20 derecede yürümek zorunda kalsam da hipotermi nedeniyle ölmeyeceğimi garanti etmiştim.

"Geldiler," dedi temkinli bir sesle ve ben gerildim.

"Ne? Hay aksi, zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemişim. Biz..."

Ayağa kalkmak istedim, ama Felix beni yerinde tutmak için kollarıyla sıkıca sarıldı.

"Felix," dedim, artık panik içindeydim. "Onları bekletmemeliyiz."

"Onlar senin için buradalar, Shakespeare," dedi yumuşak bir sesle.

"Onlarla çalışmak isteyip istemediğine karar vereceksin. Tam tersi değil."

"A-a-ama bu Netflix," diye ciyakladım. "Maddie beni öldürür, eğer ben..." "Maddie senin için çalışıyor. Tıpkı benim senin için çalıştığım gibi."

Ben gülerek homurdandım. "Sen benim için çalışmıyorsun, seni aptal makale."

"Bilmeni isterim ki ben... neydi o? 'Yayıncılık tarihinin en kötü, en acımasız, en berbat asistanı'."

Ooh, Maddie son imza gününden sonra Felix'e *gerçekten* çok kızmıştı. Adil olmak gerekirse, Felix biraz huysuz ve aşırı koruyucuydu ve imza günü bittikten sonra bir yapımcı beni bir anlaşma konusunda köşeye sıkıştırmaya çalıştığında ona defolup gitmesini söylemiş olabilir. Ama o aşamada sekiz saattir ayaktaydım, bileğim ağrıyordu ve onca insan yüzünden başım ağrıyordu. Stephen Spielberg bizzat bana yaklaşmış olsaydı bile Felix ona defolup gitmesini söylerdi.

"Bence harikaydın," dedim. "Ve çok sevimli bir popon var, bu da bir asistan için çok önemli."

"Öyle mi?" diye mırıldandı ve elini kaldırıp yüzümü kendininkine doğru çevirdi, böylece dudakları benimkine değebilsin. "Bence bu cinsel taciz sayılabilir"

cinsel taciz sayılabilir, Bayan Moretti," diye mırıldandı ağzıma, ben de gülümsedim.

"Belki asistanım biraz tacizden fayda görebilir. Belki o zaman karamel latte'lerim bu kadar az ve seyrek olmaz."

"Yarım saat önce latte içtin, seni küçük yaramaz. Sana tacizi göstereceğim."

Bununla birlikte elini çeneme kaydırды ve ağzımı ağzıyla kapattı. Tam öpücüğün tadını çıkarırken, camda keskin bir tıkırtı duydum.

"Kahretsin, Felix, perdeleri unuttuk," diye ciyakladım ve o sinirli bir şekilde içini çekti. Keskin tıkırtı tekrar başladığında irkildim ve dönüp baktığımda, öfkeli Maddie'nin, eğlenen Lottie ve meraklı Vicky'nin yanında ofisin cam penceresinin dışında durduğunu gördüm.

"Sanırım kalkmamız iyi olacak," dedi isteksizce Maddie kapıyı açarken.

"Gerçekten Felix," diye bağırdı Maddie, kulaklarından buhar çıkıyor gibiydi. "Siz 24 saat boyunca oynayıp duruyorsunuz. Netflix'in tüm yapım ekibi yan odada ter içinde kalırken bunu yapmak zorunda mısınız?"

Felix hiç acele etmeden beni kaldırdı ve ikimizi de ayağa kaldırdı, elimi tuttu ve Maddie'nin kapıda durduğu yere doğru yürüdü. Ben inledim.

"Felix, lütfen bana o televizyon yöneticilerini orada canlı canlı pişirmediğini söyle, seni manyak!"

Omuz silkti, hiç pişmanlık duymadan. "Bu toplantının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Senin rahat olmanı istedim."

"Sen imkansızsın," dedim konferans odasına doğru yürürken. "Onlar bizim sahamızda, bu yüzden ben... Luce? İyi misin?"

Koridorda aniden durdum. Camdan Netflix çalışanlarını görebiliyordum. Beş kişiydiler. Beş. Neden benim gibi küçük biriyle konuşmak için beş kişi gerekiyordu?

"Lucy?"

"Sanmıyorum..." diye fısıldadım, başımı sallayarak bir adım geri attım. "Yani, ben sadece periler ve benzeri şeyler hakkında aptalca hikayeler yazıyorum. Neden birinin..."

Felix önüme geçerek, iri vücuduyla konferans odasını görmemi engelledi. Beni yerinde tutmak için iki elini omuzlarıma koydu.

"Lucy, bana bak," dedi, sesi kararlıydı.

Gözlerimi kırptırdım ve onun yakışıklı, kararlı yüzüne baktım.

"Şimdi beni dinle, Shakespeare," dedi. "Hikayelerin insanları başka dünyalara götürüyor. İnsanlara neşe veriyor. İyi ve kötü, aşk ve fedakarlık hakkında. Aptalca değiller. Anladın mı?"

Dudaklarımı ısırdım. "Şey... Sanırım..."

"Onlar sana ihtiyaç duyuyor. Tam tersi değil. Şimdi oraya gidip bazı yayın hizmetlerini alt edeceğiz ve sana hak ettiğin anlaşımayı, istediğin kontrolü sağlayacağız."

"Ben sadece..."

"Baban ne kadar gurur duyardı, Shakespeare," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi kapattım ve babamın sesi beynimde yankılandı.

"Hikaye anlatıcıları dünyayı değiştirir, canım," demişti. "İyi anlatılmış bir hikaye kadar güçlü bir şey yoktur."

"Tamam," dedim Felix'e, omuzlarımı dikleştirirken sesimde yeni bir kararlılık vardı. "Hazırım." Felix bana gülümsedi ve sonra kısa, sert bir öpücük verdi, sonra ikimiz de toplantıya girdik. Kafamı kaldırdığımda, konferans odasındaki tüm gözlerin camdan bize bakmakta olduğunu gördüm. Maddie gözlerini devirdi. Ama umursamadım. Ben hikayelerin koruyucusuydum ve toplantıdan önce kocamı öpmek istersem öperdim.

"İyi günler, bayanlar ve baylar," dedi Felix odaya girerken. "Bu Lucy Moretti, takma adı LP Mayweather, ve bugün ona yardım edeceğim."

DÖRT YIL SONRA...

FELIX

"Çekil. Legolas'ın. Üzerinden. Hemen!" Bea, ikiz kardeşine öfkeyle bakarken ayağını yere vurdu. Saçlarının bir tarafı diğerinden daha yüksekti, elleri belinde, kısa, tombul bacakları genişçe açılmış, koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Legolas, üç yaşındaki çocuklarımız için bir eğlenceci olarak kendini bulmuştu. İkizlerden birini sırtına alıp köyde ve malikanede mutlu bir şekilde dolaşıyordu. Ancak hem Henry hem de Bea, Legolas'ı kendilerinin olarak görüyorlardı ve ikisi de yenilgiyi kabul edemeyecek kadar kendilerinden çok şey katmışlardı.

Legolas'ı kendilerininmiş gibi görüyorlardı ve ikisi de benden biraz fazla etkilenmişlerdi, bu yüzden ikisi de yenilgiyi kabul etmiyordu.

"Büyükanneme gidiyorum!" diye bağırdı Henry, Legolas annemin evinin yönüne doğru koşarken histerik bir şekilde kıkırdarak.

Lucy ve ben, annem ve Hetty'nin hemfikir olduğu "modern bir canavar"ı Moonreach ile annemin malikanesi arasına inşa etmiştik. Son beş yıldır burayla Londra arasında yaşıyorduk, ancak köy okulunun ne kadar iyi olduğu ve çocukların burayı ne kadar sevdiği göz önüne alındığında, bundan sonra Little Buckingham'da daha fazla kalacağımız belliydi.

"Henry Moretti!" Legolas hızlanmaya başlayınca bağırdım. "Buraya gel!" Beni kızdırmaya her zaman hazır olan Legolas, Bea'yı alıp peşine düşmeye karar verdiğim anda dörtmala koşmaya başladı. Yaşlı piç genellikle zorlukla tırıs atabiliyordu, ama yıllardır Lucy'nin haritalarını yemesini engellediğim için bana kin besliyordu. Kapının açık olduğunu görünce "Tanrım!" dedim.

"Peynir ve pirinç," diye bağırdı Henry neşeyle – şimdi, kırsalda yaptığımız bu çılgın koşuda yolcu olmaktan büyük keyif alıyordu. O midilliyi öldürecektim. Onları tarladan geçip kapıdan takip ettik. The Badger's Sett pub'ın bahçesi görünür hale geldiğinde, tüylü tehdidin nereye gittiğini anladım. Legolas, bizim arazimizi pub'ın arazisinden ayıran küçük çiti atlادığında Henry çığlık attı. Ne yazık ki, Bea'yı kucağımda tutarken çiti aşmam biraz daha uzun sürdü, bu yüzden bahçeye vardığımızda Legolas çoktan birkaç masayı devirmiş ve Emily'nin en küçük kızının elinden bir elma kapmıştı.

Emily burnunu çekti. "İyi şanslar, Moretti."

"Orada ne haltlar karıştırıyorsun sen?" diye bağırdı Jimbo, Legolas'ın peşinden arka kapıya koşarken. Burada da bir yıkım izi vardı.

"Herkes bedava pazar öğle yemeği," diye bağırdım ve geride bıraktığımız yıkıma rağmen müşteriler arasında bir sevinç çığlığı yükseldi.

"Ve içkiler, cimri herif," diye bağırdı Mikey arkamdan ve ben de sokağa çıkarken ona tek parmak selamı verdim.

"Baba!" diye uyardı Bea. "Parmağınla küfür etmemelisin." "Amcana el sallıyordum."

"O hoş bir selam değildi. Parmakla küfür etmeyi çok iyi bilirim. Theo Harding sürekli yapar."

Theo Harding, babası gibi küçük bir pislikti ve o lanet olası midilli bulduğumda onunla konuşacaktım. Artık gerçekten paniklemiştim. Küçük Buckingham'da trafik çok yoğun değildi, ama tek bir araba bile...

"Bir şey mi unuttun?" Kafamı çevirdim ve rahat bir nefes aldım. Köy dükkanının önünde, çok güzel ve hamile olan karım duruyordu. Bir eliyle hiç de üzgün görünmeyen Legolas'ın dizginlerini tutarken, diğer eliyle de aşırı heyecanlı oğlumuzun elini tutuyordu.

Bea kollarımda kıvranarak inmek istedi ve sonra onlara doğru koştu. "Babam 'peynir ve pirinç' dedi ve Mikey amcaya parmakla küfretti."

Küçük ispiyoncuyu ters ters baktım, ama o bana dilini çıkardı ve annesinin bacaklarının arkasına saklandı. Lucy iç geçirdi.

"Yirmi dakika yoktum Felix," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Onlar tamamen kontrol edilemez."

"Hiç de öyle değiliz," dedi Bea, ellerini öfkeyle beline koyarak. "*Annem* hiçbirimizi kaybetmedi."

"Çünkü anneniz mükemmel," dedim, onlara doğru yürüdüm, Henry'yi yerden kaldırıp bir kolumun altına aldım, sonra eğilip Bea'yı da diğer kolumun altına aldım ve ikisini de gıdıkladım. Sonra, çocuklar hala kollarımın altında iken öne eğildim ve Lucy'yi öptüm.

"İğrenç," diye şikayet etti Henry, ikisi de kollarımdan kurtulmaya çalışırken. "Baba, bazı şeyleri iyi yapıyorsun," diye ekledi Bea,

"Oh, gerçekten mi? Neymiş o peki?"

"Sen çok iyi sarılırsın. Bizi havaya çok yükseğe fırlatabilirsin. Annemizden çok daha yüksek ağaçlara tırmanmamıza izin verirsin. Ve sen... çok iyi krep yaparsın."

"Peki, bu performans değerlendirmesi için teşekkür ederim."

Lucy kolumun altına girip boynumu öperken bana gülümsedi. "Babanın güçlü yanları var."

Lucy, hayalperest tarafının ebeveynlik yapmasını zorlaştıracığından endişeleniyordu. İlk hamile kaldığında, bir gün başka bir hikaye hayal ederken ikizlerin varlığını unutmayacağına inanması için çok fazla güvenceye ihtiyacı vardı. Onlar doğduktan sonraki ilk üç ay boyunca çoğunlukla evden çalıştım, sonra o da sık sık ikizlerle birlikte ofise gelirdi. Ama çocuklara gelince, dikkatsizlik

bir sorun olmadığı ortaya çıktı. Lucy aslında benden çok daha fazla helikopter ebeveynlik yapıyordu, bu yüzden Henry'yi tasmaından çözdüm ve ardından Little Buckingham'da kovalamaca başladı.

"Anne, yorulduğum," dedi Henry küçük bir sesle ve ona baktığımızda yerinde sallandığını gördük. Henry tam güç bir çocuktı, ama pili bittiğinde sanki havası inmiş gibi oluyordu. Onu kucağıma aldım ve o da boynuma sokuldu.

"Üzgünüm, baba," dedi esnerken.

"Legolas'ı eve ben götüreceğim," dedi Bea, kardeşinin yorgunluğunu kendi lehine kullanarak. Böylece köyü geçtik – Bea Legolas'ı sürüyordu, bir kolum Lucy'yi sarıyordu, diğer kolumla ise çamurlu, neredeyse uykuya dalmış Henry'yi tutuyordum.

Eve döndüğümüzde Bea da en az kardeşi kadar yorgundu. Lucy'nin onları yataklarına yatırıp uyutmasını dinledim ve kapının dışında, soracaklarını bildiğim soruyu bekledim. Neredeyse aynı anda soru geldi:

"Anne, bize bir hikaye anlatır mısın?"

***Daydreamer'ın* ücretsiz bonus epilogunu okumak ve Lucy ve Felix'in gelecekteki aileleri ve arkadaşlarıyla ilgili bir özet görmek için şu bağlantıyı takip edin:**

<https://dl.bookfunnel.com/jyed2v0sva>

***Daydreamer'ı* okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, lütfen bir yorum bırakın: yorumlar kitapların başarısı için inanılmaz derecede önemlidir ve gerçekten çok değerlidir.**

Eğlenceli kitap sohbetleri ve ARC'lere erişim için Facebook grubuma katılın:

[Susie's Book Badgers](#)

LOTTIE VE OLLIE'NİN KİTABI [Gold Digger](#), Amazon'da ön sipariş için hazır. Bir alıntı okumak için devam edin:

Gold Digger

Arse over Tit

Lottie

Zengin insanlar tuhaftı. Çok fazla yatak odası ve çok fazla tuvaleti olan devasa evlerde yaşıyorlardı. Yani, bu evdeki tuvaletlerin sayısı insan sayısının beş katıydı. Bu çok saçmaydı. Ama şikayet etmiyordum. Eğer bu sayede iyi bir maaş kazanıyorsam, tuhaf olsalar da umurumda değildi. Çünkü zengin insanlar çok sayıda tuvalet arasından seçim yapmayı seviyor olabilirlerdi, ama onları temizlemeyi kesinlikle sevmiyorlardı. İşte burada devreye ben giriyordum. Ancak o gün, lüks tuvalet temizleme işimde küçük bir sorunla karşılaştım. Bu sorun, karnı ağrıyan ve okula gitmek istemeyen zayıf, sekiz yaşındaki bir kız çocuğu idi. Lüks evlerin bulunduğu sokağa dönmeden hemen önce, elini nazikçe sıktım ve onun önüne çöktüm. Yanağından bir gözyaşı süzüldüğünü görünce kalbim sıkıştı. Puffa montuna sarınmıştı ama altında pijamaları vardı ve çok yıkanması gereken yumuşak oyuncak midilli Tony'yi sıkıca tutuyordu.

"Tamam, canım," dedim, gözyaşını dikkatlice silip ellerimi onun küçük omuzlarına koydum. "Planı hatırlıyor musun? Saklambaç oynadığımız zamanki gibi olacak. Sadece sen *çok* uzun süre saklanacaksın. O kitabı okumak için hala vaktin var mı?"

Hayley bana başını salladı, küçük, çilli yüzünde büyük, kahverengi gözleri kocaman ve ciddiye. İç geçirdim ve kalbim yine sıkıştı. Hayley yeterince zorluk çekmişti. Karnı ağrıyorsa, benimle evde, kanepede kıvrılıp sıcak Lucozade içerek geçireceği bir günü hak etmişti, dondurucu soğukta Londra'da dolaşp, ben tuvaletleri temizlerken korkutucu, kocaman, lüks bir evde saklanmak zorunda kalmamalıydı. Ama Hayley'nin karın ağrısının, okuldan ne kadar nefret ettiğiyle daha çok ilgisi olduğunu biliyordum ve bu işi riske atmaya niyetim yoktu. Bu zengin insanlar normalden çok daha fazla para ödüyorlardı ve ben güvenilmez olarak etiketlenmeyi göze alamazdım.

Güvenilmez olarak damgalanmayı göze alamazdım. Bugünkü mesaiyi bırakmayı göze alabilseydim bile, ki *bunu yapamazdım*, işi tamamen kaybetme riski çok büyüktü. Çaresizliğe doğru sürükleniyorduk ve Hayley ve benim için bir güvenlik ağı yoktu; hiç olmamıştı.

"Çantana bir sürü atıştırmalık koydum. En sevdiğin şeyler ve bir şişe Lucozade, ama kusacak gibi hissediyorsan, evde yemek için beklesen daha iyi olabilir." Lütfen, lütfen Tanrım, o evde kusmasına izin verme. Geçen hafta iç mimar geldiğinde ben de oradaydım. Kadın dört bin sterlinlik bir şezlong önermişti. *Bir kişi için garip*, ekstra uzun bir sandalye dört bin sterlinse, sekiz yaşındaki bir çocuğun kusma felaketi için yıllarca ödeme yapmam gerekebilir. "Karnın nasıl?"

Hayley, elini kaldırıp "fena değil" işareti yaparken çilli burnunu buruşturdu. Yine iç geçirdim.

"Kelimelerini kullan, canım," diye nazikçe hatırlattım. Gözleri benimkilerden kaçarak kaldırımı baktı ve kabarık botuyla bir parça çakıl taşını tekmeledi. Ona dırdır etmekten nefret ediyordum, ama en azından bana konuşmazsa ses tellerinin kullanılmadığından dolayı körelmesinden endişeleniyordum.

"Sorun yok," dedi sonunda, sesi o kadar küçüktü ki, Londra'nın daha sakın bir caddesinde olmamıza rağmen (Londra'da zenginler sakın ve yeşil caddelerde yaşar

—otobüs gürültüsü, egzoz dumanı, lastik çığlıkları ve bağırışlar biz sıradan ölümlüler içindi). "Kusmayacağım. Söz veriyorum." Burnumun yanmaya başladığını hissettim ve onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım, Tony the Pony aramızda ezildi. Hızla gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı geri tuttum. Mümkün olduğunca Hayley'nin önünde ağlamamaya çalışıyordum. Benim güçlü ve güvenilir olduğuma inanması gerekiyordu. Zaten başa çıkamayan yetişkinler tarafından yeterince hayal kırıklığına uğramıştı. Onun da benim tarafından hayal kırıklığına uğrayacağına inanmasını istemedim.

Gözyaşlarımın kontrol altına girdiğinden emin olduktan sonra, geri çekilip ayağa kalktım. Hayley'nin elini tekrar tuttum, omuzlarımı dikleştirdim ve Buckingham Meydanı'na döndüm. Kensington'ın kalbinde yer alan Buckingham Meydanı çok güzeldi. Büyük, süslü binalar, merkezdeki küçük özel parkı çevreliyordu. Bu kapılı araziye kullanmak için meydanın sakini olmak gerekiyordu. Bizim apartmanın köşesindeki ortak alan gibi değildi; daha bakımlı güller ve olgun ağaçlar vardı ve daha az kullanılmış iğneler, yanmış çim parçaları, bira kutuları ve evsizler vardı. Henüz cesaretimi toplayıp

anahtarı isteyecek cesareti henüz toplayamamıştım, bu yüzden kendimi çitin üzerinden özlemle bakmakla yetiniyordum. Burası, Londra'nın tam ortasında küçük bir doğa vahası gibiydi. Dışarıdan bakmak bile ruhumu besliyordu. Hayley, heybetli Buckingham House'un önünde donakaldı ve ben aşağıya baktığımda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve ağzının açık kaldığını gördüm.

"Çok büyük," diye fısıldadı, kendiliğinden çıkan bu sözler şokunu gösteriyordu. "Kraliyet ailesi olmadıklarını söylememiş miydin?"

"Hayır, aşkım," dedim ve onu yan taraftaki personel girişine doğru çekerek götürdüm. Burada ne kadar uzun kalırsak, yakalanma ihtimalimiz o kadar artıyordu. "Unutma, orası *Buckingham Sarayı*, Buckingham House farklı."

Söylemediğim şey, Buckingham House'un sakinlerinin taht sırasındaki yerlerinin *o kadar da* geride olmadığıydı. En son Google'da aradığımda Dük yaklaşık yirmi beşinci sıradaydı. Dük'ü düşününce titredim. Ona olan takıntım çok aşırıydı. Ama kanı kaynayan herhangi bir kadının böyle birisi için çalışıp, internette onu biraz takip etmeden duramayacağına eminim. Adam neredeyse insanlık dışı bir çekiciliğe sahipti, güçlüydü, Wikipedia'ya inanacak olursak multimilyardardı, pratikte kraliyet ailesinden sayılırdı ve üstüne üstlük, benim çöl gibi kuru mizah anlayışım ile bile rekabet edebilecek bir mizah anlayışına sahipti. Tabii ki mizah anlayışını benimle paylaşmazdı. Bana neredeyse hiç bakmazdı bile. Ben bir çalışandım ve bu nedenle Buckingham Dükü gibi tanrı gibi varlıklar için pratikte görünmezdim.

Ama birkaç kez fark edildiğimi hissettim. Geçen hafta, Dük ve onun ürkütücü kayınbiraderi Blake içeri girerken mutfak köşesindeki çöp kutusunu boşaltıyordum. Her zamanki gibi, o öğleden sonra yaptıkları toplantıları tartışırken beni görmezden geldiler, ama sonra Blake şöyle dedi:

"Üzgünüm, dostum," dedi, şık aksanı odada yankılanarak, "ama bu sığmaz. Sıkıştırmayı deneyebilirsin, ama bu herkes için inanılmaz derecede acı verici olacaktır."

Denedim, gerçekten denedim, ama çok cazipti. Bu yüzden, kendimi kontrol etmeyi başaramadan, "O da öyle dedi," diye mırıldandım.

Eskiden denizci gibi küfür ederdim, ama Hayley benimle yaşamaya başladıktan sonra kendimi bu alışkanlıktan kurtarmayı başarmıştım, ama mükemmel bir "*O da öyle dedi*" şakasını havada bırakmak benim için çok zordu. Dudaklarımı ısırardım, ikisinin de duymamış olmasını umarak (sonuçta personel, Harry Potter'daki ev cinleri gibi, mümkün olduğunca görünmez kalmalıydı). Hızlıca çıkmaya çalıştım, ama arkamı dönüp Duke'un yönüne bir bakış attığımda

Dük'ün yönüne baktığımda, düşündüğümde daha yakındı ve mavi bakışları beni olduğum yere çivilemişti. Blake açıkça duymamıştı, şükürler olsun, ve başka saçmalıklar hakkında gevezelik ediyordu, Dük'ün bana baktığından ya da benim varlığımdan tamamen habersizdi. Ama o bakmaya devam ediyordu ve ben hareket edemiyordum. Sonunda, koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı, seksi ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve yemin ederim, dün akşamki köri kokan çöp torbasını tutarken, mutfakta başım dönerek bayılmak üzereydim.

Sonra, bir anda, o an sona erdi. Kayınbiraderine geri döndü ve ben, tüm bu sözsüz iletişim boyunca nefesimi tutmuş olduğum için, çok ihtiyacım olan oksijeni içime çektim. Mutfaktan hızla çıkarken, utançtan yüzümün kızardığını hissettim. Neden dikkatleri üzerime çekmek zorundaydım ki? Yani, Dük'ün dikkatini çekeceksem, bunu leggings ve Take That'e olan sevgimi ilan eden, yakasında yırtık olan temizlik tişörtümü giyerken, saçlarım saçma sapan bir ananas gibi başımın üstünde toplanmış, kokan bir çöp torbası tutarken yapmasaydım daha iyi olurdu. Zaten, hizmet sektöründe çalışırken işverenin dikkatini çekmek hiçbir zaman iyi bir şey değildir.

Son temizlik işimde, o zamana kadar oldukça iyi bir adam olduğumu düşündüğüm kocası kişisel alanıma girmeye başladığında bunu kanıtladı. Bir süre, paranoyak ya da aşırı duyarlı olduğumu düşündüm, ta ki o gün kıcımlı ellediğine kadar.

İşte işverenlerle dostça şakalaşmanın bana getirdiği sonuç buydu ve artık başımı eğik tutmamın nedenlerinden biri de buydu, her ne kadar Dük'ün popomu ya da vücudumun başka bir yerini tutması düşüncesi başımı döndürse de. Adam yürüyen bir ıslak rüyaydı. Bunu iyi biliyorum, çünkü rüyalarım onunla doluydu. Bu, gece geç saatlerde internette onu takip etmemin bir başka sonucuydu. Onun beni karanlık, eski moda, büyük adam ofisine çağırdığı, saçında taktığım eşarblı başımdan aldığı, ağzını ağzıma kapatıp beni bin yıllık paha biçilmez antika masasının üzerine eğdiği rüyalarla uykuya dalıyordum. Ah, aşırı aktif bir hayal gücünün sonuçları ve var olmayan bir seks hayatının getirdiği hayal kırıklığı. Hayatımda, mavi gözlü, 1,93 metre boyunda, kaslı, kusursuz takım elbiseler giyen ve tasarımcı sakalları olan erkeklere yer yoktu. Hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyordu.

Her neyse, birkaç hafta önceki Merdiven Olayı bana, Dük'ün beni son işverenim gibi karşı konulmaz bulmadığını, hatta

bana dokunmaya karşı tam bir alerjisi olduğunu öğretmişti. Bu, akıl almaz derecede utanç verici olsa da, sorun değildi. En azından, kendime böyle söyledim.

Şu anda onunla izin verdiğim tek etkileşim satrançtı. Birlikte oturup oynadığımızdan değil. Sadece satranç takımı her zaman ortadaydı ve o odayı temizlediğimde hamlemi yapıyordum. Ertesi gün her zaman bir karşı hamle geliyordu. Şu ana kadar üç oyuna karşı iki oyun kazanmıştım.

Hayley ve ben mutfaktan içeri süzüldük. Neyse ki, catering personeli bu kadar erken saatte burada değildi. Ya zenginler kahvaltı yapmıyorlardı ya da öğlene kadar lüks kahve makinesinden çıkardıkları sert kahveyle yetiniyorlardı —ben ikincisini tahmin ediyordum. Geniş koridordan aceleyle geçip Salonun çift kapısına ulaştım. Bu insanların oturma odası yoktu —hayır, hepsi *Salon* ve *dinlenme odalarıydı*. Her ikisinden de çok sayıda vardı; üzücü bir şekilde, en küçük dinlenme odası bizim tüm dairemizden daha büyüktü. İçeri girip Hayley'i büyük, yüksek tavanlı odanın köşesindeki spiral merdivene doğru çektim. Geniş odanın ortasında birbirine bakan çok sayıda koltuk ve rahatsız görünümlü brokar kanepeler, odanın bir tarafında büyük bir şömine ve diğer tarafında bahçeleri gören devasa pencereler vardı.

"Buraya gel," diye Hayley'e fısıldadım ve önce onun tırmanmasını işaret ettim

—merdiven dikti ve ben sakarlığım ile tanınıyordum. Eğer düşerse, benim üstüme düşmesini tercih ederdim, ama ben düşersem onu da benimle birlikte aşağı çekmek istemezdim. Asma katta sıralar halinde kitap rafları ve bir bilardo masası vardı. Kitap raflarında çoğunlukla ansiklopediler vardı ve internet sayesinde bunlar yıllardır gereksiz hale gelmişti. Ayrıca 1800'lerden beri kimsenin bar bilardosu oynadığını sanmıyordum, bu yüzden Hayley'nin burada kalması muhtemeldi. Yukarı çıkarken aldığım yastıklarla bir köşeye kıvrıldı ve Tony'ye sarıldı. Ben de ona ceketini çıkarmaya yardım ettim ve onu battaniye gibi üstüne örttüm.

"Başardık," diye fısıldadım, aslında hissettiğim derin rahatlamadan ziyade heyecanlı görünmeye çalışarak. "Eğlenceliydi, değil mi? Gizli görev tamamlandı."

Hayley'nin tüm bunların bir oyun olduğunu düşünmesini ve çok fazla endişelenmemesini istedim. Sorun şu ki, o da benim gibi gözlemci biriydi. İkimiz de insanları ve atmosferi neredeyse doğaüstü bir doğrulukla okuyabiliyorduk. Sosyal hizmet uzmanı buna aşırı uyanıklık diyordu. Görünüşe göre bizim gibi geçmişi olan insanlarda yaygın bir durumdu. Hayley,

omuzlarımdaki gerginliği, gözlerimdeki endişeyi fark ederdi. Parlak, sahte gülümsemem onu kandıramazdı.

Elimi Hayley'nin göğsünün ortasına bastırmadan önce kendi göğsümün ortasına bastırdım. Bu, bizim sözsüz "*seni seviyorum*" ifademizdi. Ben işimi bitirdiğimde Hayley hafifçe gülümsüyordu, bu da benim isteyebileceğim en fazla şeydi. O anda Hayley'nin karakterinde büyük, parlak gülümsemeler, kıkırdamalar ve benzeri şeyler yoktu, ama ben bunu değiştirmeye kararlıyđım. Bu yüzden, alnını öptüm ve dizlerimin üstüne çökmüş halimden doğrulup spiral merdivenden aşağı inmeye başladım.

Ne yazık ki, merdivenin yarısına kadar inebildim ki, koridordan zengin, derin bir ses duyuldu ve ses gittikçe yaklaştı. Çift kapı açıldığında ve o mavi gözler benimkilerle buluştuğunda, en iyi yaptığım şeyi yaptım: ayağım takıldı ve merdivenlerden kık üstü düştüm.

Gold Digger şu anda ön sipariş için hazır.

Teşekkür

Öncelikle okuyucularıma çok teşekkür etmek istiyorum. İnsanların benim tuhaf beynimde uydurduğum hikayeleri okumak için zaman ayıracaklarını hiç hayal etmemiştim ve kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar onur duyuyorum. Bana şans veren eleştirmenlere de sonsuza kadar minnettarım - geri bildirimleriniz kitapları tamamen değiştirdi ve yazmayı sadece bir tutku değil, bir kariyer haline getirmemi sağladı. Susie's Book Badgers'a özel bir teşekkür – sizler harika insanlarsınız ve desteğiniz benim için çok değerli. Harika alfa okuyucularım – Small Suse, Aurelia, Carly, Jane, Ruth, Jess, Katie ve Andy – geri bildirimleriniz çok önemliydi ve çok takdir ettim.

Destek ve teşvikleriniz için ajansım Lorella Belli'ye teşekkür ederim. Harika editörüm ve sevgili arkadaşım Jo Edwards'a – teşekkür ederim, teşekkür ederim ve tüm o noktalı virgül için çok özür dilerim!

Son olarak, benim romantik kahramanım olan eşime teşekkür ederim. Seni ve çocukları çok seviyorum.

Yazar Hakkında

Susie Tate, çağdaş romantik roman yazarı ve doktordur. Güzel Dorset'te sevgili kocası, (çoğu zaman) aynı derecede sevimli üç oğlu ve gerçekten sevimli köpeği ile yaşamaktadır.

Susie ile iletişime geçmek için aşağıdaki bağlantılardan herhangi birini kullanabilirsiniz. Yazıları hakkında her türlü geri bildirimi çok takdir ediyor ve kitaplarını okuyarak zaman ayırmış olan herkesten haber almayı çok ister.

[Susie'nin resmi web sitesini görmek için tıklayın](#)

[Susie'nin Facebook grubuna katılmak için tıklayın](#)

[Susie'nin Facebook sayfası için tıklayın](#)

[Susie'nin Instagram'ına gitmek için tıklayın](#)

Susie'ye e-posta

gönderin:

susietate79@gmail.com

[Twitter'da takip etmek için: @susietate79](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

